DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

Deutschland 2.00 EUR / Österrich 2.10 EUR / Schweiz 3.10 SFR / Nederland 2.10 EUR / England 1.50 GBP / KKTC 2.250.000 TL.

ISSN 1303-8389-0-7
9 771303 838904

1 Eylül 2005 Perşembe Sayı: 86 2.000.000 TL / 2 YTL KDV Dahil

Bol dumanlı,

yeniHarman

hususi kokulu, filtresiz gazeteniz

yeniharman@leman.com.tr

"Ankara'ya kelle sunuldu"

Radikal Gazetesi Yazarı Mine G.Kırıkkanat Ayrılık Sonrası İlk Kez ve Sadece yeniHarman'a Konuştu!

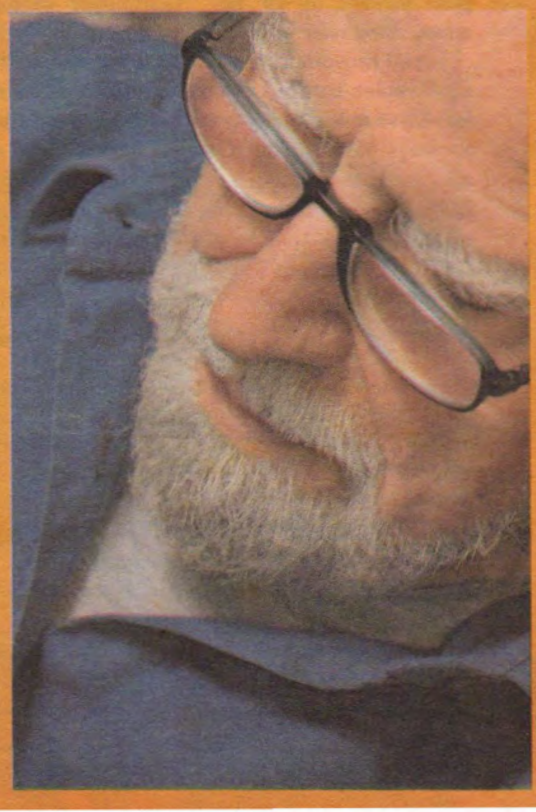
YALÇIN KÜÇÜK: "Oligarşinin parasını alacaklar, düdüğünü çalacaklar ve sonra "aydın" olacaklar; bu iş bu kadar kolay ve yüzsüz olmamalıdır."

MİHRİ BELLİ: Erdoğan zannediyorum ki kendisine karşı laiklik adına bir darbe tezgahlanacağının gündeımde olduğunun farkına vardı.

Engin Ardıç'ın yazısı üzerine Akşam Gazetesi'nden ayrılan

NİHAT GENÇ: Henüz kılıcımı çekmedim!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Şef Gürer Aykal, 25 yıl sonra ilk kez yeniHarman'a konuştu:
"Hiçbir orkestra şefi değneğini boşuna indirmez"

12 Eylül'ün yasaklı senfonisi *Eroica*'nın hikâyesi

12 Eylül 1980'de radyolar kahramanlık türküleri çalıyordu. 13 Eylül 1980'de ise Güvenlik Konseyi'nin Meclis'teki yemin töreninde, **Cumhurbaşkanlığı Senfoni Orkestrası, Beethoven'ın "Eroica" Senfonisi'ni** yorumluyordu. Beethoven, bu senfoniyi **Napolyon Bonaparte**'a ithafen yazmış, ancak Napolyon imparatorluk tahtına oturunca ilk sayfasını yırtarak "adsız bir kahraman"a adamıştı. Eroica'nın başına gelenler yalnızca Napolyon'la sınırlı kalmadı, Ankara'da darbecilerin kazasına da uğradı. İşte bu kazanın Türkiye hikâyesi.

Banu Acun banua@bilgi.edu.tr

12 Eylül 1980 gecesi saat: 04.02'de **Mesut Mertcan** bir kaç kadeh rakı içtikten sonra apar topar getirildiği TRT binasında askerlerin eline verdiği " ihtilal bildirisini" okudu. Hemen ardından radyolar kahramanlık türküleri çalmaya başladı. Hasan Mutlucan'ın davudi sesinden **"Serhat Türküsü"** zihinlere en çok kazınanıydı. Türkü, "Yine de şahlanıyor aman" diye başlıyor; **"Kolbaşının yandım da kır atı, Görünüyor yandım aman, Bize sefer yolları..."** diye devam ediyordu.

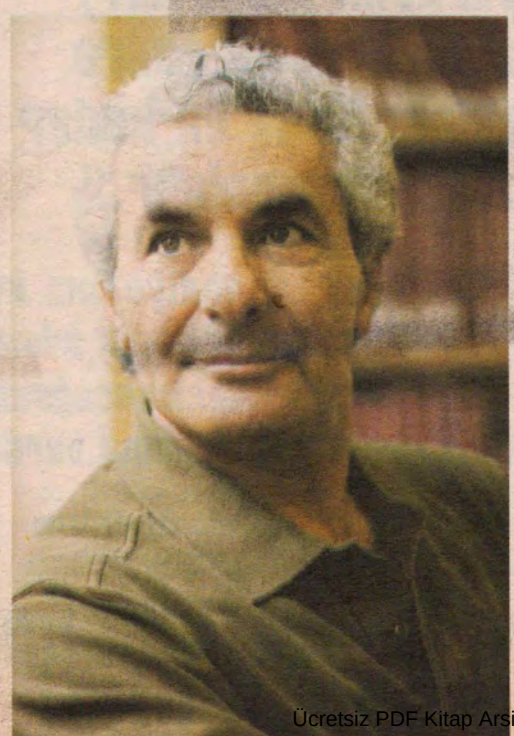
Türkü radyoda çalınırken bir ara kesinti oldu. Dinleyenler bantta bir sorun çıktığını zannettiler. Oysa mikrofonun ardında stüdyoda tam bir karmaşa yaşanıyordu. **General Servet Birgi** eli tabancasında hiddetle stüdyoya girmiş **"Neden Ruhi Su çalıyorsunuz?"** diye bağırmıştı. Radyonun genel müdürü, Birgi'yi **"Hasan Mutlucan"** çaldıklarına ancak yayını kesip bandı göstererek inandırabilmişti.

MECLİS KAPATILIYOR

12 Eylül günü Türkiye'de sokağa çıkma yasağı vardı. Evlerine kapanmış ne olup bittiğini anlamaya çalışanlar gün boyu aynı kahramanlık türkülerini dinleyip, caddelerdeki tankları izledi. O gün **Alparslan Türkeş** dışında siyaset sahnesindeki diğer liderler tutuklandı. Başbakan **Süleyman Demirel** ve CHP lideri **Bülent Ecevit** Hamzaköy'e gönderilirken MSP lideri **Necmettin Erbakan**'ın yeni adresi **Uzunada** olacaktı. Askeri yönetim 12 Mart'ta yapılan hataları tekrarlamak istememiş, milletvekillerine Ankara'daki Dil Okulu'nu cezaevi olarak tahsis etmişti. Ancak Genelkurmay Başkanı **Kenan Evren** "meclisi tatile çıkarıp" milletvekillerine boşuna para ödemek istememişti. 12 Eylül'de meclis tamamen kapatıldı.

AYKAL VE CSO'DAN HAZIRLIK

Ertesi gün 13 Eylül'de **"siyasiler"** cezaevindeyken TBMM'de bir tören vardı. Milli Güvenlik Konseyi (MGK) ilan edilecekti. Evren, 27 Mayıs'ta da Milli Güvenlik Komitesi'nin içinde olmayı hayal etmiş ama hayaline ancak 12 Eylül 1980'de kavuşabilmişti. Evren'in MGK'nın yemin törenindeki heyecanı bu yüzdendi. Evren'e 4 komutan daha eşlik ediyordu. **Nurettin Ersin, Tahsin Şahinkaya, Nejat Tümer** ve **Sedat Celasun...** Bürokrat ve askerlerin hazır bulunduğu törene Cumhurbaşkanlığı Senfoni Orkestrası (CSO) da çağırılmıştı. CSO'nun o günlerde 38 yaşında olan şefi Gürer Aykal'dı. Aslında ihtilal öncesinde orkestrasını da meclisin açılış törenlerine hazırlıyordu. Aykal 25 yıl öncesini şöyle hatırlıyordu:

"Cumhurbaşkanlığı senfoni orkestrası olarak TBMM'deki açılış töreni için Stravinski'nin **Bahar Ayini**'ni çalacaktık Onun provaları yapılıyordu. Bu provalar sırasında aradılar ve meclise gelmemiz istendi. Her zaman çaldığımız gibi çalacaktık. Ama Beethoven'ın 3. senfonisi Eroica'yla başladık." Yemin töreni tıpkı milletvellerininki gibiydi. Konsey üyesi komutanlar tek tek kürsüye çıkarak yemin ediyor fonda ise Gürer Aykal ve Cumhurbaşkanlığı Senfoni Orkestrası Beethoven'ın Eroicası'nı çalıyordu. Gürer Aykal'a "Neden Eroica'yı çaldınız?" diye sorduğumuzda yanıtı kısa ve anlamlıydı:

"Hiçbir zaman orkestra şefi değneğini boşuna indirmez."

Ve devam etti:

"Bana göre Türkiye'ye ve Atatürk'e yakıştırdığım en büyük besteci Beethoven'dır... Türkiye'de en çok alkışı alan senfoniler de o büyük bestecinin yazdıklarıdır."

NAPOLYON DİKTATÖR OLUNCA

Aykal, darbenin ertesi günü kimsenin cesaret edemediği **"tepki"**yi sanatçı duyarlılığı ve estetikle "Güvenlik Konseyi"nin yemin töreninde Beethoven'ın yardımıyla verdi. Ancak General Saltık, Eroica senfonisini tanımış ve şef Aykal'a **"Bilinen eserleri çalmasın!"** diyerek mesaj göndermişti. Ancak şef Gürer Aykal ne çaldığını gayet iyi biliyordu:

"Tabii senfoniyi duruma uygun olarak seçtik. Beethoven 3.senfonisini Napolyon Bonaparte'a ithaf etmişti. O da demokrasiye inanıyordu. Napolyon diktatör olunca onun adını çıkarmış ve senfoniyi 'her adsız kahraman'a **adamıştır."**

12 Eylül virajında **"Türk Demokrasisi"** bir kez daha kazaya uğradı. Ancak sakatlanan sadece siyaset değildi. Türkiye'de sosyal ve kültürel hayatta sakatlandı. Aradan 25 yıl geçtikten sonra bile yapılan değerlendirmeler **"12 Eylül öncesi"** ve **"12 Eylül sonrası"** olmak üzere ikiye ayrılıyor... Bu tarih sanki bir miladı anlatıyor. Ve çeyrek asır sonra Türkiye hala anayasasıyla 12 Eylül'de komutanların biçtiği kaftanı giyiyor. 35 yaşının altındaki gençlerin çoğu Kenan Evren'i, ressam 7. Cumhurbaşkanı olarak tanıyor. Sokağa çıkarak **"Darbeciler yargılansın"** diyen yaşlıları anlamıyor ve hatta **"geçmişte kalmakla"** suçluyor. Oysa bugünü kavramak için dünü hatırlamak, sorgulamak ve hatta yargılamak gerekiyor. Yoksa Beethoven'ın Eroica Senfonisi Türkiye'de Beethoven'a rağmen **"adsız kahraman"**a değil de **"Napolyon"**a ithaf edilen haliyle çalınıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gazeteci Yalçın Doğan:

Aynı gün öğrendim Eroica'yı askerler yasaklamış...

Yalçın Doğan TBMM'de yapılan yemin törenini ve Eroica Senfonisi'nin öyküsünü ertesi gün gazetedeki köşesinde kaleme alınca, kızılca kıyamet koptu. Doğan, 12 Eylül Belgeseli'nde, yemin törenini ve ertesinde yaşadıklarını anlatmıştı. Doğan'ın anlattıkları ihtilal ortamında "halk bunu bilmesin!" diyen bir anlayışa, bir gazetecinin karşı duruşunu da gösteriyordu.

13 Eylül 1980 günü sizin cephenizde ne yaşandı?

13 Eylül günü TBMM yani işte 12 Eylül açıklandı. Bütün Türkiye tatil edildi. Sokağa çıkma yasağı var. Ertesi gün ama biz gazeteye gidiyoruz. Yani bütün gün aşağı yukarı 24 saat gazeteden dışarı çıkmadık. Yani biraz önce söylediğim gibi gece 1:00'den ertesi gün sabaha kadar kaldık. Hiç çıkmadık ve 13 Eylül günü Milli Güvenlik Konseyi yemin edecek, önceden hazırlanmış bir yemin var. Yani tıpkı milletvekillerinin yaptığı gibi. Ona benzer, çünkü ülke yönetimini devralıyorlar, hukuken, tırnak içinde, bir yemin. Bütün yargı organlarının başkanları var. Bütün önde gelen kamu kuruluşlarının müsteşarları var. .Bakanlıkların müsteşarları var. Kamu kuruluşlarından bazılarının genel müdürleri var hatırladığım kadarıyla.

Peki siyasiler de var mıydı törende?

Hayır, hayır, politikacı kimse yok. Bürokratlar var, yargı organları var ve bürokratlar var. Bazı bürokratlar var ve bir de gazeteciler var. Yemin töreni. Geldi Güvenlik Konseyi. Meclisin Şeref Salonu'na ve tören salonunda, geldiler. Bizler "u" biçiminde duruyoruz. Orası iki katlıdır. Üst katta Cumhurbaşkanı Filarmoni Orkestrası var, klasik müzik çalıyor. Pek yabancı... Biraz dinledikten sonra bana yabancı gelmeyen bir müzik. Beethoven'in Eroica Senfonisi. Bir yandan o müzik var. Hafif hafif o çalıyor. Fonda o çalarken onlar tek tek yemin ediyorlar. Bir ara duruyor, yemin bitiyor. Tekrar müzik başlıyor. Tekrar müzik, tekrar yemin. Beş tane arka arkaya yemin.

Orkestrayı kim yönetiyordu?

Gürel Aykal yönetiyordu. Bitti yemin töreni. Ses, müziğin sesi biraz daha yükseldi. Sonra tamamlandı, askerler var tabii, çok sayıda general var. Bütün hepsi üniformalı. Resmi üniformayla, yani kılıçlarını kuşanmışlar, gelmişler törene. Şakır şakır silah sesleri, kılıç sesleri arasında yapıldı bütün bunlar. Çıktık, ben geldim bir yazı yazdım: Beethoven Eroica'yı, Napolyon Bonaparte'a ithaf etmiş. Fakat Napolyon daha sonra diktatörlüğü seçtiği için Beethoven bundan vazgeçmiş. Ben de bunu yazdım. Yani bir törenden, orda izlenim... nasıl, neyi yazacaksınız? Yani demokrasiye inanmışsanız ve askeri yönetim işbaşına geldiği anda tanıklık ediyorsanız, ne yazacaksınız? Ve yazmakta zorundaysanız. Bunu yazdım. Ertesi gün Milli Güvenlik Konseyi'nden telefonla bir uyarı aldım. Ve ne demek istediğim soruldu. Ben de bunu anlattım sadece. Sonra aynı gün öğrendim ki Eroica yasaklanmış askerler tarafından. Bir daha çalınmadığını zannediyorum hiçbir biçimde.

Beethoven'ın Eroica Senfonisi'nin öyküsü

Beethoven, "insanlığın kurtarıcısı, saltanatın düşmanı" olarak tanıdığı Napolyon Bonaparte'a hayrandı. Bestelediği 3. Senfoni'yi de ona ithaf etmeyi kararlaştırmıştı. Tam eserin müsveddelerini Paris'e göndermeye hazırladığı sırada Napolyon'un fedakar kahraman hüviyetinden sıyrılıp kendini 2 Aralık 1804'te imparator ilan ettiğini duyunca müthiş sinirlendi. Öfkeyle senfoninin ithaf sayfasını yırttı. Ve Ferdinand Reis'a bağırarak şöyle dedi:

"Diğer diktatörler gibi o da sıradan bir insan değil mi sadece? Şimdi bütün insan haklarını ayakları altına alacak, yalnızca kendi ihtirasını tatmin edecek; kendini herkesten üstün görüp bir tiran olacak!"

Beethoven, 3. Senfonisi'ni Napolyon'a ithaf etmekten vazgeçti. Eserine "Eroica" (Kahraman) adını koydu ve "vücudu hala yaşadığı halde ruhu çoktan ölmüş olan bir büyük adamın hatırasına hürmeten" kelimelerini ekledi.

Beethoven, Prometheus temasını da Eroica'da kullandı. Prometheus, mitolojide insanlara ateşi getiren Tanrı. Dolayısıyla insanlara ışığı ve ateşin sembolize ettiği her şeyi o getirmiştir. Sanatçının senfoniyi yazdığı dönemde Bonaparte'ı insanlığı kurtaran bir Prometheus olarak gördüğü için senfonisinde bu temayı kullanmıştır... Besteci senfoniyi 220 yıl önce, 7 Nisan 1805'de Thaetar An Der Wien'de halka açık olarak çaldı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Radikal Gazetesi Yazarı Mine G.Kırıkkanat Ayrılık Sonrası İlk Kez v

"Ankara'ya kelle sunu

Mine Hanım hisleriniz kuvvetli midir, yoksa Aydın Doğan'ı mı çok iyi tanıyorsunuz. Cumartesi görüşelim dediğimde hafta başını bekleyelim hele demiştiniz, hafta başına kalmadan Milliyet Gazetesi'yle de ilişkiniz kesildi.

Bu olayda Aydın Doğan'ı anmak gereksiz. Doğan Medya Grubu söz konusu. Ondan bahsedebiliriz. Aydın Doğan'ın özel olarak benimle uğraştığını sanmıyorum. Zaten uğraşmadığına dair de garanti verildi. Dolayısıyla Aydın Doğan'ın ismini bu meseleden uzaklaştıralım.

Uğraşmadı ama çıkartılmanıza müdahale de etmedi herhalde!

Müdahale etmemiş olabilir. Benim tavrım Aydın Doğan'a karşı veya Aydın Doğan'dan yana değildir. Bu mesele içerisinde Aydın Doğan'ın ismen olduğunu farz etmiyorum ben. Doğan Grubu var, Radikal Gazetesi var. Olayların geldiği belli bir mecra içerisinde Milliyet'ten de ayrılmak zorunda kaldım, anlaşmalı olarak. Milliyet'i de hedef almıyorum, kesinlikle Doğan Grubunu da hedef almıyorum.

Benim için tatsızlıklar İsmet Berkan ile başlamıştır. Daha doğrusu tatsızlıklar bildiğiniz gibi.saldırılarla başladı. O saldırılar karşısında yazarını savunamayan bir genel yayın yönetmeni o da İsmet Berkan'dır. Onunla başlamıştır.

Burayı biraz açalım isterseniz. İsmet Berkan "Mine Kırıkkanat'ın yazılarını neden yayınlamıyoruz" başlıklı yazısını Aydın Bey'e veya Doğan Grubunun üst düzey yöneticilerine danışmadan yazabilir mi?

Evet. yazar. Yazıyı kesinlikle danışmadan yazdığına eminim hatta. Eğer bana güveniyorsanız. Bu güne kadar tek yanlışı yakalanmış bir gazeteci değilim. Kesinlikle onu söyleyebilirim. Evet o yazıyı kimseye danışmadan ve kimsenin onayını almadan yazmıştır. Yazıdan söz ediyorum. Benim kellemi almak için onay almıştır, o ayrı. Ama o şekilde bir yazı yazması ona kesinlikle dikte edilmemiştir. Amacını aşmıştır olay.

Ama yazının içeriğinde ilişiğinizin kesildiğinin ilanı var.

Gazeteden atıldığımın köşe yazısıyla ilanının kesinlikle salt onun marifeti olduğunu biliyorum.

Ama ne fark eder ki.

Değil, çok şey fark eder. Saldırılar karşısında grup Radikal'in benimle olan ilişkisini kesmesini onaylamış olabilir. Bu fikir de İsmet Berkan'dan çıkmıştır ya da çıkmamıştır, bilmiyorum. Emin olmadığım şeylerden konuşamam. Ama emin olduğum konfirme ettiğim şey, İsmet Berkan'a "yahu bir şeyler yap, durdur bu saldırıları dendiği" ama kesinlikle İsmet Berkan'ın böyle bir yazı yazabileceğinin düşünülmediği. Bu kadar birden bire durumu değiştiren bana söz hakkı veren, Radikal Gazetesi'ni zor durumda bırakan Radikal Gazetesi'ni çıkaran grubu da zor durumda bırakan, böyle bir yazıyı kesinlikle önermediklerini biliyorum. Bu yazı İsmet Berkan'ın kendi kişisel inisiyatifiyle yazılmıştır. Çünkü grubun hukuki işleri son derece yetenekli ve son derece iyi iki avukatlık bürosu tarafından götürülüyor. Hiçbir yere danışılmamış. Hukuki yanlışlar var yazıda. Onlara da danışılmamış.

Yani yakın dostumdu diyemem. O benim daima patronumdu. Ama Aydın Doğan kalp ameliyatı olduğunda ben ona bir mektup göndermiştim. Ve orada sizi babam olarak görüyorum diye yazmıştım. O da beni çok severdi.

Aydın Bey yakın dostunuz mu?

Evet.

Paris'e geldiğinde yemeğe çıkar mıydınız?

Yani yakın dostumdu diyemem. O benim daima patronumdu. Ama Aydın Doğan kalp ameliyatı olduğunda ben ona bir mektup göndermiştim. Ve orada sizi babam olarak görüyorum diye yazmıştım. O da beni çok severdi.

Kalp ameliyatından sonra mı?

Evet. Aydın Doğan'ın da bana karşı sevgisi olduğunu sanıyorum. Biliyorum yani vardır. Ben de Aydın Doğan'ı çok severdim.

Geçen hafta itibariyle bitti mi bu durum?

Saygımın sevgimin bitmesinden söz edemem de yani hiçbir kinim yok Aydın Doğan'a karşı. Çünkü bu işte ne kadar dahli olduğunu bilmiyorum. Onu bilene kadar, gayet nötrüm ben. Kin yok nefret yok kızgınlık yok. Onun bana hala sevgisi var mı. Onun da olduğunu sanmıyorum.

Mine Hanım ben anlamakta güçlük çekiyorum, bağışlayın. Aydın Doğan'ı yakinen tanıyorsunuz...

Çok yakın çevresinde değilim.

En azından çalışma prensiplerini biliyorsunuz. On bir sene içerisinde bir çok olaya tanık olmuşsunuzdur...

Şimdi bakın yakınen tanımaktan kasıt şu. Aydın Bey'i bizim çapımızda insanlar göremezler. Benim şöyle bir avantajım oldu. Fransa temsilcisi olarak Aydın Bey'i öteki benim çapımda çalışanlardan daha fazla görme tanıma fırsatı elde ettim. Mesela eşini hala seviyorum. Çünkü Sema Hanım, bana New York Havaalanından telefon açmıştır. Benim "Bir New vardı, York olmuş" kitabımı yolda okumuş, dayanamamış havaalanından telefon açmış. Beni tebrik etmek için. Çok incelikleri olan bir insandır. Zaten bu olayın onlardan kaynaklandığını anlamakta güçlük çekiyorum. Başka bir şey var bu işin içinde. Anlayamadığım bir şeyler var.

Dışarıdan bakınca şöyle bir hava çıkıyor. İsmet Berkan Mine Kırıkkanat'ın Doğan Grubuyla ilişkisini bitirecek şekilde Radikal'den uzaklaştırmasını kendi başına yapamayacağı...

Onay almıştır onu söyleyeyim size onay almıştır ama bu onay ona böyle bir yazı yaz; abuk subuk bir genel yayın yönetmeninin ne olmaması gerektiğini ispatlayan bir yazı yaz,saçma sapan şeyler söyle,hukuki açıklar ver, gazeteyi zor durumda bırak diye böyle bir yazı yazdırılmaz yani. Aydın Doğan bu yazıyı yazdırsaydı doğru düzgün bir yazı olurdu o. Hukuki açık verilmezdi, anlatabiliyor muyum?

Anladım. Ama onun öncesindeki sü-

reçte sizin yazılarınız yayınlanmad Düzenli olarak gönderdiğiniz halde.

Evet, doğru.

Aydın Doğan'ın bu işte dahli yok vey bilgisi yok demek mümkün değil anla şılan, öyle değil mi?

Şimdi bakın dahli yok demek müm kün, bilgisi yok demek mümkün değ

Peki. Şimdi o zaman, "neden" soru sunun cevabını siz kendi kendinize ve rebildiniz mi? Ne olmuştur da Min Kırıkkanat'ı gözden çıkarmıştır Do ğan Grubu?

Eee... Bilmiyorum, gerçekten bi miyorum. Her halde günün birind hep birlikte öğreneceğiz, öğrendiğin zaman söylerim fakat artık bunun üs

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gürkan Hacır
gurkan@leman.com.tr

Sadece yeniHarman'a Konuştu!

Idu"

tünde durmuyorum ben. Size zaten eğer ben ne oldu, niçin oldu vs. diye vakit kaybedecek insan olsaydım bu kadar mücadeleci ve mücadelelerimde bu kadar başarılı olmazdım. Ben sayfayı kapatıp derhal yeni bir sayfa açan insanımdır. Ve bu olayda "Tabularasa" yaptım ben. Biliyorsunuz, "Tabularasa" Latince bir kelimedir, masanın üstünde ne varsa şöyle bir örtüyle beraber çekersiniz yeni bir masada yeni bir hayata başlarsınız. Olayların bu şekilde sonuçlanmış olmasında önce ilk günler ilk haftalar çektiğim tüm acıya ve tüm üzüntüye rağmen bitti artık o.

Üzülmüyorum.

Tabi ki İsmet Berkan'a son derece öfkeli olduğumu söyleyebilirim. Bana saldıranlara çok öfkeli olduğumu söyleyebilirim. O öfkemi zamanı gelince hukuki anlamda elbette ifade edeceğim. Mücadelem hukuk çerçevesinde kalacaktır. Grubu kesinlikle hedef almıyorum. Kimin başının altından çıktı onu da öğrenmeye çalışmıyorum. O benim önüme kendi kendine gelir. Altıncı hissim kuvvetlidir benim. Bir de benim tanrılarımın benim üzerimde bir eli vardır. Onlar beni korurlar. Dolayısıyla gerçek bütün çıplaklığıyla kendi kendine gelir bana. Ben o zaman öğrenirim. O zaman ne yapacağıma bakarım. Şimdi yeni bir hayat kurmak üzerine kendimi koşulladım.

Çok yeni olmasına karşın.

Evet bugün bu psikoloji içerisindeyim.

Milliyet'de çalıştığınız süre içerisinde Yalçın Doğan, Umur Talu ile gerginlikleriniz oldu. Ve bu gerginlikleriniz sırasında hep müdahale makamı Aydın Bey oldu diyebilir miyiz?

Umur Talu ile asla gerginliğim olmadı benim. O benim arkadaşımdır. Yalçın Doğan'la bir gerginliğim oldu. Kendi kendine gerildi Yalçın Doğan. Ben hiç gerilmedim. Aydın Bey'i bilmiyorum ona yansımamıştır ama çok sevgili dostum Mehmet Ali Yalçındağ aslanlar gibi arkamda durdu. Beni kimseye teslim etmediler.

Bir Paris muhabirinden fazlası mıydınız?

Elbette, ben bir Paris muhabirinden fazlasıydım. On dört yıl boyunca Aydın Bey'in bana söylemesiyle belki son yıllarda değil – çünkü ihtiyaçları kalmadı. Ama grubun kazandığı son başarılara kadar. Aydın Doğan Grubunun temsilcisiydim ben.

Ne gibi başarılar kazanmış Doğan Grubu?

Yani şöyle. Çok büyüdü biliyorsunuz çok başarılı oldu, zirveye vurdu. Benim gibi insanların Fransa'da onlar hesabına yaptığı girişimler yerine CEO'lar getirdiler, o CEO'lar benim yaptığım şeyleri çok daha büyük çapta yapabiliyorlardı.

Böyle başarılı oldu falan derken ben farklı bir şey anladım. Böyle bir gazeteciden çok Aydın Doğan'ın muhasebe müdürü gibi konuşuyorsunuz. Başarıdan neyi kastediyorsunuz. En son girdiği POAŞ ihalesini biliyoruz, Türkiye'deki iktidarla ilişkileri çok açıkta. Siz de muhalif bir kalem olarak tanınıyorsunuz. Bütün bunları nasıl izah ediyorsunuz?

Ansiklopedi hikayesini biliyor musunuz?

Larusse'u kastediyorsanız evet.

Larusse'den itibaren aşağı yukarı son üç yıla kadar Fransa'da hangi alanda Fransızlarla yapılacak işlerde, Fransa ile ilgili oranın politikasıyla ilgili işletmesiyle ekonomisiyle ilgili ne zaman bir bilgi vermek gereken bir durum olsa ben verirdim. Ve bana son derece de güvenirlerdi. Ondan sonra çok daha büyük atılımlara girdiler. Bu bir başarıdır tabi. O kadar yükselmek, zirvede olmak ekonomik anlamda. O anlamda söylüyorum. Benim başarım değil grubun başarısı.

Mehmet Yılmaz'la da gerginlik yaşadınız mı?

Hiçbir zaman. Mehmet Yılmaz benim çok aziz dostumdur. Çok vefalı bir insanımdır. Mehmet Yılmaz'ın da çok vefalı bir insan olduğunu biliyorum. Onunla aramızda en küçük bir gölge yoktur.

Yalçın Doğan'la yaşadığınız gerginlikte sizi gazeteden atmak isterken Larusse'u ikna edip ansiklopediyi…

Yalçın Doğan'ın ikinci döneminde Larusse meselesi yoktu. Birinci döneminde vardı. İkinci dönemde ben Yalçın Doğan'la bir sorun yaşadım. O konuda başka bir işlev içerisindeydim. Onu da müsaade ederseniz açıklamak istemiyorum.

Kayıttan önceki konuşmamızda sizin atılmanız için Ankara'dan bir baskı gelmediğini söylediniz. Açıktan bir baskı gelmemiş olabilir ama baskı içinde illa telkin gerekmez. Bazen de görevi vazife edenler çıkar ve bir tane yem atarlar ortaya.

Doğru söylediniz. Ben de böyle bir şey olduğunu zannediyorum.

Yani.

Elbette ben bir Paris muhabirinden fazlasıydım. On dört yıl boyunca Aydın Bey'in bana söylemesiyle belki son yıllarda değil -çünkü ihtiyaçları kalmadı. Ama grubun kazandığı son başarılara kadar. Aydın Doğan Grubunun temsilcisiydim ben.

Talep olmadan hediye olarak sunuldu kellem.

O zaman şu olaylı yazıya gelelim. Belki hepimizin gördüğü bir şeyi kaleme aldınız. Ama kaleme alırken takındığınız bir üslup vardı. İşin açıkçası biraz da kusma şeklindeydi. Gerçi her ne kadar sizin sert yazılarınıza alışık olsak da biraz ayarı kaçmış bir yazıydı. Bu gün halen o yazının altına imza atar mısınız?

Kesinlikle atarım. Ve sanırım sadece o yazının altına ben değil, bugün ben arkamda duran herkes atar. O yazıyı benim imzaladım. Zaten imzaladığım şeyden imzamı asla geri çekmem.

Değişiklik yapar mısınız?

Değişiklik şu şekilde bakın, ben Fransa'da yaşıyorum. Son derece özgür bir demokrasi ortamında büyüdüm. Aile içi demokrasiden söz ediyorum. Son derece fikir özgürlüğünü öne çıkaran bir eğitim aldım. Benim dilimin kemiği yok. Allah vergisi bir kalemim olduğu bu işin ustaları ve anlayanlar tarafından söyleniyor. Ben kendime bu iltifatı yapmak istemem ama o kadar çok söylendi ki ben de inanıyorum. Herkes a,b,c,d diye saydığı zaman o alfabe oluyor. Ama ben a,b,c,d dediğim zaman başka bir şey oluyor. Bu bir tonlama mı bu bir ifade tarzı mı bu bir üslup mu aynı kelimeleri aynı ağırlıkta cümleleri başkası kendi üslubuyla yazdığı zaman sorun yaratmıyor ama ben yazdığım zaman sorun yaratıyor. Vurucu bir tümce oluyor. Kırbaçlaşıyor adeta o kelimeler. Öfkeyle yazabilen bir insanım ben.

Ben elbette özgür yazıyorum. Fakat bir gazetenin vazifesi nedir. Sen bu yazarın üslubunu biliyorsun. Bu üslupta sana okur getiriyor. Bu üslup dolayısıyla yazar okunuyor ve bu yazar okunduğu için de senin gazetenin markasına bir katkıda bulunuyor. Negatif ya da pozitif. Yapılacak şey nedir, bilinçli bir gazete yönetiminin. Benim yazılarımı dikkatle okumak. İsmet Berkan Gazetenin genel yayın yönetmeni değil ki?

Nasıl yani?

Değil tabi. Gazete ile ilgisi yok. Gazeteye asla gelmez. Ne yazıldığını bilmez. Yazarları okumaz.

Bir dakika şimdi. Sizin yazınızı okumamış mı?

Hayır. Okumamış.

Okudum diyor.

Hayır, ne münasebet okudum diyor. Basıldıktan sonra okumuş. Bir yazı basılmadan önce yazı işleri, genel yayın yönetmenini uyarır. Yayın yönetmeni de yazıyı okur, ondan sonra der ki; Ben Mehmet Yılmaz'da böyle gördüm. Mehmet Yılmaz bizzat kendisi telefon açar. "Mine'ciğim şu cümle bizim başımızı belaya sokar" derdi. Tamam Mehmet derdim. Tartışmam, niye diye de sormam. Savunmam yazdığım şeyi. Çünkü ben bir cümleyi yedi sekiz şekilde yazarım. Özellikle provoke etmeye çalışan olay yaratmaya çalışan insan değilim, ihtiyacım yok. Birikimim zaten belli. Yazdıklarım belli. Fikirlerim belli. Ben niye provoke etmeye çalışayım.Ben öğretmeye çalışıyorum. Eğitmeye çalışıyorum. Medyanın halkın seviyesini bir pazar aracı olarak indirmeye değil, halkın eğitimsel düzeyini yükseltmekle görevli bir misyon sahibi olduğuna inanan bir insanım. Buna inanan insan sayısı çok az kaldı. Onlardan biriyim.

Yapılacak şey yazı işlerinin genel yayın yönetmenini uyarması. Genel yayın yönetmeninin beni araması. Veyahut yazı işleri beni arasa da olur. Vay neden beni yazı işleri aradı diyecek insan da değilim ben. Yazı işlerinden birisi Mine Hanım bu yazıyı yumuşatalım dese ben yumuşatırım. Nitekim İsmet Berkan üçüncü yazımı kaldırmaya kalktığında beyefendiye ben telefon açtım. İsmet ne oluyor diye. "Yazıyı okumadım ama telefonda okudular" dedi. Düşünün, çünkü beyefendi her zaman olduğu gibi tatilde.

Çok mu gider tatile?

Gazeteye geldiği zamanların çok az olduğunu söyleyebilirim. Dışarıdan da nasıl gazete yönetebilir bunu bilmiyorum. Nasıl bir misyondur bu, bunu da bilmiyorum. O zaman bile yazıyı okumamış. 27 Temmuz'da bir yazı olay oluyor, 30 Temmuz'daki yazıyı yasaklıyor, o yazıyı bile okumamış. Telefonda okuyorlar. Çünkü beyefendi ortada yok. Allah aşkına böyle mi yönetilir bir günlük gazete. Yapmayın, ciddiyet denilen bir şey vardır. Yazıları ne yazı işleri okumuş anlaşılan ne genel yayın yönetmeni, ortada zaten. Ondan sonra bastılar olay çıkınca da 3. yazıyı basmamaya kalktılar. Düzeltirim dedim. İyi dediler. Düzeltmeyi de kendim yaptım ben. İsmet Berkan yazısında da yalan söylüyor. Üçüncü yazıyı okumadı, telefonda söyledi bana.

Akşamsefası
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

O mangal manzaralarını o sahil manzaralarını yaratan insanlar hedef alınmıştır. Türk halkı da onlardan ibaret değildir. Benim eşim de kıllıdır. Bir çok arkadaşımda da kıllı. Ama hiç biri üstüne alınmadı. Niye alınmadılar çünkü onlardan değiller. Siz değil misiniz Türk halkı ben değil miyim? Şurada demin gördüğümüz manav değil mi şurada muhallebisini yediğimiz muhallebici değil mi? Niye onlar kendilerini hedef alınmış görmüyorlar. Kimdir burada aptal? Kendini bu olguya indirgeyen ve yapılan tarifi kabul edenlerdir. Kendisini burada bulan herkesi hedefliyorum. Ama kendisini bu tanımda bulmayan hiç kimseyi hedeflemiyorum.

Neden okumadığını anlıyorum. Beyefendi Türkbükü'nde midir nedir. Telefon ettim, ne oluyor neden yazıyı çıkarttın dedim. "Ya Mine sen de herkese küfretmişin dedi, tamam üçüncü yazımı yazacağım dedim. Ama istiyorsan bu gazeteden gideyim dedim. Sen de rahatla herkes de rahatlasın. Ne münasebet seni kim atmak istiyor dedi. Kim atmak ister seni dedi. Peki neresini düzeltmemi istiyorsun dedim. Bilmiyorum ki telefonda okudular dedi. O zaman bana bırak ben sert gördüğüm yerleri değiştireyim dedim. İyi tamam dedi. Bana da o kadar güveniyordu. Ben de sert olabilecek yerleri değiştirdim, yazı basıldı. Yani onu da okumamış. 27 Temmuz'daki yazı olay olmuş onu zaten okumamış atlamış, ondan sonra Cuma günkü yazı yayınlanıyor, o da sorun olmuyor, 31 Temmuz'daki yazıda ancak uyanıyorlar. Ve bu son yazıyı telefonda okunduğu şekliyle sert yazı diyor koymayın diyor. Ama ben telefonda gideyim de rahatlayın dediğimde saldırılar başlamış çünkü. Kim ister senin gitmeni diyor.

Ben yanlış anlamadım değil mi? Yazarların yazılarını okumayan bir yazı işleri ve genel yayın yönetmeninden söz ediyorsunuz?

Galiba öyle evet.

Çok ilginç.

Çok ilginç. Evet. Sorumlu bir genel yayın yönetmeni ile sorumsuz bir genel yayın yönetmeni arasındaki fark o kadar açık ki. Ben aynı gazetede iki tane genel yayın yönetmeni gördüm. Biri Mehmet Yılmaz zaten bana köşe veren adam, diğeri İsmet Berkan. Düşünün eşi Işıl anlatıyor, haber gelirmiş Mine'nin yazısında bir sorun olabilir diye. Mehmet Yılmaz alır yazıyı okurmuş, bir sigara yakarmış çünkü yazarına çok karışmak istemeyen bir insan. Fikir özgürlüğünden yana. Bir sigara yakarmış şöyle bir döner dolaşırmış ondan sonra telefon açarmış. Telefon açmak için bile tereddüt ediyor adam. Telefonu da kendisi açıyor. Genel yayın yönetmeni budur. Bir yazara değer veren genel yayın yönetmeni budur. İsmet Berkan farkında değil. Dört gün sonra uyanıyor, okumadığı yazıyı koymamaya kalkıyor. Neresini düzeltiyim diye yazar sorduğu zaman onu bile söyleyemiyor.

Radikal Gazetesi'nde çok ilginç günler yaşanıyor. Sizinkini içerik olarak andırmasa da buna benzer bir pozisyonda Perihan Mağden'de ayrıldı. Yazısının yayınlanmasını istedi yayınlanmadı. İşten çıkarılmadı ama kendisi istifa etti. Köşe yazarlarının ömürleri pek bir dayanıksız hale geldi. Ne diyeceksiniz?

Önce Perihan Mağden üslubunu Mine Kırıkkanat üslubundan ayırmak gerekir diye düşünüyorum. Perihan Mağden'in yazarlığına hiçbir şey diyeceğim yok. Türkçe'yi son derece değişik biçimde kullanan elbette ki azımsanmayacak bir öneme sahip ve değişik bir yazar. Fakat Perihan Mağden insanları hedef alır. Televizyondaki Semra Hanım'dan işte Mehmet Yılmaz'a kadar. Bazen kendi meslektaşlarını da hedef alıyordu. Bir isim söyleyin, benim siyaset dışında hedef aldığım bir isim söyleyin.

Yapmayın Mine Hanım, sizde isim falan bırakmadınız ki. Belki de otuz milyon yurdum insanını yerle bir ettiniz.

Hedef yaygın. Size ne dedim. Hattı müdafaa yok sathı müdafaa var. Peki kim var o yazıda. Birey var mı, şahıs var mı? Yok. Topyekün bile değil. Sadece o manzaralara yol açan bir kültürsüzlük simgesidir benim kastım. Ve beni tanıyan herkes Türk halkını hedef almadığımı, zaten Türk halkı ile ilgili hiçbir sorunumun olmadığını tam tersi o halkın kültür anlamında belli bir düzey kazanması için kültürel ve siyasal anlamda mücadele veren biri olduğumu bilirim. Buradaki genelleştirmeden bireysellik çıkartmazsınız.

Çıkartmıyorum ama Mine Hanım "Bu kadar kalın bu kadar kısa bacaklı bu kadar uzun kollu ve kıllarla kaplı olmazdı" lafı Allah aşkına nereye sığar?

Sahillere ve çimlere sığar. Peki ben size soruyorum kim bunlar?

Ben bilmiyorum yazan sizsiniz?

O yazıda var değil mi kim oldukları? Yukarıda tarif ettiklerimi kastediyorum. Demek ki bir yazının bir detayından yola çıkıp bütün Türk halkını hedeflediğimi söylemezsiniz. Hukuken yanlıştır zaten. Ben sizi mahkemeye veririm ve kazanırım. Burada Türk halkı hedef alınmamıştır. O mangal manzaralarını o sahil manzaralarını yaratan insanlar hedef alınmıştır. Türk halkı da onlardan ibaret değildir. Benim eşim de kıllıdır. Bir çok arkadaşım da kıllı. Ama hiç biri üstüne alınmadı. Niye alınmadılar çünkü onlardan değiller. Siz değil misiniz Türk halkı ben değil miyim? Şurada demin gördüğümüz manav değil mi şurada muhallebisini yediğimiz muhallebici değil mi? Niye onlar kendilerini hedef alınmış görmüyorlar. Kimdir burada aptal? Kendini bu olguya indirgeyen ve yapılan tarifi kabul edenlerdir. Kendisini burada bulan herkesi hedefliyorum. Ama kendisini bu tanımda bulmayan hiç kimseyi hedeflemiyorum.

Buradan yola çıkarak Perihan Mağden'in Mehmet Yılmaz'ı eleştirerek yazdığı yazıyla, benim belli ve böyle olmamasını istediğim kesimi hedefleyerek yazdığım yazıyı bir tutamazsınız. Atılma biçimi aynı değildir, eylemsel anlamda aynı değildir, öznesel anlamda aynı değildir. Benim hakkımda açılan 25 davanın 22 sini kazandım. Sadece 3 dava kaybettim.

Hangileri onlar?

Biri Jet Fadıl'a diğeri Hakan Tartan'a karşı üçüncüsünü de hatırlamıyorum ama böyle zama zingo bir şeydir yani. Ben ne Türklüğe hakaretten mahkum oldum ne DGM'ye gittim. Benim bütün davalarım siyasi davalardır. Zaten çoğunu da kazanmışımdır.

İlginç bir davanız vardı. Genelkurmay'a "demek sizdiniz" hitaplı bir yazınız.

Genelkurmay'a değil o yazı. O yazıda ne Genelkurmay ne ordu ne de asker kelimesi vardı. Orada hiçbir şekilde TSK'yı hedefleyen TSK'nın üzerine alabileceği hiçbir kelime yok. Tamamen Susurluk'u hedef alan bir yazıydı. İsmet Berkan yazısında yaptığı yanlışlığın da hesabını da verecek.

Mine Hanım ciddi şaşırmış vaziyetteyim. Bir hukukçuyla konuşuyor gibiyim. Hep davalar, haklar vs. N'olursunuz beni bağışlayın.

Bağışlamam. Bağışlayın diye başlamayın. Çünkü bağışlanmayacak şeyi yapmamaktır marifet. Bağışlayın deyip bağışlanmayacak şeyi yapmak değil.

Peki öyle olsun. O zaman siz şunu söyleyin. Ben burada Türk halkını kastetmedim diyorsunuz ama...

Tabi kastetmedim.

Türkiye'de bildiğimiz genel bir portrenin çıkarsamasını yapıyorsunuz. Almanya'da ilkokulda çocuklara Türk neyi çağrıştırıyor dediklerinde pijama ve mangal çiziyorlarmış.

Çocuktan al haberi. (Kahkahalar) Bunun üzerine bana ne sorabilirsiniz daha...Bu devlet hukuk devleti olsa beni Türklüğe hakaret etmekle değil bütün o mangalcıları Türkiye'ye hakaret etmek ve Türkiye'nin imajına zarar vermekle suçlamalılar. Hatta mahkemelerde yer olsa hepsi bu suçtan yargılanmalı.

Niye?

E siz kendiniz söylüyorsunuz, Alman çocukları bile..

E canım Türk çocuklarına da Almanları çizin desek kim bilir nasıl şeyler çıkacak ortaya...Türklerin eti çok sevmesini, denizle çok barışık olmamasını getirip böyle hart hart kaşınıyorlar falan diye nitelemek doğru mu?

Hart hart kaşınmıyorlar mı?

Herkes kaşınır ama.

Hayır hayır hart hart kaşınmaz.

Öyle mi?

Evet Ben en son hart hart kaşınma gördüm televizyonda. Nefret ettim zaten. Apo'nun bir kaşınması vardır. Atletinin altından hart hart kaşınır. Böyle hart hart. İşte böyle insanlardan söz ediyorum. Hart hart kaşınmıyorlar mı o insanlar.

Topluma ayna mı tuttuğunuza inanıyorsunuz?

Kesinlikle aynada gördükleri imgeye bağırmaya başladılar. Aaaaaaaaaa!

Sınır Tanımayan Gazetecilerin Genelkurmay Başkanı Hüseyin Kıvrıkoğlu aleyhine Fransa'da

Çok ilginç. Evet. Sorumlu bir genel yayın yönetmeni ile sorumsuz bir genel yayın yönetmeni arasındaki fark o kadar açık ki. Ben aynı gazetede iki tane genel yayın yönetmeni gördüm. Biri Mehmet Yılmaz zaten bana köşe veren adam, diğeri İsmet Berkan. Düşünün eşi Işıl anlatıyor, haber gelirmiş Mine'nin yazısında bir sorun olabilir diye. Mehmet Yılmaz alır yazıyı okurmuş, bir sigara yakarmış çünkü yazarına çok karışmak istemeyen bir insan. Fikir özgürlüğünden yana. Bir sigara yakarmış şöyle bir döner dolaşırmış ondan sonra telefon açarmış. Telefon açmak için bile tereddüt ediyor adam. Telefonu da kendisi açıyor. Genel yayın yönetmeni budur. Bir yazara değer veren genel yayın yönetmeni budur. İsmet Berkan farkında değil. Dört gün sonra uyanıyor, okumadığı yazıyı koymamaya kalkıyor. Neresini düzelteyim diye yazar sorduğu zaman onu bile söyleyemiyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

açtığı davadaki Türkiye'den katılan iki tanıktan biriydiniz. Ancak diğer tanık Erol Özkoray'ın tersine siz lehte tanıklıkta bulundunuz.

Evet. Her zaman şeref duyarım bundan.

Hayır buraya kadar sorun yok. Ancak daha sonra yaptığınız açıklamada diyorsunuz ki ben Erol Özkoray'ın tanıklık edeceğini öğrendiğim için lehte tanık oldum aksi olsaydı girmezdim.

Evet, girmezdim. Erol Özkoray'a kalmamış Türkiye'ye çamur atmak.

Hep bir şahsilik havası seziyorum. Yani prensiplerden öte kişisel durumlar kararlarınızda etkili oluyor gibi...

Genelkurmay Başkanı Kıvrıkoğlu'nun eleştirilecek bir tarafı varsa bunu düzgün biri yapmalıdır. Erol Özkoray değil.

Nedir bu arkadaşın zaafı?

Tekrardan ona girmek istemiyorum. Biliyorsunuz Türkiye'nin tanıtımını uzun yıllar Turizm Bütçesiyle yapmış bir kişidir. 1990'lı yıllardan itibaren hakkında dosya hazırladığım kişidir. Kuyruk acısı vardır, Türkiye ile mahkemelidir. Türkiye'nin aleyhinde ne varsa içindedir.

Perihan Mağden'le küs müsünüz?

Valla tanışmıyor gibiyiz.

Ciddi mi ya?

Tanışmıyoruz. Öyle bir ihtiyacımız da yok. Diyelim ki aynı fikirleri paylaşmıyoruz.

Öyle mi?

Evet.Ben insanları hedef almıyorum.

Ben yaptım mı işimi tek kalemde yaparım diyorsunuz?

Evet tek kalemde yapar bitiririm.

(Gülüşmeler)

Bireyleri hedef almayı doğru bulmuyorum. Yoksa konumuz tabi ki insanlar, insanlık. Hele meslektaşların birbirini hedef almasını hiç doğru bulmuyorum. Farkında mısınız bana saldıranların hiç birine cevap vermedim. Cevap verirsem bitiririm.

Nasıl bitirirsiniz?

Bayağı bitiririm. Onların elinde benim hakkımda dosya yok. Ama benim elimde onların hakkında dosya var.

Allah Allah çok merak ettim. Ne gibi dosya? Yolsuzluk mu?

Evet bir tanesi hakkında çok ağır bir yolsuzluk dosyası var elimde.

Köşe yazarı mı bu kişi?

Evet. Naylon bir şirket dosyası var. Soruşturma safhasında kapatılmış.

Sizin gruptan mı?

Evet! Bizim gruptan. Ama gazete köşelerinin meslektaşlar arasında dövüşmek için kullanılmasına inanmıyorum. Eğer benim bir meslektaşımla bir alıp veremediğim varsa onun tersi görüşü yazarım. O meslektaşı hedef almadan. Beni biri hedef alırsa cevap vermem bitiririm.

Çok iddialı konuşuyorsunuz?

Evet iddialı konuşuyorum. Zaten iddialı olmasam konuşmam. Bu olayın başından beri siz onlar hakkında gelen bilgi ve belgeleri bir bilseniz!

Sizin hakkınızda yazı yazanlarla ilgili bilgi ve belge yağıyor öyle mi?

Evet. Bilgi ve belge yağdı bana.

"A Mine şunu biliyor musun bende de onunla ilgili şöyle bir belge var" diye mi geliyor?

A Mine demiyorlar, Mine Hanım diyorlar. Ve gönderiyorlar. Ben onlara cevap vermeye tenezzül etmedim. Tenezzül lafını bilirler mi bilmezler mi bilmiyorum o cehaletle.

Ne kadar saklayacaksınız bunları?

Saklayacağımı kim söyledi?

Hemen yazacaksınız o zaman...

Belki de ben yazmayacağım.

Çok gizemli konuşuyorsunuz...

Bakın benim üslubuma en küçük bir gölge düşürmek, yazım kurallarımdan ve mesleki çizgimden taviz vermemek benim en büyük ilkemdir. Benim kavgam düzenle, insanlarla değil. Ben bunları mahkemede ezerim. Ya da onlar beni ezerler. Hak yerini bulur. Ben araştırmacı gazeteciliği zaman zaman yaparım. Bu belgeler benim elime tabi ki tesadüfen değil çok ilgili taraflarca gönderilmiştir. Ama ihbar edilmiş bir olayı polis muhabiri gibi köşelerime taşımaktan yana değilim.

Üstü örtülmüş mü?

Örtülmüş tabi. Ama bunu yapan araştırmacı gazeteci arkadaşlarım var. Bu dosyalar onlara iletilecek elbette. Şimdilik ne yapacağıma karar vermedim. Ama merak etmeyin silahlar elime verildi.

Ciddi bir göz dağı veriyorsunuz...

Önce Perihan Mağden üslubunu Mine Kırıkkanat üslubundan ayırmak gerekir diye düşünüyorum. Perihan Mağden'in yazarlığına hiçbir şey diyeceğim yok. Türkçeyi son derece değişik biçimde kullanan elbette ki azımsanmayacak bir öneme sahip ve değişik bir yazar. Fakat Perihan Mağden insanları hedef alır. Televizyondaki Semra Hanım'dan işte Mehmet Yılmaz'a kadar. Bazen kendi meslektaşlarını da hedef alıyordu. Bir isim söyleyin benim siyaset dışında hedef aldığım bir isim söyleyin.

Çok ciddi göz dağı.

Hakkınızda yazı yazanlardan biri yoksa bir kaçı hakkında mı elinizde dosyalar var?

Şöyle söyleyeyim. Belgeleyebileceğim bir kişi var henüz.

Onu belgelediğiniz zaman gazetecilik hayatı biter mi o kişinin?

Bitmesi lazım. Ama Türkiye'de ne olacağı belli olmaz.

Size dönem dönem böyle dosyalar gelir miydi?

Evet. Ve o dosyalar yüzünden hep benim başım derde girerdi. (Kahkahalar)

Tansu Çiller'in Amerika'daki mal varlığı ile ilgili bir dosya geldi mi size?

Bilmem olabilir.

Aydın Bey vermiş olabilir mi bu dosyayı?

Hayır. Aydın Bey'le böyle bir ilişkimiz olmadı. Ben Aydın Bey'e verdim o bilgiyi. Tesadüfen Fransa'da o bilgi elime geçmişti. Biliyor musunuz Türkiye'de ben yalnız değilim. Türkiye'yi kolay teslim alamayacaklar. Biz direniriz.

Biz derken kimi kastediyorsunuz?

Biz derin devlet değiliz, yolsuz değiliz, hırsız değiliz, namuslu insanlar da güçlüdürler. Zeka namusla birleştiği zaman iyi bir direniş aracıdır. Hiç ummadığınız mevkilerde çok minicik insanlar bile büyük işler yapabilirler. Ben Türkiye'de yanımda hissettiğim insanlarla birlikte ki; onlar da benim gibi hissediyorlar. Ne silah ne şantaja ne de başka ve yabancı bir gücün yardımına dayanmadan tam anlamıyla kendi özgür bilincimizle vatan sevgisiyle direneceğiz. Ve direniyoruz. Kolay teslim etmeyeceğiz. Ne kültürümüzü ne çağdaşlığımızı ne modernitemizi ne de vatanımızı. Ama bizi bitirirler mi bitirirler. Biz vuruşarak öleceğiz. Dönmek yok.

Size yoğun mesajlar geliyor anlaşılan. Bunlar etkilemiş olabilir mi? Böyle biraz duygusal platforma çekmiş olabilir mi?

Kesinlikle. Birden bire kendi önemimin farkına vardım. Bu güne kadar bilmiyordum.

Ben oradaki biz kavramına takıldım. Kimdir biz?

Laik, namuslu, kültürlü ve yüzü moderniteye dönük.

Yozgat'ın bir köyündeki bir vatandaş sizi çok ilgilendirmiyor mu? Girmez mi bu tanıma?

Yozgat'taki namuslu vatandaş öylesine girer ki bu tanımlamanın içine. Belki bizim kadar eğitimi yoktur. Ama o peşimize takılırsa yenilmeyiz.

Kıllıdır belki!..

Kıllıdır ama üzerine alınmaz.!!!

Çok ilginç yerlerden mesajlar aldım dediniz. Buna Ankara dahil mi?

Evet dahil. Mevki adı vermeyeceğim ama önemli yerlerden. Ben bir taş attım. O taş beni yaraladı ama hedefe de varmış olacak ki; benim kadar sert konuşmayan insanlar bile harekete geçti.

Caddebostan'da bir don eylemi yapıldı, duydunuz mu?

Evet duydum. Son derece saçma sapan bir eylem. Ne yapmak istediklerini anlayamadım. Neyi savunuyorlar? Donu mu, halkı mı, kültürsüzlüğü mü ayıbı mı? Donla denize girmek, denizden çıkıldıktan sonra takım taklavat meydanda gezmek, biraz ayıp da aynı zamanda. Epeyce ayıp hatta. O hanımların elbiseyle girip denizden üstelerine elbiselerin yapışıp da çıplaktan beter çıkmaları ayıptır. Ayıp kavramı yalnızca din ve ahlak kavramlarıyla sınırlı değildir.Ben dinsiz biri olarak çok daha ahlaklı çok daha ayıp kavramına sahip birisiyim.

Fransa'da donla girilmiyor mu hiç?

Hayır kesinlikle. Bakın mayoyla don arasındaki fark şudur. Mayo ıslandığı zaman içindekini göstermeyen giysidir. Don ise tam tersidir. Fransa'da çıplak denize girilebilir. Onu savunur adam veya kadın. Çıplaklar plajında yapar ama bunu. Çıplaklar plajında olmayıp da çıplak olmak ayıptır.

Mülakatın başından beri dikkatimi çekti Mine Hanım, Aydın Doğan'ı ve Doğan Grubunu ısrarla ayrı tutmaya çalışıyorsunuz. Bunun altında Doğan Grubunun dolaylı veya dolaysız yönetiminde olan bir gazeteye gitme ihtimaliniz olabilir mi?

Söz konusu değil. Sadece Doğan Grubu iyi bir gruptur. Orada benim 14 yıllık bir geçmişim var. Onlar benim 14 yıllık geçmişimi, 2 binden fazla yazımı, 5 binden fazla haberimi tek bir yazımın tek bir paragrafıyla silip atabildiler. Ama ben böyle vefasız değilim. Ve atıldım diye on dört yıl kader birliği yaptığım insanları bir kalemde silip atamam. Hayatımda hiç vefasız olmadım. Dolayısıyla vefasızlığa karşı ben vefa borcumu sürdüreceğim. Hiçbir dostuma ihanet etmedim. Düşmanıma da etmedim. Sadece düşmanımı yenmeye çalıştım.

Yazılarınızı okuyanlar biliyor ama Türkiye'nin genel durumu ve siyaset hakkında neler düşünüyorsunuz? Gidişat size göre nasıl?

Burada bir medya eleştirisi yapabiliriz. Türkiye kültürel ve düşünsel anlamda inişte. Tek sesli olmaya doğru gidiyor. Egemen düşüncenin önünde eğilmemesi gerekenlerin de çoğunluğu eğiliyor. Para ve çıkar hesapları ilkelerin ve karakterlerin önüne geçmiş durumda. Mutlu olamayacaklar farkında değiller. Zaten mutsuzlar yine de göremiyorlar nerede hata yaptıklarını. İlkeli bir insan mutludur parası olsun olmasın. Gerçek demokrasi karşıt fikirlerin yaşayabilmesi ile başlar. Tek seslilik antidemokratiktir. Bana yapılan davranıştır faşizanlık. Ben değilim onlar faşizan. İşten atan zihniyettir ben değilim. Tek sesliliğin ifadesidir.

Bu gidişte çok tehlikeli bir kayma görüyorum ben. Ekonomi kurtaramaz böyle bir kaymayı. Toplumlar ve uluslar giderek soysuzlaşır. Adamlıktan istifa etmiş gibi görünüyor Türkiye. Bu kapsamda bu tek sesliliğe kayışında hükümetten çok medyayı suçlu görüyorum. Medya bir denge unsuru olmalıyken, tamamen onlara geçmiş vaziyette.

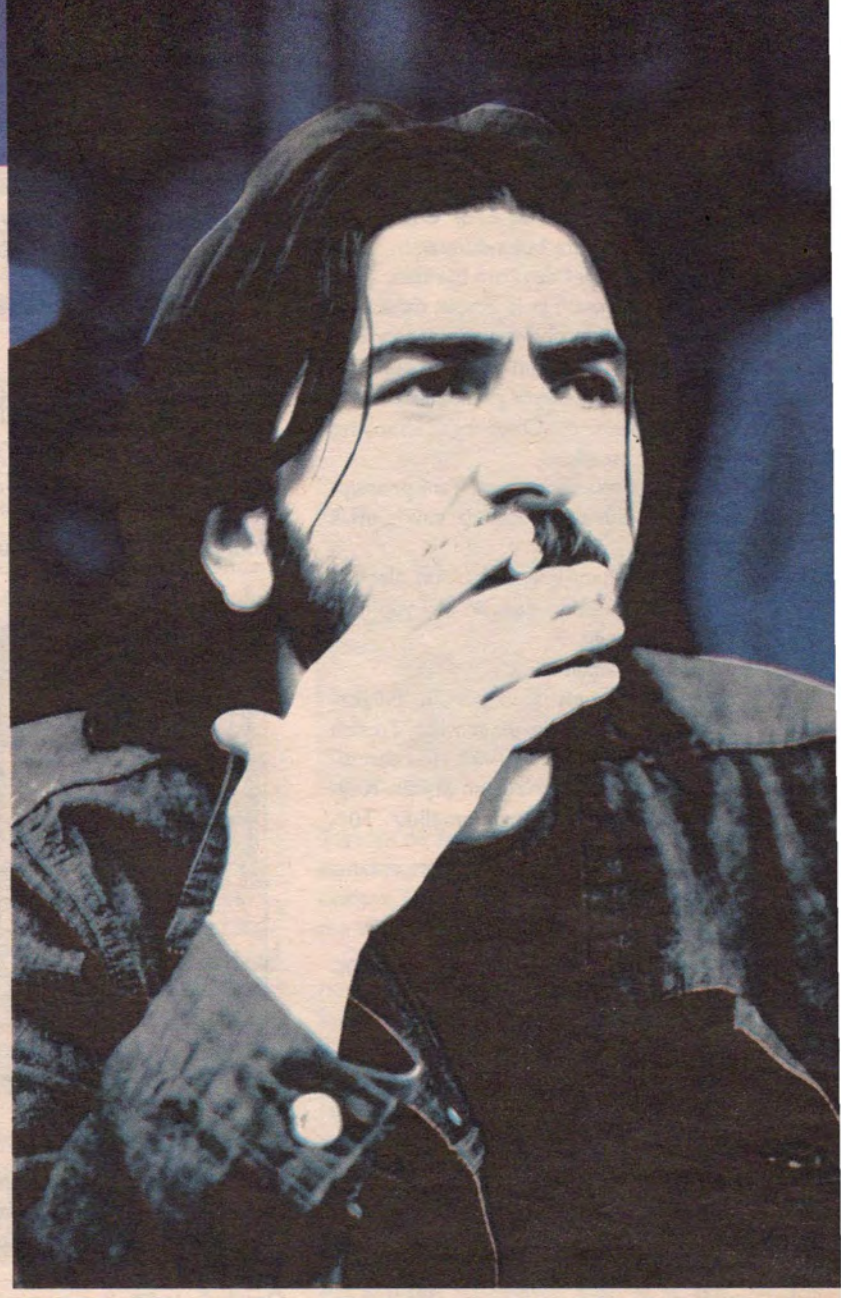

Burada bir medya eleştirisi yapabiliriz. Türkiye kültürel ve düşünsel anlamda inişte. Tek sesli olmaya doğru gidiyor. Egemen düşüncenin önünde eğilmemesi gerekenlerin de çoğunluğu eğiliyor. Para ve çıkar hesapları ilkelerin ve karakterlerin önüne geçmiş durumda. Mutlu olamayacaklar farkında değiller. Zaten mutsuzlar yine de göremiyorlar nerede hata yaptıklarını. İlkeli bir insan mutludur parası olsun olmasın. Gerçek demokrasi karşıt fikirlerin yaşayabilmesi ile başlar.

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Engin Ardıç'ın yazısı üzerine Akşam Gazetesi'nden ayrılan Nihat Genç:

Hani bir şarkı vardır; geç buldum çabuk kaybettim diye. Sizinki de biraz böyle oldu galiba Akşam Gazetesi'ndeki yazma süreciniz.

Akşam'da 5-6 aydır yazıyorum. Orada yazdıklarım da epey kalın bir kitap oldu. 'Akşam Gazetesi Hatıraları' diye bir kitapta toplayacağım onları.

Yazarlık hayatımda, en zayıf yazılarımı Akşam'a yazdım. Bir de bundan yıllar önce Öküz'e yazmıştım. Çok kaliteli yazılar yazdığımı söyleyemem. Yarım günümü, bazen bir günümü alıyordu. Sonra mizanpajdan dolayı kısa yazma diye bir şey başladı. Ben de kısa yazamıyordum. Kısa yazamayışımın da çok ciddi sebepleri var. Çünkü bütün medya belli kavramsal bir dizine inanmış. Onların kullandığı 150-200 kelimenin kendi aralarında şifreleri ve anlamları var. Benim Türkiye'de gelişmiş liberal akıma, medyadaki sağ ve sol akımlara ters bir dilim var. Ters bir dilim olduğu için karşı fikirler ileri sürüyorum. Sürdürdüğüm fikirleri de açıklamam lazım. Açıklayınca da laf uzuyor. Çünkü benim fikirlerimin beslenme kaynakları çok farklı. Ben "doğu" dediğim zaman, medyadakiler benim neyi kastettiğimi bilmez mesela. Anlatmam lazım. Ben "insanlık" derken neyi kastettiğimi onlar yine bilmez. Ortalamanın dilini kullanmıyorum. O yüzden benim kısa yazan bir medya yazarı olmam 5-6 senemi alır. Ama ben fikirlerimi geniş kitlelere söylemeden de rahat edemem. Diyelim ki Ermeni Konferansı veya Kürt Sorunu gibi bir konuda, 1-2 kısa yazıyla işin içinden çıkamam. Böyle bir sıkıntım var. İnşallah ileride yazarız kısa yazıları.

Ama bu aşılabilecek editoryal bir sorun değil mi?

Evet bu öyle bir sorun ve Serdar Turgut bu konuda son derece iyi davrandı. Kaprislerimi çektiği gibi, uzun yazılarıma uzun müddet müsaade etti. Benim vahşi dizginlerimin kendiliğinden dinmesini bekledi. İnsani olarak da son derece iyi davrandı fakat son gün, benim üzerime yazdığını zannettiğim veya içinde beni de çağrıştıran yazılarında yanlış şeyler söylediğini düşünüyorum.

Sizin istifanızdan sonraki yazılarda mı?

Evet. Ben yazımı yazdım ve Serdar Turgut beni hiç aramadı. Yazımı hem yayınlamadı, hem de beni aramadı. Bir özür, bir geçmiş olsun falan diyebilirdi. O konuda da rahatsız oldum. Engin Ardıç Bey bir yazısında, benim 13 yıldır çalıştığım, zaman zaman da Tuncay'la birlikte yayın politikasına karar verdiğim Leman Dergisi hakkında Saddamcılık, Apoculuk gibi saçma sapan, ipe sapa gelmez laflar söyledi. Bu benim onurumu kırdı. Bu bir kuru iftira. Bu iftiraya ben nasıl cevap vereyim. Veremem. Bozuldum. Elim ayağım titredi. Hızla bir yazı yazdım. Böyle bir adamla yan yana duramayacağımı söyledim. Çok terbiyesizce ve son derece vahşi buluyorum. Şunu gördüm; Özal döneminde şöhret olmuş bir gazeteci tipi var. Reha Muhtar, Mehmet Barlas, Hadi Uluengin, Cengiz Çandar ve Engin Ardıç.

Biz 15 yıldır bunların fikirlerini anlayamadık.

Mesela AB'ye girelim mi, girmeyelim mi? Ülkemizi seviyor muyuz, sevmiyor muyuz? Halkın yanında mıyız, değil miyiz? Amerika'nın karşısında mıyız, değil miyiz? Bu yazarlar, söylemleriyle medyada bir iktidar kurdular. Mesela laga luga yapmayı, fıkra anlatmayı ve her şeye üstünkörü bakmayı çok seviyorlar. Şüphesiz eğlenceli üslubumuz da olacak. Bu çok doğru bir şeydir. Ama hayatın her olayına da bu şamar oğlanı diliyle yaklaşamayız. Mesela Amerika Irak'a girmiş ve orada insanlar ölmüş. Artık biraz ciddi olalım. En azından bu konuda. Ya da Afrika diye bir sorun var.

Engin Ardıç Bey köşesinde faşizm üzerine kendince tanımlar yapmaya çalışıyor. Bu beyefendi beceremez bunu. Faşist şudur; siz açken yada siz acı çekerken, size fıkra anlatan adamdır! Bu yazarlar tarafından bu laga luga dilinin çok abartıldığını düşünüyorum. Ve tartışmamızın evreninde de böyle bir şey var. Çünkü beni Apoculukla suçladınız ve benim onurum kırıldı. Bu kadar büyük iftirayı nasıl yapıyorsunuz dediğimde, "ya ne duygusallık yapıyorsun, olur böyle şeyler, yarın da sen söylersin böyle şeyler" gibi işi ucuzlatarak. Bu şamar oğlanı diliyle uzlaşmam gerektiğini bana söylediler. Benim bu dille uzlaşmam mümkün değil. Ben de espri yapıyorum. Zaten bir mizah dergisinden geliyorum. Ama üslubumu nerede ve nasıl kullanacağımı bilmem lazım. Çünkü bu geyik dilinin girmeyeceği alanlar var. Ahlak ve onur gibi alanlar var. Fikirlerimiz çok çeşitli olabilir ama fikirlerimizin arkasında ahlak ve onur vardır. Ayrıca Apoculukla suçladığı dergi LeMan Dergisi. LeMan Dergisi Türkiye'de sevilmeyeni en çok dergidir. Çünkü bu ülkenin en uç muhalefetini yapmıştır. Hem Susurluk döneminde, hem banka soygunlarında sesi bizden çok çıkan yoktu. En sert eleştirileri yazdık.

Dergimizi bayilerden cep harçlıklarıyla alan ortaokul çocuklarıyla yaptık bunu. Türkiye'nin en sıkıntılı günlerinde, bağımsız bir dergi nasıl çıkar diye mücadele verdik. Onlarca mahkemeye gittik, tehdit edildik, linç girişimleri oldu, mafya peşimize düştü, benim karnıma silah dayandı. Türkiye'de kendisine siyasi fikir diyen muhafazakarı, Kemalisti, İslamcısı, solcusu hepsi bizi mahkemeye verdi. Sebebi, bizim bağımsız bir dergi oluşumuzdur. İyidir, kötüdür, tarihe geçti bu dergi. Nasıl geçti, 100 binleri 6-7 yıl tuttu. 70-80 binide 3-4 yıl tuttu ama 60 bini 20 yıl hiç düşmedi. Bu başarı bir sürü insanın da kıskançlığına sebep oldu.

Bizim dergi çok editöryal bir dergi değildir. Yayın politikaları için sert kararlar alınmaz. Bizim dergide, bu ülkede malı, fikri, düşüncesi olan herkes gelip yazabilir. Ayrım yapmadan, bu toprağın kavununa, üzümüne, eşcinseline, Müslüman'ına herkesine sahip çıkmaya çalışmıştır yada yanlış yapan kim varsa onun karşısında durmaya çalışmıştır. Bu dergi her zaman altta kalanın yanında olmaya çalışmıştır. Susurluk döneminde, tarlalarda cesetler bulunduğu günlerde, şüphesiz cesetlerden yana tavır alacaksın. Bunun adı, bu ülkenin hukuk düzenine sahip çıkmaktır.

Ben LeMan Dergisi'ne çok yoksul başladım. Karnımı 2-3 yıldır doyurabiliyorum ancak. Aralıksız gece gündüz çalıştım. Diğer arkadaşlarımın da çalışmaları ortadadır. Böyle cansiperane çalışmadan sonra, bize kalkıp bunlar Saddamcı gibi bir şamar oğlanı üslubu, benim kaldırabildiğim bir şey değildir. Ben arkadaşlarımın ve kendimin emeği konusunda kimseye laf ettirmem. Haa kendi sütunumda bu derginin yaptığı birçok şeyi eleştirdim ve eleştirmeye de devam edeceğim. Ama bir onur sorunu yaptım bu mevzuyu, gururum incindi. Ve bir mektup yazarak Akşam Gazetesi'nden ayrıldığımı söyledim.

Biz Nihat Genç'i polemiğin ustalarından biri olarak biliriz. Nihat Genç çok klas bir cevap verir beklentisi yok muydu acaba okuyucunuzda? Tek yumrukta serilen bir hal çıkmadı mı ortaya?

Hayat devam ediyor ve ben henüz kılıcımı çekmedim. Kılıcımı önümüzdeki günlerde çekeceğim. Nasıl çektiğimi de herkes görecek. Ama Akşam Gazetesi'nin, benim ona karşı olan düşüncelerimi yayınlaması mümkün değil. Bunun cevabını vereceğiz, bunlar bizim için affedilir şeyler değil. LeMan Dergisi son yıllarda bir sürü insanı eleştirdi ve eleştirdiği bu insanların hepsinde gizli bir yara, acı kaldı. O insanlar bir şekilde dönüp dolaşıp LeMan'a saldırı tertipliyorlar. Bu saldırıyı yaparken de, beni ayrı bir kenara koymak gibi bir yol izliyorlar.

Benim geniş kitlelere ulaşmamı sağlayan bir platformdur Akşam Gazetesi demiştiniz. Bu platformu doğru kullandığınıza inanıyor musunuz?

Doğru kullandım ve geniş bir okuyucu kitlesi buldum zaten. Bundan sonra da büyük medyadan gelen teklifler olursa, bağımsız yazarlığımı koruduktan sonra yine sözümdeyim, her yerde her şekilde yazabilirim.

Yeni gelen teklifler var mı?

Var da şu an söyleyemem.

Peki şu günlerde yine görecek miyiz sizi medyada?

Yok, 1-2 ay düşünmüyorum. Zaten gelen teklifler hep hayır cevabı verdiğim işler.

Ulusal medyada tekrar yer alırsanız LeMan'la ilişkiniz devam edecek mi?

Benim LeMan'dan ayrılmam söz konusu değil. Etle tırnak gibiyiz. Tuncay Akgün benim arkadaşım, hatta arkadaştan öte artık hayatımız karı koca ilişkisinden öteye geçti. Ben Tuncay'dan boşanmak istiyorum. (Gülerek) Ben çıkayım artık yazarlığı yapmak istemiyorum diyorum. Ben büyük medyada da, bizde de yazarlığı bırakmak istiyorum. Tuncay bırakmıyor ama gerçekten yorgunluk var ve bırakmak istiyorum. Fikirlerim, hikayelerim var yazılacak.

LeMan bunlara engel mi?

Biraz engel oluyor çünkü LeMan'da yazdığım yazılara çok büyük performans sarf ediyorum. Sonra kitap oluyor gerçi bunlar, öyle bir kârı var. Şimdi de işte "Karanlığa Okunan Ezanlar" adlı kitabım bitti yine LeMan'dan çıkıyor. Böyle yorgunluk bazen oluyor fakat LeMan Dergisine çok teşekkür ediyorum. Ben LeMan'a gelmeden önce 3-4 tane kitabım vardı, 10-15 yıl matbaa ve yazarlık hayatım vardı. Ama kitlelerle ilk tanışmam LeMan'da oldu. Bugünkü bu tartışmalı ismimi LeMan'a borçluyum. LeMan'ın bağımsız havasına borçluyum. Zaten büyük medyalardaki yazarlar fazla kollamak zorunda oldukları için, bir tarafta hükümetler, bir tarafta patronlar, fazla ileri sürecekleri bir fikirleri olmuyor. Bu nedenle sürekli laga luganın içine düşüyorlar. Türkiye'de Ermeni Konferansı gibi birkaç ciddi sorunun altına girdiğimizde, Türkiye'de aydınların henüz köşelerine oturmadığını, taşların henüz dizilmediğini, çok tuhaf adamların köşelerde yer bulduğunu, bütün çatışmaların kaynağını da bunun oluşturduğunu...

Yani cüceler çok büyük yerlerde, devler de çok alakasız yerlerde. Bu spazmlar ve gerginlikler yaratıyor. Bütün tartışmalarda bunu görüyorum ben. Neredeyse bu tartışmaların kendileri sahte. Türkiye'de bir takım düşünceleri kim dillendirecek? Hürriyet Gazetesinden Cüneyt Ülsever mi dillendirecek, yani bu zekada bir insan mı dillendirecek yoksa başkası mı dillendirecek? Holdingler belli bir aydın grubunu tutmuş ve aydınları da sınıflamış. Kendince sağdan sola bir güneş yelpazesi yapıyor ve her renge bir yer açıyor. Fakat holdinglerin bu yerleşim planı tutmuyor. Tutmadığı içinde sürekli bir aydın kavgası hakim. Bu aydınların da altındaki kavga, entelektüel iktidar kavgası. Bu sorunlar yüzünden Türkiye'de bazı konular fazla alev alıyor. Önümüzdeki 10 yıl için de bağımsız aydınlar hak ettikleri yerleri aldıkları zaman, bu laga lugacı insanların da süpürülüp gönderilmesinden sonra taşların oturacağını düşünüyorum. Ama 20-25 yıl içinde bu oturma mümkün görünmüyor. Reha Muhtar'ı veya Mehmet Barlas'ı o koltuklardan kimse alamaz yani. Çünkü onların patronlarının eğitilmesi lazım. Madem patronları, solcu aydınları bir gazeteye, Türkçü aydınları bir gazeteye yerleştirip, böyle bir entelektüel mevzilenme yapıyorsa, o zaman bu patronların uluslararası ilişkiler konusunda uzman olması lazım. Ama böyle değil. Ortada çok gezmiş bir adam buluyorlar Cihangir'den. Mehmet Yılmaz gibi, ona bir kadro dizmesini söylüyorlar ve bir mahalle maçı yapıyorlar. Gerçekten Türkiye'de gazeteler, mahalle maçlarındaki gazeteler gibi kuruluyor. Mehmet Yılmaz, kendi entelektüel serüveninde yetiştiği adamları, kadınları tanıdığı açan, onlarla bir mahalle takımı çıkarıyor. İsmet Berkan da kendi oturup kalktıklarıyla bir takım kuruyor. Buda Türkiye'nin resmini vermiyor. Bunlar tam bir mahalle takımı. Türk üniversitelerinin derinliklerine inemiyorlar. Gerçek tarihçiler orada yok. Hatta birçok büyük bilim adamı da bu medya tarafından tesadüfen bulunuyor. Mesela İlber Ortaylı'nın bu medyayla tanışmasının tarihi yakındır, iki veya üç yıldır. O da tesadüfen bulunup getirilmiştir. "Vay be, baba allameymiş" diye... Bunların dışında ülkemizde son 30 yıldır sertleşen bir ideolojik çatışma var. Şeriatçı-laik gibi, Türkçü-Kürtçü gibi... Bunların gazeteleri falan var. Bütün bu dağılımlar da doğru de-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gürkan Hacır gurkan@leman.com.tr

Henüz kılıcımı çekmedim!

ğil. Bu yanlış dağıtımdan dolayı da, ortada üç-dört kavramı gezdiriyor bütün gazeteler. Ya mahalle takımlarından kurulmuş, yada gerginlik ortamlarından doğan ideolojik gazetelerle bir ortam oluşturuyor ama o ortama da şunu atıyorsun: Ilımlı İslam. Mesela bunu hepsi kendi kazanında evirip çeviriyor. Yada Kürt Sorunu, küreselleşme... Hepsi bunları kendi kazanlarında çevirmeye çalışıyorlar. Kazanlar uygun olmadığı için havanda su dövülüyor. Bundan da en güzel iktidar faydalanıyor. Çünkü muhalefet oluşamıyor. Bugün benim muhalefet yapmam densizliktir yani.

Neden?

Bana kadar düşmemeli. Türkiye gibi, bir yığın siyasi parti çıkarmış, 70 üniversitesi olan, büyük bir medyası ve yazarları olan bir ülkede muhalefet bana düşmemeli. Ben bu konuda kendimi çırak hissetmeliyim. Ama kendimi birden baş muhalif olarak görüyorum. Medyadaki bu yanlış yerleşimden dolayı çok değişik bir seste yükseliyor Türkiye'de ve bir fikir tartışılamıyor. Son 25 yılda gelişen sert İslamcılığı medyanın yarattığını düşünüyorum. Medya, dindarlıkla dini çok karıştırmıştır. Her dinde olan hurafelerin karşısında olabilirsin, yanlışları söyleyebilirsin ama medya bu hurafeleri eleştirirken dindar insanları işaret etmiştir. Mesela bir dönem, sokakta kurban kesmek, aşağılık aydınlarım tarafından eleştirilmiştir. Tamam gelin bunu hijyenik yapalım dedik. Ama bu 10 binlerce yıllık bir gelenektir. Bir millet, batılılardan utanıyor diye dinini iptal edebilir mi veya kutsal törenlerini iptal edebilir mi? Bu Hititlerde de vardı. Burada medya kapısında, çayırında kurban kesen insanları afişe ediyor ve onları aşağılıyor. Oysa burada bu dini emrin kendisi tartışılmalı. Dindarlar muhafazakar insanlardır. Muhafazakar insanlar, bir şeyleri koruyan insanlardır. Sürekli ceplerinde bir kasa taşıdıklarını ve her an bir hırsızın gelip onu çalacağını düşünürler. Muhafazakar budur. Sen ona müdahale ettiğin zaman, onu çok sert bir biçimde korumak ister ve sert reaksiyonlar çıkar. Türkiye'de 80 sonrası İslamcılığın verdiği büyük reaksiyonları da medya hazırlamıştır. Eli yüzü düzgün, tertemiz bu insanlarımızdan, sert tepkileri olan insanlar çıkarmayı da bunlar başarmıştır. Yalnız onları değil, Kemalistleri de bu hale getirdi. Bunlar din karşısında çok hoşgörülü insanlardı.

Fakat medya sayesinde militan bir Kemalizm, dinle savaşan bir Kemalizm türü ortaya çıktı. Özal ile inşa edilen bu medya Türkiye'yi fethettiğini sanıyor. Mehmet Barlas, Taha Akyol, Mehmed Ali Birand... Bunlar Türkiye'yi sahipsiz, kimsesiz, boş bir arazi sanıyorlar. Bu ülkenin hiç mi geleneği yok, yasaları yok, hiç mi insan kültürü yok, hiç mi yaşam standartları yok. Bu medyadakiler hiçbir şey bilmiyorlar, mesela uluslararası ilişkiler bilmiyorlar. İşte Irak savaşında rezil rüsva oldular. Küstahlıkları ortaya çıktı. Bu konularda derinlemesine hiçbir bilgileri olmadığı aşikardır.

80 sonrası bu ülkenin idaresi sağ partilere verildi. Sağ partiler medyayla birlikte bankaları soyarken, medyada bu ülkenin ruhunu, gençliğini, insanını şebekleştirdi. Bugün insanımız modernizmi öğrenmeye çalışan, medeni bir insan tavrıyla yürümüyor. Aşağılık komplekslerini belli etmemek için, önüne koyulan her elbiseyi giyen bir hale getirilmiştir. Şu filme git diyor ve gidiyor. Şu pantolonu giy diyor ve giyiyor. Bu kadar iradesiz hale getirilmiştir. Bu aydınlar, kendine güvenemeyen insan kalabalıklarını bulmuş, onların kendine güvenlerini almış ve Duygu Asena çıkıyor: "Türk erkeği sevişmeyi bilmez." Çetin Altan çıkıyor: "Dante İlahi Komedya'yı yazarken Anadolu'da Kuyucu Murat'lar vardı" diyor. E Dante'den önce de Mevlana vardı, İbn-i Sina vardı, koskoca bir İslam Medeniyeti vardı. Yani tarihin neresinden gireceğini bilmeyen, mukayese ve örnekleri yanlış insanlar bu aşağılık kompleksi olan insanlar tarafından benimsendi.

Tam bu noktada son günlerin çarpıcı bir konusuna değinmek istiyorum. Mine Kırıkkanat'ın yazdığı bir yazı var. Bu yazıda da özellikle sizin biraz önce tanımını yaptığınız muhafazakar kesimin moderniteye karşı direnen tavrından yakınıyor ve bunu çok ağır bir üslupla eleştiriyor. Hatta aşağılama olduğu da söylenebilir. Buna karşı tavrınız nedir?

Ben daha önceki yazılarımda da LeMan Dergisi'nde maganda, zonta gibi şeylerin eleştirisini yaptım. Halkımızın yanlış davranışlarını eleştirirken, mizah, çok büyük doğrular da yaptı, yanlışlar da yaptı. Zaman zaman Leman'da ve Gırgır ekolünden gelenler, maganda ve zontayı ayarında yaparken, bunlar dergiden sokağa çıktığında bu çok daha ağır yapılmaya başlandı. Çünkü bu kelimelerle halkımız aşağılanmaya başladı. Bunu becerememeyenler de yaptı. Mesela don tartışması güzel bir tartışmadır. Biz, donumuzla denize girmeyeceğiz kardeşim. Biz, büyük bir tarihi, kültürü, medeniyeti olan ve bu medeniyet içinde büyük incelikleri olan bir milletiz. Yani biz bu donun altın işlemeli kadifelerini giydik. En babalarını giydik. Örtünmenin, giyinmenin en güzel biçimleri bizde. Böyle bir kültürden gelip de, kalkıp bu saatten sonra donla denize giremeyiz, bunu da savunamayız. Halkımızın da bunları öğrenmesi lazım. Nerede, nasıl giyinmesi gerektiğini öğrenmesi lazım.

LeMan Dergisi de bu eleştiri dilini zaman zaman abartmıştır ama bu dil Leman'a yakışmıştır. Ama burada halkımızın başından aşağı kaynar su döker gibi de eleştiri yapmamamız lazım. Yaptığı şey doğru değildir ama doğru yapmadığı şeyi halkımıza doğru bir cümleyle söylemek zorundayız. Onu döverek söyleyemeyiz. Mine Hanım'ın üslubunda bu taşlanmışlık söz konusudur. Bir tiksinti söz konusudur. Bu yanlış bir şeydir ama Mine Kırıkkanat'ın ifade etmeye çalıştığı şey doğrudur.

Orada ilginç bir paragraf var, onu atlamayalım. Denize kıçlarını dönmüş mangal yapan erkeklerin kirli atletleri ve küllü kollarıyla... böyle bir ırksal tanımlamaya kalkıyor...

Bu üslup gerçekten aşağılık verici bir üslup. Halkımızın olumsuz davranışlarını bu şekilde betimlemek aydına ve bize yakışmaz. Bu üslubu benim hazmetmem mümkün değil. Sen söyleyince şimdi tekrar tüylerim diken diken oldu ve kalkıp ben de bir karşı yazı yazayım Mine Kırıkkanat'a der gibi oldum. Alt tabakalar benzeşerek gelişirler. Sen sahilde hasırını altına nasıl serersen, o da öyle serer. Ben, bir şeyi karşısına alıp sertçe eleştirmenin, bize ait bir eleştiri tarzı olmadığını düşünüyorum. Burada eleştiriyi kendi üzerimizden yapmak zorundayız. Mesela ben şöyle eleştirirdim. Kendim orada mangal yakmış gibi anlatırdım. Lafını ve davranışlarını bilmeyen bir Karagöz gibi bunu yapardım. Bizim mizahımıza girip, Nasreddin Hocanın esprilerine baktığınız zaman, Nasrettin Hoca, bir başkasını taşlayarak, küfrederek veya onu aşağılayarak esprisini yapmaz. Bütün espriler Nasreddin Hoca'nın şahsında gerçekleşir. Faka basan Nasreddin Hoca olur. Nasreddin Hoca'nın küçük serserilikleri, küçük bir zekayla fıkrada telafi edilir. Biz de oradan kendimize bir ders çıkarırız.

Batıdan, Karagöz'e ders vermeye çalışan bir Hacivat kültürü gelmiştir. Karagöz'ün çirkinliklerini, yemekten anlamayışını batıdan öğrendikleriyle sürekli başına kakan bir Hacivat kültürü 150 yıldır vardır. Sizce Doğan Hızlan, Mine Kırıkkanat'tan farklı mıdır? Her gün köşesinde, şu filarmoni orkestrası falan bilmem ne diye yazıyor. Bu yoksul halkın ne kadar filarmoni orkestrası dinlediği ortadadır. Bu yoksul halka yaklaşmak istiyorsan, ona dualarla, ilahilerle, sazla yakından bir şey söyleyeceksin. Ve kendisini eksik hissettirmeye çalışıyorlar insanımıza. Haa biz bu eseri dinlemedik, şu filarmoni orkestrasına gitmedik, bunu mutlaka telafi edelim gibi yapmacık beğeniler, yapmacık estetikler, yapmacık bir kültür oluşturuyor. Kültür, kalple benimsenmiş davranışlarla oluşur. Doğan Hızlan, Mine Kırıkkanat gibi aydınların kendileri şüphesiz iyi insanlardır. Ama bu aşağılama üslubu, insanımızı panik içine sokuyor. Bizim aslında batıdan, insan davranışları üzerine çok değerli sosyal kodlar almamız lazımdır. Ama alamıyoruz. Çünkü malı çok yanlış insanlar takdim ediyor. Musluklar güzel ama musluğu yapmaya gelen adamlar öyle beceriksiz ki, her defasında sel oluyor, çocuklar ölüp gidiyor.

Anlattıklarınızı topluyorum ve son bir haftada yaşananları alt alta koyuyorum. Çok tuhaf bir şey çıkıyor ortaya. Mine Hanım don merkezli bir yazı yazdı. Bunun üzerine LeMan Dergisi, "LeMan Don Hareketi" diye bir şey başlattı. Ardından Engin Ardıç bunu baz alarak bir yazı yazdı. Ve siz alındınız, istifa ettiniz. Benim epey kafam karıştı. Kim haklı, kim kimin yanında?

Don tartışması Türkiye'de tartışılıyor ama Leman'da da tartışılıyor. Çağçağ, Kozalak'la bunu zaten yapıyor. Mine Kırıkanat'a benzer bir iş yapıyor Çağçağ. Ondan farkı, bunu bir estetikle ve mizah dilinin koruyucu şemsiyesiyle yapıyor. Mine Hanım, taşla döver gibi yapıyor, aradaki fark bu. Aşağılama ve eleştiriyle estetik arasındaki çizginin çok ince olduğunu düşünüyorum. Bu da ancak yüksek sanatçılıkla gerçekleşebilir. Çağçağ'ın bu yüksek sanatçılığı becerdiğini görüyorum. Biraz önce söylediklerinizin ayrı nedenleri var. Benim ayrılmam başka, o başka, öbürü başka bir şey.

Bundan 50 yıl sonra basın tarihi yazıldığında şöyle ilginç bir şey olacak. Mine Kırıkkanat donla ilgili bir yazı yazdı. Ardından LeMan Dergisi donla denize girme kampanyası başlattı. Endin Ardıç buna itiraz etti ve aşağıladı. Buna dayanamayan Nihat Genç istifa etti. Böyle bir basın tarihi yazılırsa insanların kafası karışmaz mı?

LeMan Dergisi bu don eylemine giderken, Çağçağ'ın beni arayıp, "ya ne yapsak, ben bu don eylemini tasvip etmiyorum dediğini" de Nihat Genç'in anılarında okuyacaklardır. Engin Ardıç'ın bana karşı kullandığı üslup, Mine Kırıkkanat'ın üslubu, yada Leman'ın üslubu. Buradan ders çıkarmamız lazım. Biz çatışmadan korkan bir halkız. Kürt sorununun şanssızlığı da bundandır. Mesela Kürtler ayrımcılık yapmaya çalışıyorlar ama şansları yoktur. Olmamasının nedenlerinden biri de, halkımızın iç çatışmadan korkuyor olmasıdır. Bu topraklarda eşitlik fikri hakim olamıyor. Çünkü eşitlik fikrinin hakim olması için zengin ve fakirin çatışması lazım. Ama fakirlerimiz yüzyıllardır, sırf huzur bozulmasın diye çatışma çıkaran gruplara karşı, öğrencilere, sendikalara karşı, hemen sağ partilerde mevzileniyorlar. Türkiye'nin iç ortamı çatışmaya döndüğü zaman, sol partilere oy verenler dahi, çatışma çıkmasın diye hemen sağ partilere dönüyorlar. Anadolu da eşitlik mi, düzen mi daha değerlidir dediğinizde, Anadolu düzen fikrinden yana tavır koyuyor. Düzenden yana olduğu içindir ki, Anadolu toprakları dünyanın en sert iç isyanlarına, ayrımcılıklarına, şehzade kavgalarına sahne olduğu halde milletimiz bu topraklarda dünyanın en istikrarlı devletini kurmuştur. Bölünmeden 1000 yıl geldi. Eşitlik fikri çatışmacı bir fikirdir. Bu topraklarda eşitliği sağlamak için, zenginlerin elinden parayı ya hükümet olup alacağız yada devrimle alacağız. Şimdi biz devrim fikrinden uzaklaştık. 70'li yıllarda 5 bin ölü gördük ve ödümüz koptu. Hemen Kenan Amcaya sığındık. Kenan Amca bir düzen kurdu, bunu daha reformcu yapmaya çalışıyoruz şimdi. Bu reformculukta tutmuyor. Çünkü halkımız hala çatışma çıkacak diye belli ideolojileri sicilli kabul ediyor. Oysa birkaç meydanda, birkaç milyon kişilik bir eylem olsa, belki de bu halk eşitliğe dönük birkaç hakkını da alabilecek. Ben gençliğimde anarşist bir çocuktum. Fikirlerim ateistliğe kadar gitti geldi ve sonra yavaş yavaş halkımın tarihini öğrendikçe, halkımın bu kutsalı koruyuculuğu karşısında saygıyla eğildim ve onun muhafazakar değerlerinin tarafına geçtim. Biz burada şunu söylemiş olduk. Biz toprağımızda yaşayan halkı tanıyor muyuz? Bence Mine Kırıkkanat'ın aşağıladığı insanları, belki üstleri başları kötüydü, ama onların bu toprağın çimentosu olarak bizden çok daha üstün melekeleri var. Mine Hanımın eleştirdiği o mangal yakan aile şehre 80 yılında gelmiştir. 30 yıllık tarihinde, ailesine 20 ayrı kavimden damat girdiğini göreceksiniz. Boşnak, Tatar, Gürcü... Çok büyük bir insan çeşitliliği arz ettiğini, hızla sosyalleştiğini, başka mezheplerle hızla karışabildiğini görürüz. Eğer halkımızı tanırsak, onunla konuşmayı öğreniriz. Ben hem Çağçağ'ın, hem Mine Kırıkkanat'ın, hem Nihat Genç'in, hem Engin Ardıç'ın, bu halkla konuşmanın üslubunu bulamadığını düşünüyorum. Mine Hanım, siz o mangalın yanına gidip otursaydınız, belki mangalın kokusu kötüydü ama Yunus oradaydı. Belki de Mevlana'nın semazenleri oradaydı. Biz aydın ve halk kavramını da çatışma üzerinden kuruyoruz. Aydın muhalif olacak, istenmeyen laflar edecek, bunlar doğrudur yada en sapkın davranışları ilk uygulayandır aydın. Ancak Türkiye'de hazır cevap aydın tabletleri var. Biz halkın yüreğini almadan, halkla çatışmaya giremeyiz. Aydınlar bir yere, halk bir yere savrulur, iç savaş çıkar. Önce halkın yüreğine inecek, sonra çıkacak karşısına diyecek ki, "kardeşim senin giydiğin elbise ters, senin atan, baban öyle giyinmiyordu" diyecek. Hepsini şuraya bağlamak istiyorum. Türkiye'deki aydınların beslenme kültürü, 70'li yılların ideolojik tartışmalarıdır. İslamcıların beslenme kaynağı 80'li yıllardaki, Ortadoğu kökenli bir 3. dünya İslamına dayanır. Ben iki taraftan da beslendim. Ama benim en önemli beslenme kaynağım, annemin beni yetiştirme kültürüyle bana nüfuz etmiş Yunus'u, Hacı Bektaş'ı, Saru Saltuk'udur. İdeolojik kökenli beslenmenin yetersiz olduğunu düşünüyorum.

Son olarak ekleyecekleriniz?

Çok uzun yazılar yazmak yoruyor beni. Çok kısa yazmayı da pekala başarabilirim. Ama ben sağ, sol ve İslamcı ideolojinin bana verdiklerinden tatmin olmadığım için, bunlarla yoğun ve sıkı bir tartışmaya girdim. Bir sürü şeyi de açıklaya açıklaya geldim. Kalktım Melamiliği anlattım köşemde. Böylelikle yazılarım uzuyor. Yani zor olan bu. Bu uzun yazılarımı bunca yıl sabırla okumuş bütün okuyucularıma teşekkür ediyorum. Şunu söylüyorum, benim hedefim yazarlıktan dervişliğe geçmekti. Benim hedefim beynimden kalbime geçmekti. Matematikten tespihe geçmekti. Bu topraklardaki bu ırk yelpazesinin bin ayrı yerden gelip ama hepsini bir arada tutan bu karmaşasını görünce gerçekten elim ayağım tutuluyor ve gerçekten aşığım. Allah bana ömür verse de bu halkın simitçisinin, hemşiresinin hikayesini yine büyük bir hazla yazabilsem. •

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

otaftali@hotmail.com

Oktay TAFTALI

Üçüncü yolun imkânı ve zorunluluk

Fikir hayatımız boyunca çok uzun tartışmalara konu olmuş ve giderek zihinlerde "oluşarak" karşılığını bulmuş kavramları, her defasında yeniden tanımlamamız gerekmeyebilirdi. Fakat yer yer, bazı hatırlatma ve tekrarlar yapmak kaçınılmaz oluyor. Öncelikle, şu Doğu ve Batı tanımları üzerinde kısaca duralım. Kimi okuyucularımızın iletilerinden ve bazı arkadaşlarımızın ifadelerinden, bunların pusulanın gösterdiği yönlerle özdeş olarak algılandığı sonucuna varıyoruz. İzlemiş olanlarımız hatırlayacaklar, yaklaşık on yıl önce bu mesele yine bazı fikir çevrelerinin gündemindeydi. Yine bazı edebiyat ve fikir dergilerinde yürütülen uzun soluklu tartışmalar sonucunda vardığımız nokta şu olmuştur: **Japonya** ve **Avustralya** Batı'dadır. **Nikaragua**, **Bosna**, **Şili**, **Arjantin** ve diğerleri ise Doğu'dadır. Yakın zamanlarda bu konu üzerine **Nihat Genç**'in geliştirdiği tanım ise en kapsayıcı anlamı içeriyor. "Emperyalizmin bombalarının düştüğü her yer Doğu'dur." Burada, kültürel, dini, sosyal antropolojik veya sosyolojik irdelemeleri içeren bir tanımdan söz etmiyoruz. Batı Aydınlanması'nın bilimleri yüz elli yıldır bu işin içinden çıkamıyorlar. Oysa bizim açımızdan, acıları yaşanmış ve yaşanmakta olan, belli zihinlerde netleşmiş bir konu üzerinde, şimdilik bu kadarı yeterlidir sanıyorum.

Bu sütunda ve özellikle kardeş dergimiz "**Kaçak Yayın**"da, daha kapsamlı biçimde anlatmaya çalıştığımız fikirleri izleyen arkadaşlar farkındadırlar. Ben ne Doğu toplumlarının, ne de **Osmanlı**'nın sınıfsız, sömürüsüz bir toplum olduğunu falan, asla iddia etmedim. Tam tersine anılan toplumların da, gerek günümüzde, gerekse tarih boyunca şeyhler, ağalar, despotlar ve onların temsil ettiği zalim bir güruh tarafından, yağma ve talan esasına dayalı biçimlerde yönetildiğini, her fırsatta vurgulamaya çalıştım. Merak eden arkadaşlarımız Kaçak'ın ve Harman'ın eski sayılarını karıştırarak bu ifadeleri yeniden gözden geçirebilirler. Benim sürekli vurgu yapmaya çalıştığım mesele ise, adı geçen toplumlarda gerek bugün, gerekse geçmişte mevcut olan antikapitalist ekonomik yaşantı birlikteliğinin "bazı imkânlarını" öne çıkartarak, evrensel sorunlara, yerel çözümler üretme çabasıdır. Tekrar ediyorum: mesele, evrensel sorunlara, bugüne dek büyük iddialarla ortaya çıkan ve ne yazık ki çoğu başarısızlıkla sonuçlanan **evrensel çözümler** değil, olur a, henüz hiç denenmemiş, **yerel ve mütevazı çözümler** bulabilme çabasıdır. Büyük laflarla hedeflenen, makro/merkezi kolektivist, kalkınma modelleri, maddi zenginlik üretme ve üleşme formülleri, insanlığın topyekûn kurtuluşu, benim konumun dışındadır. Yerel ve antikapitalist, imece usulü bir ekonomik (yani lokal, yani mahalli) yaşantı birlikteliğinin, **kitlesel üretim** ve **tüketim** hastalıklarından bağımsız, **arkaik** ve fakat insan tabiatına uygun, kaliteli (standartlı değil) bir hayat tarzı için, bazı imkânlar içerebileceği sezgisinden yola çıkıyorum. Ulus devlet süreci ortadan kalksa bile, varoluş imkânı buralardan geçmiyor mu? 1914–1923 arası bize bir şeyler öğretmiş olsa gerek. Benim amacım mükemmel bir dünya ve toplum modeli aramak değildir. Bilakis, yumurtanın kapıya dayanması durumunda, varoluşumuzu görece olarak muhafaza edebileceğimiz, "arkaik bir **hayal yöre** nasıl mümkündür?" sorusunun yanıtını arıyorum.

Sık sık Doğu'ya vurgu yapmamın nedeni: **Afgan** köylülerinin, **Amazon** yerlilerinin, acımasız kast sistemi içinde mevcudiyetini sürdürebilme yeteneğine, Batı'nın bile şaşakaldığı **Hint** köylülerinin, bugün bize Avrupa entelektüellerinden çok daha fazla şey öğretebileceği kanaatidir. Bunları Kaçak'ta olabildiğince uzun ve ayrıntılı yazmaya çalışıyorum. Bu arayış; bu ezber bozma çabası; bu düşünceyi Batı poiisinden bağımsız kılma çabası sağ'a mı çıkar? Şaşarım size.

Nedense Batı diyince insan hakları, demokrasi, vb. Doğu diyince de sadece zalimlerin Doğu'su anlaşılmaktadır? Niçin Osmanlı despotizmi, **Suudi** şeyhleri, **Ladin** gibi **CIA** çapulcuları Doğu'nun tek niteliği olarak öne çıkartılıyor, burada batılı emperyalist bir kasıt sezmiyor muyuz? Niçin sadece Batı'nın, yani Avrupa'nın toplumsal ve tarihi evrimi insanlık için model oluşturuyor? Niçin onların kötülüklerinin tedavisi var da, bizim kötülüklerimizin tedavisi yok? Veya niçin bizim kötülüklerimizin tedavisi sadece onların tarihi deneyimlerinde ve fikri önerilerinde gizli? Bunu anlamak mümkün değildir.

Niçin sadece Batı'nın, yani Avrupa'nın toplumsal ve tarihi evrimi insanlık için model oluşturuyor? Niçin onların kötülüklerinin tedavisi var da, bizim kötülüklerimizin tedavisi yok? Veya niçin bizim kötülüklerimizin tedavisi sadece onların tarihi deneyimlerinde ve fikri önerilerinde gizli? Bunu anlamak mümkün değildir.

Kapitalist Batı medeniyeti'nin fikri zenginliği, kendi sorunlarına getirdiği çözüm önerileri son derece görkemlidir. Bunu kabul ediyoruz. Ama o görkemli fikir zenginliğinden tek bir kelimeyi, diyelim ki, **Marx**'ın bir tek cümlesini, kendi anamıza babamıza bile anlatamadıysak, bunun üzerinde düşünmemiz gerekmiyor mu? Biz nerede hata yapıyoruz? Buradaki basiret eksikliği salt bir retorik veya jargon sorunu olarak anlaşılabilir mi? Zengin Avrupa düşüncesi niçin bizi bu kadar daraltıyor, buradaki ironi ibret vericidir.

Yoksa ben de biliyorum, "Doğu Batı ayrımını yapay olarak Avrupa sömürgecileri dayatmıştır, insanlık evrensel bir bütündür, Doğu'nun ve Batı'nın kurtuluşu, uluslararası işçi sınıfı önderliğinde ezilen dünya halklarının mücadelesiyle mümkündür" demeyi. 16 yaşından beri ben bunları tekrar ettim. Alın yine dedim işte. Peki, nerede o işçi sınıfı, nerede ezilen halklar? Anlatayım size neredeler:

Sınıf çatışmasının olduğu yerde, elbette sınıf uzlaşması da olacaktır. Lakin o uzlaşmayı ben fakir kulunuz değil, Euro komünistler önderliğindeki Avrupa işçi sınıfı, tam elli sene önce yaptı ve dünyadaki kardeşlerini yalnız bıraktı. **Togliatti**'lerden, **Berlinguer**'lere uzanan sol içindeki tartışmalara dönmeyelim, fakat anımsayalım sadece. Bu uzlaşma, emperyalist Batı burjuvazisinin dünya çapındaki talanından, kendi işçisine de pay vermeyi kabul ettiğinin tescilidir. Bu sayede üçüncü ülkeler üzerinde sömürü katsayısı, katlamalı olarak artmıştır. Bunu da anımsayalım.

Bugünkü çaresizliğimiz, kendimize, varolabilmek için üçüncü bir yol arama mecburiyetimiz bu yalnızlığımızın, Batı işçi sınıfı tarafından terk edilmişliğimizin değil de, aklımıza üşüşen şeytanın eseri midir? İlk gençlik yıllarımızda devrimci çevrelerde anlatılan bir hikâye vardı: İspanyol iç savaşında falanjistlere karşı çarpışan devrimcilere, falanjistlerin attığı Fransız yapımı el bombaları, patlamazmış. Devrimciler patlamayan bu el bombalarını kurcalayıp içini açtıklarında, bombaları imal eden fabrikadaki Fransız işçilerinin mesajlarını bulurlarmış "şimdilik bu kadar yoldaşlar, yanınızdayız."

Şimdi soruyorum; **Afganistan**'a atılan bombaları yapan batılı fabrikalardaki işçilerin, ahlaki, ideolojik, dini, vicdani sorumluluklarını mazur görebiliyoruz da, bu yalnız bırakılmışlık durumuna karşı, herkes kendi ütopyasını, kendisi üretsin, varlığımız tehdit altındaysa kendi mevcudiyetimizi muhafaza etmenin özgün bir yolunu bulalım dediğimiz zaman, sınıf uzlaşmacısı mı oluyoruz? Enternasyonalizm niçin sadece bizlerden bekleniyor?

"Olgular" diyor arkadaşımız, "ilkeler ve kavramları belirleyen olgulardır" diyor. Madem arkadaşlarımız diyalektik maddeci mantıkla olaylara bakmaya çalışıyorlar, o zaman buradaki hatayı düzeltelim: Olgular ilkeleri belirlemez arkadaşlar. İlkeler (ve hatta yasalar) maddenin nitelikleri ve hareketi tarafından belirlenirler. Olgular (faktum), maddenin belli ilke ve yasalar çerçevesinde gerçekleşen hareketi sonucu tezahür eden empirik verilerdir. Olgular en fazla duyumlar psikolojisinin ilkelerini belirlerler, o kadar. Başta **Ernst Mach** ve **Richart Avenarius** olmak üzere empirist filozoflar bunu ispatlamaya çalışmışlardır. Geçelim...

Fakat madem öyle, alın bugünkü dünyaya empirik veriler (yani olgular) ışığı altında bakın, bakalım ne görüyorsunuz? Medeniyetler çatışması mı? Hayır, kapitalist Batı medeniyeti yırtıcı bir hayvan gibi, dünyanın geri kalanına saldırıyor. Burada bir çatışma yok. Çatışma ancak, birbirine az ya da çok, denk düşen güçler arasında mümkündür. Eğer bir medeniyetler çatışması vardıysa bile, Doğu, o çatışmayı üç yüz yıl önce zaten kaybetmiştir. Kaybetmiş yenilmiş bir medeniyetin kalıntılarını, **Bağdat** müzelerinin yağmalanmasında olduğu gibi, yırtıcı bir canavarın, zavallı bir tavşanı paramparça etmesi örneğinde olduğu gibi, yok etmeyi amaçlayan bir saldırıyla karşı karşıyayız. Her şeyimizden vazgeçtik, alın petrolü, doğal gazı bilmem neyi, sadece yaşamamıza izin verin desek, duyacak bir Allahın kulu var mı? Zaten almış adamlar, zaten her şeyi ele geçirmişler, ama dur durak bilmemecesine çoluk çocuk katletmenin sonu gelmiyor işte. Hani uluslararası işçi sınıfı, nerede? Her biri bünyesinde yirmi, otuz milyon işçiyi barındıran dev **Alman** sendikaları, **İngiliz**, **Fransız** sendikaları neredeler? Haydi, biraz bilimsel olalım ve kavramlara hakkını verelim öyleyse: diyalektikçi Hegel'e göre "kavram ve nesne" özdeştir. Bu durumda diyelim ki işbirlikçilik kavramı, nerede, neyle örtüşüyorsa onunla özdeştir: Batı işçi sınıfı.

Nedense sol içinde, Amerikan işçi sınıfını oldum olasıya mazur görmek, zaten anlaşılmaz bir gelenektir? Niçin? Çünkü Amerika'nın özgül durumu gereği, sınıf bilincinin önünde çok güçlü engeller vardır, çünkü ABD, kapitalist emperyalist sistemin en güçlü halkasıdır. Tatil mazeretleri, çevir kazı yanmasın. Peki bu bizim suçumuz mu? Onların enternasyonalizm önünde mazeretleri varsa, bizim de varoluşumuz açısından, onları dikkate alamamak gibi bir durumumuz var.

Irak'ta yüz bin hayat sönerken, Batı başkentlerinde en büyük gösteriler beş yüz bini, bir milyonu ya buldu ya bulmadı. Niçin ABD'de en az on beş, yirmi milyon işçi, her gün, savaşa karşı yürümüyor? Bu-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yavuzyusuf@superposta.com **Yusuf Yavuz**

gün yeri geldiğinde, **Vietnam** örneğinde dahi ABD halkının muhalefeti, Vietkong direnişçilerinden daha görkemli biçimde sunuluyor. Buradaki ince ABD propagandası gözümüzden kaçmıyor oysa. ABD vatandaşlarının elbette bir muhalefeti vardı, ama unutmayalım, ABD askerleri, cephede kesinkes yenildi. Ho Amca, ABD askerini çelek belek, perişan etti. Savaşı bitiren ABD içindeki muhalefet değil, Vietnam askerinin muharebe kapasitesidir. Dünya savaş tarihine geçen bir muharebe yeteneği sergilemiştir Vietnam. İnanmayan Amerikan asker talimnamelerine göz atabilir. Bütün **NATO** ordularına askerlik dersi veren ABD, Vietnam'dan öğrendiklerini sanki kendi keşfiymiş, kendi telifiymiş gibi dünyaya pazarlamaktadır.

Bugün dünyada savaş karşıtları denilen çevre, çoğu ortalama 18–35 yaş arası romantik, genç, işsiz veya ne olduğunu tam bilemediği başka bir hayat arayan insanlardan oluşuyor. Bu insanların, kırklı yaşlara geldiklerinde sistemle bütünleştiklerinin, sayısız örneğini görmedik mi? Batı'da, tarihteki efsanevi işçi liderlerinin yerini rock yıldızları, bazı vicdanlı gazete yazarları mı almalıydı? Bir **Bob Geldoff** olmasa bizi kim teselli edecekti peki?

Kendimizi aldatmayalım. "Savaş karşıtları", "küreselleşme karşıtları", "gençlik", "sivil toplumcular", vb. birer sınıf değildirler. Batı işçi sınıfı kendi burjuvazisiyle uzlaşıp, tatile çıkarken, Batı'nın vicdanını teselli etme görevini, bu sıra dışı grupçuklara emanet etmiştir. Batı'nın Irak'ta, Afganistan'da yaptığı zulüm, kendi ülkelerindeki sınıf uzlaşmasının sürekliliğini güvenceye alma kaygısıyla da açıklanabilir. Niçin bunun üzerinde de durmuyoruz? Başka coğrafyaların insanları çoluk çocuk can derdindeyken, Batı işçi sınıfı mevcut yaşam standardını muhafaza etmek derdindedir. İşte olgu budur.

Oysa ideolojiye bakarsak bu durum gelip geçicidir. Sonuçta sınıf bilinci galip gelecektir. İyi güzel de, korkarım o sınıf bilinci uyanıncaya kadar Irak'ta canlı insan kalmayacak. Ve sonuçta uyanan Avrupa işçisi, yine sadece kendisini kurtaracak. Şimdi denilebilir ki, "işçi sınıfı veya insanlık, bir yerde bir sapma gösterdiyse, ideolojinin veya kavramların suçu ne, sol'un suçu ne, niçin yeni kavramlar ve çözümler arayalım?" Arkadaşlar: kavramlar insan bilincinin, maddenin benzer nitel ve niceliklerinden ve hareketinden, soyutlama yöntemiyle türettiği, zihni verileridir. Dolayısıyla madde, bir "oluş" (genesis) süreci içindeyse, kavramlar da "oluş" içersinde olmak zorundalar. 16 yaşımızda Batı'dan ezberlediğimiz kavramları, binlerce kez tekrar ederek ne kadar yol aldığımızı herkesin takdirine sunuyorum.

Bu yazı kapsamında yer yer bilimsel ifadeler kullandığım için de ayrıca özür dilerim. Zira, benim derdim, ikâme bilimsel aklın, başka bir ikâme aklı, bilimsel olarak çürütmesi değildir. (Öyle olsa arkadaşımızın yazdığının tam tersine, dil'in bir üst yapı kurumu olmadığını da kanıtlayabilirim. Bkz. Josef Stalin 'Son Yazılar') Batı bunu, kendi özgün aklıyla Aydınlanma'dan beri yapıyor ve bu bilimsel akıl sayesinde insanlığın geldiği yer ortadadır. Bir bardak temiz içme suyuna, bir nefes temiz havaya bizi muhtaç eden bu bilimsel akıl, ilerleme fikri dolayısıyla insanlığı ve toplumları da ilkel ve gelişmiş, ileri ve geri gibi sıfatlarla niteliyor. Oysa ben arkadaşlarımızın atıfta bulunduğu "ilkel toplum" ve "geri kalmışlık" gibi tanımları da yadsıyorum. Solculuk kapsamında dahi bu nitelemelerin ahlak dışı olduğu kanaatindeyim. Ne demek ilkel toplum? Ne demek geri kalmışlık? Kapitalizmin kitlesel üretim ve tüketim ve refah hastalıklarının, toprağın özel mülkiyeti zihniyetinin dışında kalan "ilkeller" mi dünyayı bu hale getirdi? Veya sosyalizm adına uygulanan kolektivist modellerin, koskoca Sibirya'yı zehir deposuna çevirmesini, gelişmişlik olarak mı algılayalım? Bunları "Kaçak" ta uzun uzadıya yazdım. Geçelim…

Irak köylüsü, Batı aklının çözüm ve ifade biçimlerini algılamaz, algılaması da gerekmiyor. **Yerelde** kendi insanımızla anlaşıp, mevcudiyetimizi sürdürmek derdindeysek, biz delerimizin dilini konuşacağız. Bunun başka bir yolu yoktur. **Doğu**'nun yaşayan büyük bilgesi ast komutan Marcos benzer şeylerden söz ediyor. "Bizim derdimiz iktidar da değildir, evrenin tozlarına karışıncaya dek hayatımızı sürdürmek istiyoruz, hepsi bu."

Polemos ve **dia logos** bize yabancıdır. Burada yazdıklarım da, Batı dillerinde karşılığı olmayan, birer **hasbıhâl, yarenlik, dertleşme** ve **muhabbet** niyeti taşıyor. Bunların bilimsel kavramlar olmadığını biliyorum ve iyi ki öyledir. Bizim servetimiz; zenginliğimiz budur. (Yeri gelmişken, bilim fetişizminden asıl kastım: her fırsatta güven duygusu vermek amacıyla bilimselliğe atıfta bulunmak, bilim propagandası yapmak değildir. Bilim fetişizmi: araştırma, uygulama ve ifade biçimlerinde, batılı bilim anlayışına bağımlı hareket etme durumudur. Ki, birçok muhalif fikir adamımız, usulde bu bağımlılığı sergiliyorlar. Bu, ikâme bir akıldır.)

Yoksa ben de biliyorum, "Doğu Batı ayrımını yapay olarak Avrupa sömürgecileri dayatmıştır, insanlık evrensel bir bütündür, Doğu'nun ve Batı'nın kurtuluşu, uluslararası işçi sınıfı önderliğinde ezilen dünya halklarının mücadelesiyle mümkündür" demeyi. 16 yaşından beri ben bunları tekrar ettim. Alın yine dedim işte. Peki, nerede o işçi sınıfı, nerede ezilen halklar? Anlatayım size neredeler.

Yinelemek gerekirse: sorunlar evrensel olsa da, çözüm yerel olmak zorundadır. Bu bağlamda bir üçüncü yol, yerelde çözüm arayan **imece aklın**, yerli sezgi ve sağduyunun çabası olarak anlaşılmalıdır. Komün yerine **oba**, kibbutz veya kolhoz yerine **oymak** diyebilir ve bu kavramlarla düşünmeye başlarsak belki ikâme bir akla gereksinim duymayabiliriz. Kim bilir? Arayış, bir cesaret işidir en azından, bu yetmez mi?

İşte tüm bunlar, bizim çoğaltmayı, süreç içinde beraberce içini doldurmayı amaçladığımız kavramlarımızdır. Yerli olmaları, sağ, gerici oldukları anlamına mı geliyor? Dileyen kendi arayışını veya başka arayışları sağ veya sol olarak, ilerici veya gerici biçiminde kodlayabilir, kategorize edebilir. Ama ben bunu artık yapamam, çünkü benim kendi komşularımla anlaşmak, derdimi önce geleneğe bağlı bir hayat süren, kendi aileme anlatabilmek gibi bir kaygım var. Bir yanda halkı yüceltirken, öbür yanda, komşusu tarafından ihbar edilen çocukların hatasını tekrar etmek hâlâ gerekiyor mu?

Roosevelt'ten Hitler'e Öjenik paranoya

Doksanlı yılların ortalarına doğru, dünyanın belli başlı yüksek tirajlı gazete ve dergilerinde görmeye alıştığımız ve neredeyse bir vazgeçilmez gibi sunulan genetik devrim haberleri, yeni bir yüzyıla girildiğinin işaretlerini veriyordu. "Bir rüya gerçek oldu", "İnsanlık için yeni bir dönem" gibi başlıklarla sunulan bu yeni dönemin adını, çokuluslu şirketlerin güdümünde çalışan bilim adamları çoktan koymuştu bile: "Biyoteknoloji Yüzyılı" Aslında, bu yeni Biyolojik devrimin haberleri son birkaç yıldır usul usul veriliyordu. Önce ilk kopyalanan canlı olan, koyun "Dolly", sonrasında bir maymun ve kimilerine göre çoktan kopyalanma çalışmaları tamamlanmış olan insana geliyordu sıra. Her şey hazırdı. Küresel medyada, yaklaşmakta olan yeni dönemin haberleri ölümsüzlüğe vurgu yapılarak sunuluyor ve insanlık bu heyecana ortak ediliyordu. Başta İngiltere ve ABD olmak üzere dünyanın pek çok gelişmiş ülkesinde yüzlerce enstitü, bu amaçla milyon dolarlık projeler hazırlıyor ve yeni çağın "Yeşil Altını" olarak adlandırılan bu devasa gen pazarından pay kapma yarışını hızlandırıyordu. İngiltere'de ölümsüzlüğün mucizevi yönteminin bulunduğu haberleri şaşkınlıkla izleniyor, ABD'den Kanada'ya binlerce insan "ilaç ve sağlıklı yaşam turizmi" oluşturacak büyüklükte bir pazar yaratıyordu.

Oysa dünyanın her yanında bu yeni biyolojik devrimle ilgili itirazlar yükselmeye başlamıştı. Genel kabule göre, yaşamın tamamının "yaratma gücü" ve " ticari mülkiyet" olarak algılandığı bir sistemin içinde bu itirazlar görmezden gelme eğilimine kurban ediliyordu.

Amerikalı bilim adamı Jeremy Rifkin, 'Biyoteknoloji Yüzyılı' adlı kitabında, genetik devrimin oluşturacağı yeni dünyanın ürkütücü boyutlarına dikkat çekerken, dünyanın dev ilaç şirketlerinin yakın gelecekte tüm canlı yaşamı patentleme eğiliminde olduğunun altını çiziyor:

Dünyanın her yanındaki yönetimler, gelecekte ticari yararı kanıtlanabilir, genetik ayırt edici özellikleri az bulunur bitki ırklarını korumak için daha şimdiden gen depolama kolaylıkları düzenliyorlar. Birleşik Devletler Ulusal Tohum Depolama Laboratuvarı, daha şimdiden dünyanın her tarafında alınmış 400.000'den çok tohum içeriyor. İlerdeki yıllarda bu az bulunur bitki ırklarından ve hayvan cinslerinden bir çoğunun ticari değeri, materyal ve ürün üretmek için genetik teknolojiye bel bağlayan dünya pazarında dramatik biçimde artacak.

Gezegenin gen havuzunu dünya çapında patentleme yarışı, yeryüzünün biyosferini oluşturan büyük ekosistemlerin hepsini ticari olarak kapatmak ve özelleştirmek, beş yüz yıllık maceranın doruk noktasıdır.

Genlerden yararlanarak dünyayı yeniden kurma çabaları, yüz yılın başlarında Amerikalıları etkileyen bir gelecek düşü haline geliyor. ABD'nin yirmi altıncı Başkanı Theodore Roosevelt'in, büyük bunalım dönemi ve toplumsal hastalıklara karşı Amerikalıların yaşam dokusunu tehdit eden ekonomik haksızlıklara karşı Amerikalı seçkinlerce de desteklenen; "Öjenik" bir uygarlık yaratma çabaları şaşırtıcıdır: Roosevelt, geleceğin Amerikan yurttaşının prototipini belirleme konusunda şunları söyleyecektir; "Bir gün, asıl görevimizin, doğru türden iyi yurttaşın kaçınılmaz görevinin, kanını, arkasında, dünyada bırakmak olduğunu ve yanlış türden yurttaşların neslinin sürmesine izin vermenin görevimiz olmadığını kavrayacağız. Uygarlığın büyük sorunu, topluluk içinde az değerli ya da zararlı elemanlarla karşılaşıldığında değerli olanların göreli bir artışını sağlamaktır. Tüm dikkatinizi soyaçekimin uçsuz bucaksız etkisine vermedikçe, sorunla yüz yüze gelemeyebilinir. Yanlış kişilerin yetişmesinin tamamen önlenmesini çok istiyorum ve bu kişilerin zararlı doğası yeterince ortaya çıktığı zaman bu olmalıdır. Katiller kısırlaştırılmalı ve ebleh kişilerin arkalarında çocuk bırakmaları yasaklanmalı. İstenir türden kişilerin yetişmesine önem verilmelidir..." *

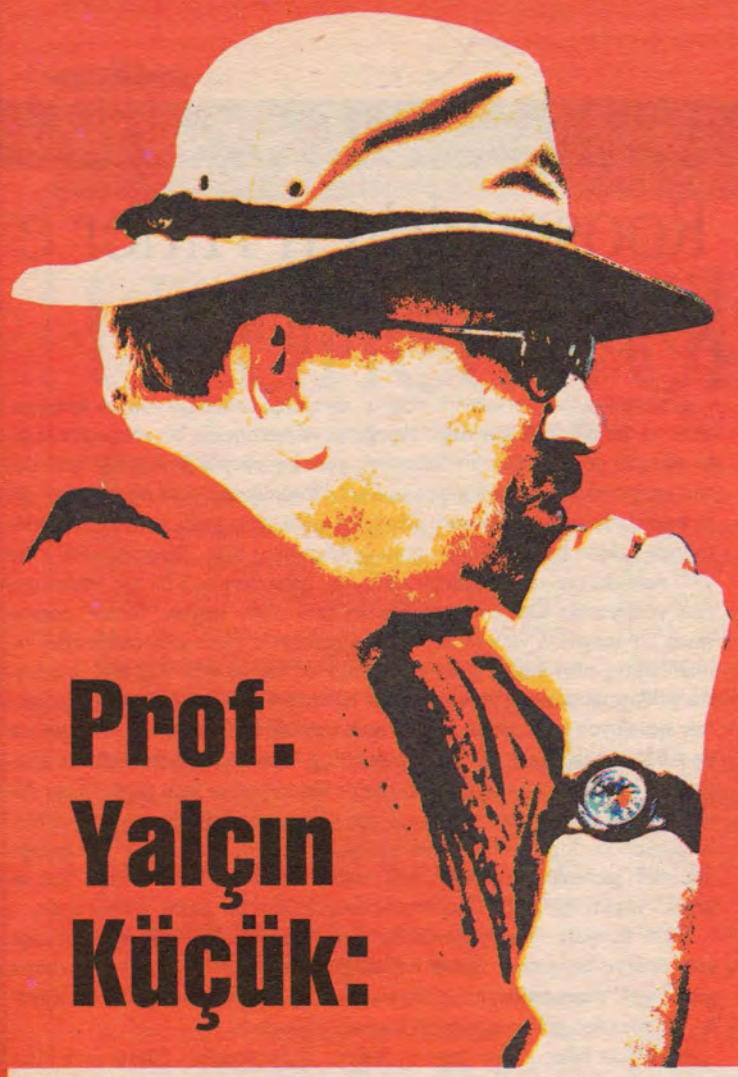
Hitler'in ortaya çıkışından çok önce, yüz yılın başlarında Amerika'da ortaya çıkan Öjenik hareket toplumsal bir hastalık gibi kitleleri etkisi altına alıyordu. 1906'da Amerikan Yetiştiriciler Birliği (American Breeders Association) görev yapacak ilk Öjenik Komite'sini topladı. Belirli amacı, insan ırkı üzerine araştırma yaparak bilgi vermek, üstün kanın değerini ve adi kanın toplumu tehdidini vurgulamaktı. 1920'li yıllarda doruk noktasına ulaşan Öjenik hareket, otuzlara gelindiğinde giderek Amerikan kamuoyundaki popülaritesini yitirmeye başlar. Aynı dönemlerde Alman bilim adamları Amerikan kısırlaştırma yasaları hakkında Amerikalı meslektaşlarıyla yazışmalara başlar. Bu yazışmalar Hitler'in Ari ırk saplantısına işaret eden gelişmelerin de başlangıcı olur.

Amerikan 'Boy Scout' larından, Hitler'in Ari ırk oluşturma çabalarına ve Bush'un, tanrıdan 'yetki' aldığını iddia ederek dünyayı yeniden şekillendirme, demokrasi ve özgürlük götürme saplantılarının fonunda, yüz yıldır milyonlarca insan kurban ediliyor. Çevirme ve özel mülkiyet kavramının toplumsallaşmasının üzerinden geçen beş yüz yıllık zaman diliminin geldiği nokta; gezegenin bütün canlı yaşamının, çokuluslu şirketler ve küresel imparatorluk peşinde koşan paranoyaklar eliyle "çevrilerek" son buluyor.

* "Biyoteknoloji Yüzyılı": Jeremy Rifkin- Evrim Yayınları

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Prof. Yalçın Küçük:

"Oligarşinin parasını alacaklar, düdüğünü çal ve sonra "aydın" olacak bu iş bu kadar kolay ve yüzsüz olmamalıdır."

Ertuğrul Özkök geçtiğimiz günlerde bir yazısında Yalçın Küçük'ün ismi bir sokağa verilse ne olur demiş. Ertuğrul Bey'le aranızda ne tür bir ilişki var? Nefret mi dostluk mu?

Görüşlerim çok yayılmaya başladı.

Çok ilginç yerlerden fışkırıyor. Dışında kalamıyorlar. Süleyman Demirel'in de yeni sözleri var, basında çıkmadı ama duyuyoruz. Birincisi, "Musul Kuzey, Irak'tır" diyormuş; bir kent değil bölge'dir. İkincisi, tıpkı benim söylediğim üzere, "Musul Misak-ı Milli'de var" diyormuş, vardır. Biliyorsunuz, Bülent Ecevit'le de, belli görüşlerimizde, paralellik görülüyor ve tespit ediliyor. Bunları ve diğerlerini görmemek imkansızdır. Buradayız.

Neredeyiz? "Ülkesi ve milleti ile bütünlük" mü, buna karşı bir tehdit varsa merkezi, Kuzey Irak'tır. Kuzey Irak'ta kurulan Kürdo-Judaik siyasal organizma'dır.

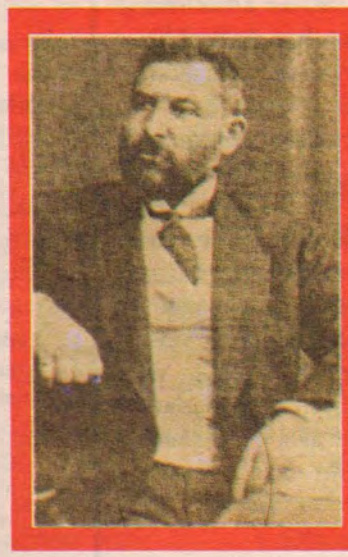
Yeni mi, otuz yıldır, Amerika'nın bir "Kürt Devleti" kurmak istediğini vaaz ediyorum. "Dört Temmuz Tezleri" yayınladım, çuval hadisesi üzerindedir, burada "üçüncü tez" şu idi: "Ottoman Empire of America kurulmaktadır, plan budur ve burada 'Tükler' yoktur." Artık Orta Doğu'da Amerikan emperyalizminin askerleri İsrael ve Kürtlerdir. Bu görüşlerim güç kazanıyor ve yayılıyor.

Artık, Türkiye'nin bölünmesi Barzani meselesi'dir. Bu da doğru kabul ediliyor. Doğu Perinçek kardeşim de uzun süre direndikten sonra bu gerçeği kabul etmiş, kendi dergisinde kapak yapmış, "Güney Doğu Barzanileşiyor" demektedir. Dolayısıyla düşüncelerimin yayıldığı ortadadır.

Ben Ertuğrul'un yazdıklarını okumadım. Kendi yazılarımı ve benim üzerime yazıları okumada utangacım, okumuyorum. Fakat yine de biliyorum, nasıl olsa söylüyorlar, telefonlar çalışıyor. Belli bir düşüncenin bir güç oluşu var. Şimdi Ertuğrul bir üniversite mensubudur. O bunu görür. Türkiye'de hiçbir düşünce, benim bilebildiğim kadar, bu kadar kısa zamanda bu kadar kütlenin içine girmedi. Bu kriptoyahudilik, sabetayizm, Kürt Yahudiliği meselesi. İyi bir gazeteci olduğunuz zaman bunu görmeye mecbursunuz. Hegelyen bir olgu ya da süreç yaşıyoruz. Dağ taş bana küfretti. Aman efendim Kürt Yahudisi de varmış; sıkılmadılar, Radikal Gazetesi'ni buna ayırdılar, ODTÜ'nün kriptoyahudi doçentlerini üzerime saldılar. İki taraftan küfrediyorlardı. Bir yandan, "Kürtler, biz Yahudi olamayız, hakarettir" diyorlardı. Diğer yandan da Yahudiliği büyütüyorlardı, Yahudi mi, ya Einstein ya da Madam Curie olmalıdır. Yemen'de ya da Habeşistan'da yoksul Yahudiler'in cahili veya inkarcısıdır.

"Ne o kuyruklu Türk bu dağ Türk'ü de mi Yahudi olacak?"diyorlardı. Buna cehalet diyoruz.

Oradan da rahatsız idiler. O kadar cahiller ki Etiyopya'da bir yığın Yahudi olduğunu, Yahudiliğin en önemli belki Kudüs'ten daha önemli ocağının Yemen olduğunu bilemiyorlardı. Ama şimdi, Kuzey Irak'ta, Kürdo-Jüdaik egemenlik kurulunca, Kürt Yahudiliği'nin kitabını çıkarttılar. Çıkartanlar Kürtlerdir, Kuzey Irak'ta satarlar.

Abdullah Cevdet'e yapılan haksızlıktır. Cevdet, İttihat Terakki'nin kurucularından birisidir. "İçtihat" Dergisi'nin kurucusu diyebiliriz, Mısır'da yayınlanmak zorunda kalmıştır ve yenilik hareketimizin büyük sütunları arasındadır. Kişiliği ne olursa olsun, Türk düşünce tarihinde çok önemli bir adamdır. Ben de kişiliğini beğenmem. Ama böyle bakamayız."

Abdullah Öcalan da Kuzey Irak'taki oluşuma, "İkinci İsrael" gözüyle bakıyor...

Kürt meselesine ayrıntılı geleceğiz. Şu Ertuğrul Özkök'ü bir bitirelim.

Ben buradan geliyorum. Görebildiğim Ertuğrul da bir gazeteci olarak bu düşüncelerin yayıldığını biliyor. "Yalçın Küçük Sokak" yazısını, Abdullah Cevdet adının bir sokaktan çıkarılması üzerine yazmış, paralellik kuruyormuş. Şimdi Abdullah Cevdet'le ilgili olarak şunu söyleyebiliriz. Tabiatıyla Abdullah Cevdet'e yapılan haksızlıktır. Cevdet, İttihat Terakki'nin kurucularından birisidir. "İçtihat" Dergisi'nin kurucusu diyebiliriz, Mısır'da yayınlanmak zorunda kalmıştır ve yenilik hareketimizin büyük sütunları arasındadır. Kişiliği ne olursa olsun, Türk düşünce tarihinde çok önemli bir adamdır. Ben de kişiliğini beğenmem. Ama böyle bakamayız, Sabahattin Ali'nin de kişiliğini beğenmem, zayıftır. Fakat Sabahattin Ali'nin büyük bir yazar olduğunu inkar edemeyiz. Bu ülkede yetiştirebileceğimiz önemli yazarlarımızdan bir tanesidir. Kuyucaklı Yusuf benim için fevkalade önemlidir. Ertuğrul'un yazısını okumadım, ancak, Cevdet'e yapılan haksızlığı gösterebilmek üzere, "Yalçın Küçük Sokak" yazısını çıkardığını anlıyoruz. Abdullah Cevdet'e yapılan ise, milli yobazlıktır. Ak Aşireti'nin kervancı olduğunu tarih ve aydın bilmediklerini not etmiştim. Yaptıkları, yapacaklarıdır.

Ayrıca Ertuğrul ile bir arkadaşlığımız vardı.Kim ne dersin desin, Ertuğrul'u çok yumuşak, entellektüelizme meraklı bir arkadaşımız olarak hatırlıyoruz. İşçi Partili- ister üye ister sempatizan olsun- biliriz. Bizim aydın tarihimizde,özellikle birinci Türkiye İşçi Partisi'nde olmak çok yüksek bir mertebe'dir.

Hödük bir solcu değildi Ertuğrul. Pırıl pırıl bir çocuktu. Ondan dolayı karşılıklı olarak bir sempati olabilir. Bende de o sempati var. Ama halihazırda, çok farklı kutuplardayız. Benim Ertuğrul'u devamlı eleştirmem, benim açımdan kaçınılmazdır. Ertuğrul'un da beni devamlı yıpratması her vesile ile ridikülize etmeye çalışması doğaldır. Biz iki eski arkadaş olarak birbirimize hücum etmeye mahkumuz.

Romanesk bulunabilir, belki de ikimiz birbirimizi beğeniyorduk. Çünkü biz aynı mücadele içindeydik, hem üniversitede hem politikada yakındık.İkimizin de güzel'e ve güzel olana merakımız vardı. Güzel müziğe merakımız vardı. Entellektüelizme merakımız vardı.

Ben meraklarımın hala devam ettiğini düşünüyorum. Fakat Ertuğrul şu sırada en büyük gazetenin başındadır, benim, etkisini kırmak istemem ve Ertuğrul'un da benim etkimin yayılmasını durdurmak istemesi eşyanın tabiatına uygundur.

Özetle beni son derece rahatsız eden bir çok açılımının ötesinde –bunları düşünmediğim zaman- ben Ertuğrul'a sevgi doluyum. Bu şuna benzer; biz Türklerle Ermeniler birbirimizi çok severiz. Bir Ermeni'yi gör-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

acaklar lar;

Gürkan Hacır
gurkanhacir@yahoo.com

düğümüz zaman bayılırız. Çünkü davranışı bizim gibidir, ortak yemeklerimiz vardır, ortak müziğimiz vardır. Birbirimizi çok severiz. Ama birden aynı topraklar için birbirimize yaptıklarımız aklımıza gelir, gelir gelmez birbirimizi boğmak için hareket ederiz. Elimiz tabancamıza gitmektedir. Şimdi Ertuğrul'la benim ilişkim budur.

Elimiz tabancada değilse, sevgi var.

Ertuğrul Özkök'ün eli o gün tabancaya gitmiş anlaşılan. Aynı yazının üstünde bacanağınız Büyükelçi Cenk Duatepe ilgili bir haber vardı.

Tesadüfe inanmıyorum ama bana tesadüf olarak geldi.

Cenk çok çalışkan ve dürüst bir kamu görevlisidir. Hiç ara vermeden on yıl Paris Büyükelçiliği'nde müsteşarlık yaptı, çünkü Paris'e diplomat bulunamıyordu, Ermeni örgütler vuruyordu, Cenk orada çalıştı. Uzun müddet Talabani-Barzani ikilisinin en yüksek muhatabı idi. Demek Cenk de ben de Kürt Meselesi üzerinde çalıştık; Cenk, devlet politikası yürütüyordu ve ben dün de bugün de devletin Kürt Politikası'nı yanlış buluyordum. Kendi çizgimi ileri sürüyordum.

Bazı dış işleri bakanları, Hikmet Çetin birisidir, "bunlar iki bacanak Kürt Politikasını ters iki yola çekiyorlar" diyorlardı. Benim yolum doğrudur ve bugün dünden daha doğrudur.

Çok beğenilen bir büyükelçidir ve bazıları benimle yakınlığı nedeniyle daha önemli yerlere gelemediğini ileri sürüyorlar ki doğru değildir. Cenk, istemedi. Ayrıca bu dönemlerde biz, aile cenazeleri ve düğünleri dışında birbirimizi görmemeye özen gösterdik. Her ikimiz de devlet idaresini biliyoruz.

Geçtiğimiz hafta Başbakan Erdoğan'a aydınlar çıkartması oldu. Yıllar öncesinden aydınlar dilekçesinin mimarlarından biri olarak Başbakanın aydınları kabul etmesini olumlu buluyor musunuz? Çıkan sonucu nasıl değerlendiriyorsunuz?

Bunlar aydın değil, maydın'dır.

Başbakanlık koltuğuna oturtulan Tayyip Bey'in bunları kabul edip etmemesi beni hiç ilgilendirmiyor. Ama bunların Tayyip Bey'e gitmesi çok utanılacak bir haldir.

Aydın aklıyla mücadele eden'dir. Bunlar neyin mücadelesini yapıyorlar! Bir kısmı Albayrak'ın maaşlılarıdırlar. Bir kısmı Aydın Doğan'ın maaşlılarıdırlar. Oligarşinin parasını alacaklar, düdüğünü çalacaklar ve sonra "aydın" olacaklar; bu iş bu kadar kolay ve yüzsüz olmamalıdır.

"Aydınlar Bildirisi" diyorsunuz, biz Çankaya'nın kapısına dayandık, bizi davet eden olmadı. Bunlardan sanıyorum sadece Adalet ile Gencay bizimle beraberdi ve şimdi bizimle beraber değiller.

Ne çıkartması? Bu medya maaşlılarında o kadar yürek yoktur. Heyeti, maydınları, Tayyip Bey'in veya adamlarının yaptığını da biliyoruz. Biliyoruz, Dıyarbekir'e giderken de haber salmış, "bana Hasan Cemal'i gönderin" demiş, sanki beş yüz gram yağlı kıyma istiyor, öyle bir hali var. Hasan'ı, karısı, Aydın Doğan'ın reklam çariçesi Ayşe göndermemiş, küçük kızı için kötü reklam oluyormuş, kızına, iftahar edeceği bir baba istemesi hakkıdır, göndermemiş ve bunun üzerine "bana Taha'yı gönderin" dediğini biliyoruz. Sanki üç yüz gram kuş başı istiyor; ak aşiretine katılan bu Akyol da hemen el çantasını alıyor yola çıkıyor, Albay Türkeş'e yaverlik yaptığı zamandan beri seyahatlere pijama götürmüyormuş, hazırdır. İlk yazısı, Dıyarbekir'de Erdoğan gelince halkın neden içine kapandığı üzerinedir ve son derece ilmidir.

"Hödük bir solcu değildi Ertuğrul. Pırıl pırıl bir çocuktu. Ondan dolayı karşılıklı olarak bir sempati olabilir. Bende de o sempati var. Ama halihazırda, çok farklı kutuplardayız. Benim Ertuğrul'u devamlı eleştirmem, benim açımdan kaçınılmazdır. Ertuğrul'un da beni devamlı yıpratması her vesile ile ridikülize etmeye çalışması doğaldır. Biz iki eski arkadaş olarak birbirimize hücum etmeye mahkumuz."

Ne çıkartması? İzin verir misiniz, Nazım Hikmet ile ilgili bir rivayet var, anlatmama izin verin, lütfen. Rivayet de olsa biz inanıyoruz, Nazım'ın hapiste olmadığı bir zaman bir gün kapısına polis gelmiş, "Yüce Şef'in emri var, Sizi Çankaya Köşkü'nde görmek istiyor, şiirinizi dinleyecek", tebliğat budur. Nazım, cevaben, "Atamız'a selam edin, hürmetlerim büyüktür, ama bendeniz 'deniz kızı eftalya' değilim" diyor ve reddediyor. Adalet'i de Tayyip Bey davet ediyor, "liste adalet'li olsun" dediğini biliyoruz. Bizim Adalet ise daveti iki kez okutmuyor. Davetlere köylerimizde "okuntu" da deniyor, Tayyip Bey'in Ada'ya davetinde şu şiiri de gönderdiğini tahmin ediyoruz.

"Minareler süngü, kubbeler miğfer
Camiler kışlamız, mü'minler asker"

Adalet mi, o artık "deniz kızı akkaya'dır", üstelik ak'ı var, demek ki "ekstraya çıkmıştır" ve şiire şiir ile mukabele etmiştir. Baş başa kaldığında Ada'nın, Tayyip Bey'e, Akman'ın "memleketim" şiirini okuduğu rivayet edilmektedir.

Bazan bize gelen savcılık kağıtlarında "mevcudlu" yazardı, bunlar mevcudludurlar. Bunlar sadece kağıttan çıkartma yapabilirler.

Gençay da kapıdan çıkınca, "Tayyip Başbakan, demokrasi sözü verdi, bu çok mühimdir" diyordu. Demokrasiyi kim kaybetmiş de Tayyip Bey bulmuş; bunlar artık tam maydın oldular. Mevcudlu gidip kayboldular.

Hocam çok kızdınız?

Peki o zaman Gürkan Bey dostum. yeniHarman okurlarına bir fıkra anlatırsam kızgın olmadığımı göstermiş olabilirim, "diye düşünüyorum". yeniHarman'da eksiklik var.

Harika olur!...

Bizim jön türk devrimini yaptığımız zamanlar Meksika'da da bir devrim vardı. Bunlara burjuva demokratik ihtilalleri diyoruz, 1900 yıllarının başlarında arka arkaya patladılar. İran'da da vardı Çin'de de vardı. Bunu yapan Meksika'da Francisco Madero denen bir adamdı. Demokrasi verecekti, Meksika'da sevinç vardı. Hoş yakışıklı bir adamdı ve yürüyordu, kolunda hep karısı oluyordu. Halk, caddelerin iki yanına toplanıyordu, caddeler, Diyarbekir misali boş değildi, doludur. Etrafında toplanıyorlar bağırıyorlar, "Viva Madero, Viva Demokrasiya!..." Herkes bağırıyor, bir tanesi de hem bağırıyor ve hem de soruyormuş, "amigo" demiş, "anladım, Viva Madedro diyoruz, biliyorum, karşıdaki adamdır, amma viva demokrasiya diyoruz, peki o kim? " Güzel soru, bağırıyor, "viva demokrasiya!, Amigo bu aptal soruya şaşırmış, "aptalım amigo" demiş. "Madero işte o, demokrasiya da yanındaki karısıdır!..." Viva demokrasiya!. Diktatoryalarda, "demokrasiya" hep 'karı'dır. (Gülüşmeler)

Demokrasiya, bir ara Sakine Hanım'dı, Diktatör Evren'in karısı olup İbranice daha armoniktir, Şakine'dir, Tevrat'ta var. Sonra Nazmiye Hanım oldu Şimdi de Emine'dir. Viva Demokrasiya, Viva Amina! Ve bunlar maydın'dırlar.

Bu maydınlar heyeti, Tayyip Bey'e bir can simididir. Son zamanlarda siniri daha bozuk, ağzı daha kem sözlüdür, ilk simidi, Genelkurmay ikinci Başkanı İlker Paşa uzattı, "Irak'a Gireriz" diyordu. Tayyip Bey de bu simidin üzerine atladı. Her halde İlker Paşa "giremeyiz" demesini bekliyor, ama Tayyip Bey sıkışmış nereye olsa "gireriz" diyecekti. Bir hafta vakit geçti ve sonra unuttuk.

İkincisi maydınlar simidi oldu, maydınlar mı akıl ettiler yoksa baştan mı hazırlandı bilemiyoruz; ama liste Tayyip Bey'indir ve tam pilav üstü kuru'dur. Liste oldular ve gittiler; bunlarda aydın gururu yok. Her halde bunu anladılar ve biz "aydın değiliz" buyurdular. "Düşünürüz" dediler.

Bunlar ne düşünürler; işte asıl soru budur ve ben de düşünüyorum, Nuray ne düşünür, deyup düşünmeye başlıyorum. Nuray herhalde Ahmet Hakan, İmam Hatip'te nasıl ezber yapıyordu, ezberi iyi midir, diye düşünür. Ahmet Hakan da her halde Nuray Mert'in, Şişli Terakki'de hiç kız arkadaşı var mıydı yoksa hep erkeklerle mi oynadı misillü düşünür. Bu erkek sesli ve Ahmet Hakan misali Aydın Doğan'dan maaşlı maydınımızın sesi düşündürücüdür. Ama ben sesini ve halini beğeniyorum.

Neydi adı Osman?...

Osman Kavala?...

Türkiye'nin büyük silah taciridir; Kavala Holding'in başındadır ve tayin ile bir- den maydın düşünür oluvermiştir. Her halde Barzani'ye hangi silahları ve ne kadar satarım, deyu düşünmektedir. Gençay Gürsoy'a gelince, en yakın arkadaşı Osman Cengiz Çandar idi ve her halde bu işin Çandar'a kaç ihale getireceğini düşünüp hesap etmektedir. Çandar'ın adım adım bu çıkartmayı Mam Celal'e bildirdiğini düşünebiliyoruz. "Bizim çocuklar" dediğini duyabiliyoruz...

Aydın değerlendirmesini böyle yapıyorsunuz. Ben...

Aydın değil bunlar maydın.

Tamam öyle olsun.

Maymun da demiyorum. Maydın.

Tarihte yerleri var, Menderes da sıkışınca, sona yakın, 1960 yılından az önce bir, "vatan cephesi" açmıştı, her gün devlet radyosu akşam olunca liste yayınlıyordu. Bunlar da ak aşiret cephesine katılan maydınlardır; her iki tarafından da ihtiyacı var. Adalet Ağaoğlu'nun derhal bu çıkartma ile birlikte bir oyunu devlet tiyatrosunda oynanacaklar listesine alındı, artık düşünmemektedir.

"Bu medya maaşlılarında o kadar yürek yoktur. Heyeti, maydınları, Tayyip Bey'in veya adamlarının yaptığını da biliyoruz. Biliyoruz, Diyarbekir'e giderken de haber salmış, "bana Hasan Cemal'i gönderin" demiş, sanki beş yüz gram yağlı kıyma istiyor."

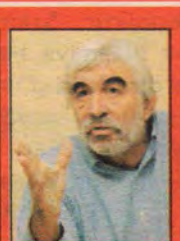
"Bunlar aydın değil, maydın'dır. Aydın aklıyla mücadele edendir. Bunlar neyin mücadelesini yapıyorlar! Bir kısmı Albayrak'ın maaşlılarıdırlar. Bir kısmı Aydın Doğan'ın maaşlılarıdırlar."

"Bana Taha'yı gönderin" dediğini biliyoruz. Sanki üç yüz gram kuş başı istiyor; ak aşiretine katılan bu Akyol da hemen el çantasını alıyor yola çıkıyor, Albay Türkeş'e yaverlik yaptığı zamandan beri seyahatlere pijama götürmüyormuş, hazırdır."

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kavala mı?.. Türkiye'nin büyük silah taciridir; Kavala Holding'in başındadır ve tayin ile birden maydın düşünür oluvermiştir.
"Gençay Gürsoy'a gelince, en yakın arkadaşı Osman Cengiz Çandar idi ve herhalde bu işin Çandar'a kaç ihale getireceğini düşünüp hesap etmektedir. Çandar'ın adım adım bu çıkartmayı Mam Celal'e bildirdiğini düşünebiliyoruz. "Bizim çocuklar" dediğini duyabiliyoruz."

"Bunlar da ak aşiret cephesine katılan maydınlardır; her iki tarafından da ihtiyacı var. Adalet Ağaoğlu'nun derhal bu çıkartma ile birlikte bir oyunu devlet tiyatrosunda oynanacaklar listesine alındı, artık düşünmemektedir."

Ayşe Kulin evinde soğan doğruyordu, aldık "romancı" tayin ettik, önce utandı ve şimdi kendisini romancı sayıyor olmalıdır. Öyle bir havası var. Belki de "düşünür" bile yapmışlardır, düşünür düşünür konuştuğunu duyuyoruz. Eskidi, Elif Şafak diye bir kız bulduk, "romancı" tayin ettik."

Peki bu noktada Kürt meselesini çok net açabilir miyiz. Abdullah Öcalan ve PKK 1991-92'deki askeri gücünün çok çok altında olmasına karşın siyaseten en güçlü günlerini yaşıyor. Çünkü hükümetten gün be gün reaksiyon alıyor. Ateşkes yapacağız diyor bir ileri bir geri adım atıyor. Ve hükmet neredeyse PKK nın attığı her adıma reaksiyon veriyor. Abdullah Öcalan'ın ve PKK'nın siyasetini nasıl değerlendiriyorsunuz. Bir de üniter devlet yapısına açık olarak Yalçın Küçük hoca ne diyor?

Çaya bakabilir miyim?

Tabi.

Ama önce bir teorik tespit yapmama izin veriniz; Jön Türk Devrimi bir diktatorya getirdi, diktatoryada "tayin" var. Sosyoloji önemliydi, Ziya Bey'e, Ziya Gökalp, "sosyolog" dediler, tayin ettiler. Rıza Tevfik, "feylesof" atandı. Usül budur, tekeliyette de esas tayindir. Ayşe Kulin evinde soğan doğruyordu, aldık "romancı" tayin ettik, önce utandı ve şimdi kendisini romancı sayıyor olmalıdır. Öyle bir havası var. Belki de "düşünür" bile yapmışlardır, düşünür düşünür konuştuğunu duyuyoruz. Eskidi, Elif Şafak diye bir kız bulduk, "romancı" tayin ettik , ayrıca bir de Aydın Doğan'ın yanında çalışan Eyüp ile evlendirdik, Eyüp Can'dır, yakında "düşünür" dahi yaparız. Tekeliyette evlilikler de romancılık misali tayinledir, cemeat halinde tayin ediyoruz.

Aynı şekilde "Leyla leyla oldu", Adalet'i çıkardık. Adalet Ağaoğlu, oligarşide ve devlet katlarında Barzani bayrağının yükseldiği bir zamanda, İHD'den koptu.

Bütün bu maydın hareketinde bir Barzani ağırlığı var.

Bu arada bir parentez açabilirmiyim, Ertuğrul Özkök, "aydın fabrikası" kurdu, biz maymun demiyoruz maydın diyoruz. Biz de maydın kırmakla meşgulüz. Başka arkadaşlarımız da var, Emin var, Anıl var, işimiz iyi gidiyor.

Her halde Ada'nın İHD'den hurucuna geleceğiz ve şimdi devam ediyoruz.

Kürt Sorunu'nda "güç meselesi" üzerinde idik.

Askeri gücünü bilemeyiz Ancak eski dönemden farklı olarak biraz daha teknoloji kullanıyorlar. Tabii askeri güç hiçbir yerde mutlak değildir, görecelidir. Bütün Türkiye'de halk daha umutsuzdur. Ordu'ya güvenin azaldığını görüyoruz. Bunlara da bakmak durumundayız. Öbür söylediğinize ise bütün dikkatleri üzerlerine çekebiliyorlar ve eskisinden çok daha fazla eylem yapabiliyorlar. Bir Belediye Başkanını günlerce dağlarda tutabiliyorlar. Bir jandarma erini dağlarda gezdirebiliyorlar, bunlar bir devlet düzeni içinde çok ürkütücü işlerdir. Maydınların can simidi işte tam bu ürkütücü zamanda geldi. Erdoğan'ın türban savaşı, YÖK ve üniversite rektörlerine saldırıları unutuldu, havası söndü, yerini "sorun" aldı ve "sorun" deyince sorun büyüdü.

İkincisi Uluslar arası konjonktür 1991-1992'den çok daha fazla Kürtler lehinedir. İşte tam bu zamanda bir devlet birikiminden yoksun, tarih bilincinden uzak bir heyete, sadece muhafazakar oldukları için hükümet koltuklarının verildiğini görüyoruz. Bu çok vahimdir ve bunlar da bir yüksek komutanlardan bir maydınlardan gelen simitlerle idare etmeye çalışıyorlar.

Bilmiyorlar. Çok cahiller. Abdullah Gül ve Tayyip Bey'i iyi incelemek lazımdır. Burada vahim soru şudur; nasıl oluyor da bu toplumda bu kadar bilgisiz, bu kadar ilkesiz bu kadar inançsız insanlar yetiştirebildik. Altlarına sandalya sürmekten daha önemli mesele işte budur.Hiç bir tarih bilgileri yok. Bilgisizler, inançsızlar, ilkesizler; en kötüsü böyle olduklarını da, kendilerini de, bilmiyorlar. Daha da vahimi, yüksek kademe komutanların, ortaya çıkan boşluğu dolduramamalarıdır.

Televizyonlarda tayin ettikleri yöneticileri, getirdikleri genel müdürleri görüyorsunuz; bunları neden müezzin yapmıyorlar, şaşıyorum. Hepsi Oğuzhan Asiltürk sesiyle konuşuyorlar, sanki fabrikadan çıkmışlar. Yüzleri de benziyor. Hepsinin müezzin bıyığı var."

Bunu somut olarak neye dayandırıyorsunuz?

Çok basit. Kıbrıs'ta olumlu oy verilmesini istediler. Yüksek komutanlar ile Hasan Cemal veya Cengiz Çandar aynı düşüncede oldular. Olmamaları gerekiyordu, "al gülüm-ver gülüm" ile dış politika olmayacağını bilmemeleri çok ciddidir. Askerliğin ve politikanın manivelası güçtür.Batı bizi kabul edecek, kapı açacak; buna herkes inansa asker inanamaz, inanmamalıdır. Çünkü komutansa, dilinde ve mantığında böyle bir ihtimal bulunmamaktadır ve bulunmaması gerekmektedir. Aferin almaya dayalı komutanlığı kabul edemeyiz.Askerin bir tek kafası vardır. Güce bakar. Askerin kafası güce endekslidir. Strateji denilen disiplin, sevkülceyş, güçleri seferber etme işidir. Aynı şekilde Amerika'nın bizim Irak'a girmemizi şu aşamada istemediğini de göremediler.Üçüncüsü, Washinton'un iç konuşmasında artık Türkiye'nin toprak bütünlüğünün bulunmadığını kabul etmek bir yana kuşku bile duymuyorlar. Kurmay sınıfının sınıfta kaldığını tespit edebiliyoruz.

Yüksek komutanların boş zamanlarını sadece futbol tartışmalarıyla geçirmelerine artık şaşırmıyoruz. Sadece üzülüyoruz. İkincisi, birincisidir.

İlker Paşa'nın Musul Vasiyeti veya Vahdettin Meselesi'nde söyledikleri bilgiye dayanmamaktadır.

Şimdi Kürt Meselesi'ne dönüyoruz. Devlet bir birikimdir; bürokrasi kötüdür, diyerek idare edemeyiz. Tayyip Bey ve Abdullah Gül'ün hiç birikimleri yok ve devletteki birikimlerden de yararlanmıyorlar. Bunun yerine bir Egemen Bagish bir Zapsu, bir Ömer Çelik buldular. Kim bu Bagish, on altı yıl New York'ta aracılık ve pazarlamacılık yapmış, Baruch'ta yetişmiş, peki başka? Bir devlet bu kadar hafife alınır mı? Zapsu hep fındık satmış, devlet işi bu mu; diğerini hiç söylemiyorum. Yüksek Komutanlar ise buradaki kırımı görmüyorlar; basın toplantısı ile görüş açıklıyorlar. İş mühimdir, başbakanlıkta bir komite kurulsun; İlker Paşa basın toplantısı yapıyor. İş önemlidir, Irak'a girme hakkımız var; bir basın açıklaması da bunun için çıkarılıyor. Bu duruma biz çöküş diyoruz..

Hocam, gerçekten kim bu Egemen Bağış?

On altı yıl New York'ta Yahudilerin içinde yaşamış birisidir. Devlet bu üçlüye bırakıldı, resmi toplantılara da sokuyordu, yazı yazdık, vazgeçtiler. Bir devlet böyle kültürsüz bilgisiz insanlara emanet edilir mi? Yazık değil mi bu ülkeye. Televizyonlarda tayin ettikleri yöneticileri; getirdikleri genel müdürleri görüyorsunuz; bunları neden müezzin yapmıyorlar, şaşıyorum. Hepsi Oğuzhan Asiltürk sesiyle konuşuyorlar, sanki fabrikadan çıkmışlar. Yüzleri de benziyor. Hepsinin müezzin bıyığı var.

Biz Başbakanlıkta iken, ben çalışırkan demek istiyorum Demirel, ikide bir yüksek memurlarını toplardı; şimdi başbakanlık koltuğu verilen zat, Ankara'ya gelmekten korkuyor. Gelse ne olacak bir de kafasının git-geli var. Bir gün böyle söylüyor bir gün başka söylüyor. Vahim olan budur.

Harp Akademileri'nde de bilgisiz uluslar arası ilişkiler profesörleri ön plandadır. Tarih bilmezler; tarih ve idare hukuku anayasa hukuk bilinmezse, akademi olmaz, bu ilk ders'tir. Önümdeki şu kitapta 1916 ve 17'lerde İstanbul'da, Alman diplomatı olarak bulunmuş, sonra da Berlin'de Dış İşleri Bakanı olmuş Kühlman'ın bir sözü yazılıdır. "Türkler batılıların kendilerine vaat ettiklerini yapmamalarına alışıktırlar." diyor. Bir iş yapmadan önce tarihe bakmak gereklidir. Bu notum, Yüksek Komutanlar'a hitap etmektedir.

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tabi bu kadar bilgisiz olunca muhatapları da Leyla olur. Leyla demiş ki -o da bir başka bilgisiz,Islam'daki cahiliye dönemine döndük diyorum, kızıyorlar.- "Tayyip Bey ezberi bozdu." Yazık, bütün emeklere yazık, Kürtler hala güç sahibinin meddahı olmayı tercih ediyorlar. Leyla, ağzını açmadan, her ağzını açarken, önce Mehdi'ye, kocası Mehdi Zana'ya, bir sormalıdır. Mehdi ile aynı partide idik, Türkiye İşçi Partisi, 1970 yılı Ekim Ayı'nda, Ankara Dış Kapı'da, "Yiba" düğün salonun yapılan Dördüncü Büyük Kongresi'nde "Türkiye'de Kürt Halkı vardır" kararını aldık. Yanımızda Mehdi varmıydı, hatırlamıyorum, ama Tarık Ziya, Kemal Burkay vardı. Sonra Türkiye İşçi Partisi kapatıldı, Behice Boran ve diğer arkadaşlarımız on beş yıla mahkum oldular.

Ezber, Mehmet Ali Aybar'ın liderliğindeki "Doğu Mitingleri" sırasında ve daha sonra Behice Boran'ın başkanlığında Dördüncü Büyük Kongre'de bozuldu. Sosyalistler bozdular.

Kürtler o zamanlar, Türk aydın ve sosyalistlerinin arkasına gizleniyorlardı. Şimdi, Brüksel'e ve Washington'a dayanıyorlar.

Hiçbir sadakatları yoktur.

Devrimci Doğu Kültür Ocakları var bir de!

Doğu Mitingleri'nden çıktı o. Beşikçi, Doğu Mitingleri'nin çocuğudur. Behice Hanım'ın, Mehmet Ali Aybar düzenlediler. Bu Kürtlerin ezberlerini biz bozduk. "Siz Kürtsünüz" dedik. Bunların hiçbirinin yüreği yoktu. Hiçbiri Kürtçe söylemezdi; Bilgesu Erenus söyleyinceye kadar. O da biz Türklerin onurudur.

Hiçbir sadakatları yoktur ve sadakat yoksa, millet olmaları zordur.

Beşikçi "Kürt halkı" deyu deyu on bir yıl hapis yattı.

Bunlar Demirel'in bile hakkını yerler; "Kürt Realitesi" diyen odur.

Yahudileri millet yapan önce yüksek sadakatlarıdır.

Kürt Realitesi lafi?

Evet Demirel Kürt realitesi dedi. Hepsi, "Kürt Halkı" sözünden çıkmıştır.

Öcalan'ın Partisi'nin adı nedir? Partiya Karkeren Kürdistan. Kürdistan İşçi Partisi, demektir. TİP'in Kürtçesidir. Buradan çıktılar.

Bütün bunlardan, bu "ezber" meselesinden, çok önemli olduğunu sandığım bir sonuç çıkarıyoruz: Demek ki İmam Hatip liseleri İslamı öğretmek için değil, insanın kafasını boşaltmak için düzenlenmiştir.

Demek ki verilen oyların dörtte birini alan bir heyete, hiç birisi seçilmemiş hepsi parti oligarşisi tarafından belirlenmiş bir heyete, anayasa değiştirme sandalyesi veriliyorsa, o sandalyelere oturtuluyorsa, bu, kafaları boş olduğu içindir. Emine Demokrasisi'nin özü işte budur. Bir boşluk var.

Bir anketten söz ediliyor. Ak Parti yaptırmış. Ve bunun sonuçlarına göre açılım yapmak zorunda hissettiği konuşuluyor.

Nedir anket Türkiye'de?. Kafanızda olanı anlatırsınınız, "yaz getir dersiniz" işte bu ankettir. Barajın düşürülmesi Avrupa'nın isteğidir. Kürtlerin parlamentoya girmesi Avrupa'nın isteğidir. Buradaki hükümetlerin ve partilerin hepsi Avrupa'ya girmek istiyor ama hiç biri Avrupacı değil. Avrupa'nın Avrupacı partiye ihtiyacı var.

Necmettin Hoca ile Mesut Yılmaz çekildikten sonra "avrupacı" parti lideri de kalmadı. Kalanlar, Amerikan yanlısıdır, İsrael yanlısıdır.

Kürt Meselesi...

Eğer Kürt meselesine gelecek olursak; sizinle daha önce yaptığımız konuşmalarda dillendirdiğim önermelere dönmemiz gerekiyor; kritalize etmek durumundayız. Üç teoremimiz var.

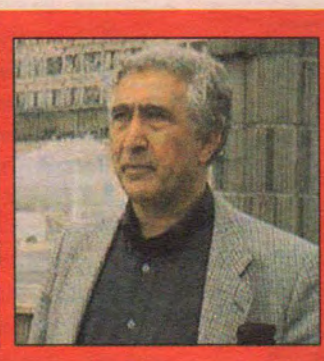
Bir: Türkiye büyümezse küçülür.

İki: Musul'u almazsanız, Diyarbakır'ı verirsiniz.

Üç: Kürtlerimizle kaynaşıp ileri sürmezsek, Kürtleri parçalayıp Türkiye'yi bölmek için geriye sürerler.

Bizim yaptığımız budur. Türkiye İşçi Partisi'nin "Kürt Halkı" açılımı kaynaşmak içindir. Ben ellerim kelepçeli olarak götürüldüğüm devlet güvenlik mahkemeleri'nde, değerli Yargıç T.Okyay da dahil hepsine, "eğer Kürtler bizden ayrılmazlarsa sizler olduğunuz için değil benim gibi Türkler var olduğu içindir" diyordum. Şimdi üçüncü teoremdeyiz.

"Yazık, bütün emeklere yazık, Kürtler hala güç sahibinin meddahı olmayı tercih ediyorlar. Leyla, ağzını açmadan, her ağzını açarken, önce Mehdi'ye, kocası Mehdi Zana'ya, bir sormalıdır. Mehdi ile aynı partide idik, Türkiye İşçi Partisi, 1970 yılı Ekim Ayı'nda, Ankara Dış Kapı'da, "Yiba" düğün salonunda yapılan Dördüncü Büyük Kongresi'nde "Türkiye'de Kürt Halkı vardır" kararını aldık. Yanımızda Mehdi var mıydı, hatırlamıyorum, ama Tarık Ziya, Kemal Burkay vardı."

Ve büyük bir suçlama ile İHD'dan ayrılan bir zamanlar pek yakın dostum olan Adalet Ağaoğlu'na "Good Morning, Adalet Hanım" diyoruz.

Günaydın Efendim!

Üçüncü aşamadayız. Mesele, İHD'nin yeteri kadar Barzani borusu öttürmemesinden kaynaklanıyordu. Ben yine de Adalet'in bunun için hareket ettiğine inanmıyorum, kendisini duyurmak istemesi daha büyük ihtimaldir. Amma sesi, velut bir toprağa düşmüştür, havada kaptılar ve hoparlöre taktılar. Her halde Adalet de son şöhretinden memnun kaldı.

Günaydın Adalet Hanım.

Neden "günaydın" diyorsunuz?

Yazık, aydınımız gerçekten tükenmektedir. Hiç kimse şu İnsan Hakları Derneği'nin tarihini yazmıyor, biz kendi adımızda, kod adını tercih ediyoruz, "hayvan hakları derneği" diyoruz. Bunu ben kurdum; hepsi benim kafamdan çıkmıştır. Bütün hazırlıkları, Ahmet'in, Aykut'un, Kazım Genç'in ve daha sonra genel başkan olan Hüsnü Öndül'ün ortak avukatlık bürosunda yaptık. Hepsi yaşıyorlar, her söylediğimi sormanız mümkündür. En son aşamada beni tasfiye ettiler. Ama beni tasfiye etmeseler, hiçbir zaman "insan hakları" demezdik, çünkü, bu, Amerika Birleşik Devletleri'nde dış işlerinde bir programın adıydı. Başta Sovyetler, Amerika'nın sevmediği ülkeleri destabilize edecek programın adıydı. Hiç aklımızda yoktu.

"Mesele, İHD'nin yeteri kadar Barzani borusu öttürmemesinden kaynaklanıyordu. Ben yine de Adalet'in bunun için hareket ettiğine inanmıyorum, kendisini duyurmak istemesi daha büyük ihtimaldir. Amma sesi, velut bir toprağa düşmüştür, havada kaptılar ve hoparlöre taktılar. Herhalde Adalet de son şöhretinden memnun kaldı. Günaydın Adalet Hanım."

Peki "günaydın" neden?

"Partilerin hepsi Avrupa'ya girmek istiyor ama hiç biri Avrupacı değil. Avrupa'nın Avrupacı bir partiye ihtiyacı var." "Necmettin Hoca ile Mesut Yılmaz çekildikten sonra "avrupacı" parti lideri de kalmadı. Kalanlar, Amerikan yanlısıdır, İsrael yanlısıdır."

Şimdiki genel başkan Yusuf Alataş haklıdır, Adalet, İHD'nin adresini bile bilmez ki! Bizde solda, bir belge hazırlanır bir dernek kurulurken, hazırlık yapılır, pek az geliştirir, sonra imza toplanır. Adalet ve benzerlerinden bir nüfus cüzdanı sureti ve bir de ikametgah isteriz. Adalet'in bütün katkısı budur.

Şimdi, "ihd" kısa tarihine geçebiliriz. Aydınlar dilekçesini yaptık, durmadık, ekin-bilar işlerini yaptık, sırada hapishaneler ve af vardı, bunu planladık, "planladım" demem daha doğrudur. Beni tasfiye ettiler, nedeni üzerinde durmak istemiyorum, işaretin dışardan geldiğini biliyorum. İşler iyi gidiyordu, solun iktidara gelmek üzere olduğunu bile düşündüler, bensiz kurdular.

Artık TKP ile Dev-Yol'un oldu, Nihat Sargın-Nabi Yağcı'nın karşılama törenlerini yaptılar. Sadece TKP'li ve Dev-Yol'luların insan hakkı olduğunu kabul ettiler. Bizler ve Kürtler insan sınıfına girmedik, "hayvan hakları" dememiz bu nedenledir. Adalet Ağaoğlu'nun hiçbir itirazı olmadı. "Günaydın" bu nedenle diyoruz.

Sonra Vedat Aydın çıkış yaptı, bir kongresinde Kürtçe konuştu

Öldürülen Vedat Aydın mı?

Evet. Zeki Okçuoğlu ise Türkçe'ye çevirdi, bir deprem etkisi yaptığını hatırlıyoruz. TKP-Dev-Yol derneği terk etti ve bunlardan sadece Akın Birdal kaldı ve artık "kürtlerimizin insan hakları" dernek olmuştu. Adalet yine itiraz etmedi.

O kadar öyle ki, İHD şehitler için ağlamıyor diye basıldı, "şehit anaları" o zamanki genel başkan Hüsnü Öndül'ü dövdüler, Akın'ı ölümün kapısına kadar götürdüler, yine bir itiraz görmüyoruz. Halbuki şimdi Kürtlerimiz de ikili konuşmayı öğrendiler.

Bir de renkli bir isim var o dernekte Eren Keskin?

Eren'e geleceğim. Bu işlerle ilgisi yoktu, bana, Ahmet Zeki Okçuoğlu ile geldiklerinde, henüz evlenmemişlerdi ve dolayısıyla boşanmamışlardı, genel ev kadınlarının avukatlığını yapıyordu. Ezilen hakları savunmaya oradan başlamış; ama önce şu "ikili konuşma" veya "resmi görüş" üzerinde durabilirmiyim..

Tabii.

Adam, resmi giyimli, Diyarbakır'da uçaktan inmiş bir taksiye binmiş; "çek şöfer bey"

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

deyip, "ne var ne yok" deyüp devam ediyor. Vallahi çok kötü begim, bu PKK'lılar çok zalımlar, öldürüyorlar, evlerimizi talan ediyorlar, bu PKK'dan bıktık, yollu başlıyor. Örgütün bütün kötülüklerini bir bir anlatıyor; eksik bırakmıyor. Şehre yaklaştıklarında, temiz giyimli yolcu, "hapisaneye doğru dön, şoför bey" diyor. Bunun üzerine şoför biraz şaşırıyor ve "begim ne oldi" diye soruyor. Yolcu da İstanbul'da avukat olduğunu, hapiste yatan üç müvekkili olduğunu üçünün de PKK'lı olduklarını mahkemeye geldiğini haber veriyor. Çok sakindir.

Bunun üzerine şoför, ağlamaklı, "aman begim benim de iki oglim ordadır, PKK'lıdır, elini ayağını öpim begim, avukat tutamiyem, bu devlet bizi..." Bundan sonrasını tahmin edebiliyoruz. Adam biraz şaşırıyor, "ama şoför bey, demin devlet iyi, PKK kötü diyordun, ne oldu" deyince, şoför gayet ciddiyetle, "begim o benim resmi görüşimdir, bu söylediklerim gerçek görüşümdür" cevabını veriyor. Durum budur, şimdi Leyla da, İHD de resmi görüşü öğrenmiştir ve bir şehit olunca ağlamaktadır. Artık, "can kutsaldır", ölmemelidir, "yanlış olmiştir", ateş kesmek iyidir, ve benzeri resmi hitabeti öğrendiler.

Ben hapishanelerin bizleri gardiyanlara benzettiğini ve hepimizin iki yüzlü olduğumuzu yazıyorum.

Çok güzel Hocam, peki gerçek mi?

Bilimde, böyle episodlara, gerçekten daha doğru, diyoruz.

Şimdi Adalet'in şansızlığı işte buradadır.

İHD de Kürtlerimiz de şehitler için ağlıyorlar.

Peki neden bu karşı çıkış?

Çok basit, İHD henüz, Barzani ve İsrael yanlısı bir tutum almıyor.

Şimdi "PKK'lıdır demek", Barzani-İsrael yanlısı olmadıklarını söylemektir. Tersi de doğrudur, "PKK'ya karşı" demek, Barzani-İsrael yanlısı, demektir.

Peki İHD PKK yanlısı değil mi?

Eren'den söz ettim, genelev kadınlarını savuna savuna ezilen halkları savunmayı öğrenmiştir. Bir kariyer yapıyor, PKK'lı olduğunu sanmam... Şimdiki genel başkan Yusuf'u da daha Kürtlüğünü bilmediği zamandan tanıyorum, terbiyelidir; partili hiç görmedim.Sadece, bu işin bu kadar yükünü çeken Hüsnü'yü, artık bir tehlike kalmadığı zaman uzaklaştırıp başa geçmesini doğru bulmuyorum. Kürtlerimiz'deki genel sadakatsizliğa uymaktadır.

Şu kemikleşmiş soruya açık cevap istiyorum. Üniter devlet ne oluyor?

Efendim benim söylediğim şu. Türkiye küçülüyor.

Bölünmeyi mi kastediyorsunuz?

Tabi efendim. Dolayısıyla Hurşit Paşa'm devir teslim töreninde konuştu. Hiç önemsemiyorum, Kuzey Irak'taki Barzani'ye işaret edilmediği sürece, Sevr'den söz etmek heyecan bile vermiyor. Emperyalizm'in Sevr'e takılıp kalacağını düşünmek, Sevr'de donmaktır.

On maydının çıkışı sırasında, Tayyip Bey'in en yakınında olan Mücahit Arslan'ın babası, Diyarbekir Milletvekili, ki Mazlumder Diyarbekir başkanı idi, on maydın arasında eski genel başkanı da aldılar, İhsan Arslan, Vatan'a mülakat verdi. Bu mülakat "Barzani Bayrağı" çekilmesidir, açıkça savunuyordu.

"Artık Kürtlerin içinde ola ola Kürtlere güvenmemeyi öğrendim. Sizin bana söylediklerinizi ben zamanında Abdullah Öcalan'a söyledim. Öcalan'ın Kürtlere hiç güveni yoktu. Güvenilir hale getirmeye çalıştığını ileri sürüyordu. Ben bu sözlerine tepkiyle yaklaşıyordum, bir halka bunların söylenmesi bana da ağır geliyordu. Şimdi Leyla'ları görüyorum; Beşikçi ile benimle konuşurken yüzüne bir kurtulmuş insan hali geliyordu, sanki peygamberiyle konuşuyordu, hapisten çıktı, bütün oligarkları ziyaret etti, bazıları, yüzüne hakaret ediyordu. Yine kurtulmuş insan yüzünü takınıyor."

Bir süre önce Hasan Cemal ile Cengiz Çandar ne diyorsa, İhsan Arslan aynını söylüyordu; Barzani'nin Kürdo-Judaik Devleti'ni savunuyordu. Şimdi sorun budur. Türkiye, hem bu Kürdo-Jüdaik Devlete ve hem de Türkiye'nin bunun arkasına girmesine rıza edilmek istenmektedir.

Böylece bir taş ile iki kuş vurma planı da yapılmaktadır. PKK, daha önceki dönemde, Kürt şeyhleri ve ağalarına büyük zarar verdi, feodaliteye hücum etti. Barzani ise bir aşiret reisidir ve şeyhlere dayanmaktadır. Şimdi her açıdan Barzani istenmektedir.

Hurşid Paşa da, "üniformamı çıkarır mücadele ederim" dedi. Bunu kastediyor olamaz mı?

Sanmıyorum Ne demek bir nefer gibi mücadele etmek? Generallerin işi o değildir; o astsubayların işidir.

Ama ben görev teslim etme törenini gördüm. Çok kısa gördüm, karşısında İshak Alaton vardı. Mehmet Ali Birand vardı. Kim çağırıyor; bunları Hurşid Paşa çağırmadı mı? Bunlarla mı nefer misali mücadele edecek? Bunlar değil mi Barzani'yi savunanlar? Kürt Yahudi devleti değil mi orada kurulan? Bir tane profesör çağırmış mı? Bütün oligarklar ve oligarka'lar toplanmışlar...

Oligarka ne hocam?

Oligarkın karısı. Oligark'ın karısına "oligarka" diyoruz.

Haa, Tamam...

Biz bilmiyor muyuz? Nişantaşı'nı seçilmiş bölge ilan ettiler onlar. Oligarkaların Nişantaşı'nın cafelerinde barlarında yaptığı konuşmaları duyuyoruz.

Ne diyorlarmış?

Verelim, Türkan Hanımcım, alsınlar İnci Hanımcım...

Nereyi?

Doğu'yu.

Akşama kadar oligarklar, gazete ve televizyonlara, Avrupa'ya girmeyi anlatıyorlar. Öğleden sonraları da oligarkalar, Kürtler'e toprak ve memleket ihsan eyliyorlar.

Bu işte Sevr yoktur.

Hurşit Paşam, emekliliğinde biraz başka kitaplar ve bu arada benimkileri okumalıdır. Sevr, artık fetişik bir hal aldı.

Peki hocam bu aydınlar PKK'ya karşı gibi duruyorlar ama.

Onların gözünde PKK Barzani'ye karşıdır. Haa karşı mıdır. Bilmiyorum. Artık Kürtlerin içinde ola ola Kürtlere güvenmemeyi öğrendim.

Hocam çok ağır laflar değil mi bunlar. Kürtlere güvenmemeyi öğrendim diyorsunuz. Sol bir aydının söyleyeceği laf mıdır bu? Toptan bir halkı böyle değerlendirmeniz.

Çayı getirebilir miyim?

Tabi buyrun.

Tarih olmasa bile bizim bazı sözlerimiz tekerrürden ibarettir. Sizin bana söylediklerinizi ben zamanında Abdullah Öcalan'a söyledim. Öcalan'ın Kürtlere hiç güveni yoktu. Güvenilir hale getirmeye çalıştığını ileri sürüyordu. Ben bu sözlerine tepkiyle yaklaşıyordum, bir halka bunların söylenmesi bana da ağır geliyordu. Şimdi Leyla'ları görüyorum; Beşikçi ile benimle konuşurken yüzüne bir kurtulmuş insan hali geliyordu, sanki peygamberiyle konuşuyordu, hapisten çıktı, bütün oligarkları ziyaret etti, bazıları, yüzüne hakaret ediyordu. Yine kurtulmuş insan yüzünü takınıyor.

Halkı kastetmiyorum. Halk her yerde güzeldir. Bunları kastediyorum.

Beş taş oynamıyoruz. Bizim solculuğumuzda Amerika'nın emperyalizmin bir silahlı askerine, bir aşiret reisine toprak verme yoktur. Bizde o yok. Ve solculuk da budur. Beş taş oynamıyorum, solculuğumuzu sürdürüyorum. Ben nasıl, gerçek Bekaa'ya gittim, beklemedim, şimdi de Barzani tam devlet olursa, "bize ellemez" dualarını ciddiye almıyorum.

Üniter devlet mi?Benim açımdan mesele çok kolay; kırk yıldır Doğu Birliğini savunuyorum. Beka Vadisi'ne giderken de kafamda o vardı. Eğer Türkiye Kürtlerini kendimize kaynaştırıp ve Doğu Birliğinin manivelalarından biri olarak kullanılmazsa, Türkiye Kürtlerini parçalarlar ve Türkiye'yi bölerler. Öcalan, "Doğu Birliği" projesini benden duydu. "Hiç duymamıştım, Hocam" dedi. Sonra çeşitli adla program yaptılar.

Şimdi Türkiye Kürtlerini, gerçekten kaynaştıramazsak, bu politikayı değiştirmezsek, en uygun zamanda, oligarka'lar muradlarına ulaşırlar.

Sevr tehdidinden söz ediliyor?

Hem Sevr'i hem Lozan'ı fetişleştirmek şamanik bir haldir.

Amerika Lozan'ı imzalamadı, ama, Türkiye Cumhuriyeti'ni kabul etti. Bu işler bir güç sorundur.

Birinci Dünya Savaşı'nın sonlarına doğru Büyük Britanya İmparatorluğu'nun donanma bakanlığından savaş bakanlığında sömürgeler bakanlığından şef üzerindeki her şube müdürü, eline bir cedvel almış haritalar çiziyor, devletler kuruyor, krallar atıyordu. Bunu Londra yapıyordu. Şimdi Amerika yapıyor. Hurşit Paşa'm şunu iyice düşünmelidir.Amerika'nın iç konuşmasında artık Türkiye'nin toprak bütünlüğü yoktur.

İkincisi, Harp Akademisi'nde bilmezler, öğretilmemiştir, "egyptization", Rusçası "egitizatii", bir kavram vardır. Bizi anlatıyor.

Ne demektir bu?

1917 yılına geldiğimizde Mısır kağıt üzerinde Osmanlı mülkü idi. Bir de Hidiv vardı, kendisini yarı sultan kabul ediyordu. Ama İngilizlerin elindeydi.Bizim Doğu Bölgemiz'in öyle olma ihtimali var. Bugün yapılmakta olan Büyük Ortadoğu Projesi'ni önce yeni Mısır'lardan ibaret düşünmek durumundayız.

Bunun da bölgesel hakimi İsrail!

İki askeri var şu anda. Biri İsrail, karakoldur. Yeniçerisi de Sipahisi de Kürtlerdir. Bu işte Türkiye'ye ancak bunların içinde küçük bir parça olarak ve bunların liderliğini kabul ettiği takdirde vardır. Hasan Cemal bu kafadadır. Bu on maydın bu kafadadır.

Bu bağlamda şunu mu demek istiyorsunuz. Federe bir yapıyı dayatacaklar...

Hayır hayır, uzun müddet Türkiye'nin bazı illeri bazı bölgeleri kağıt üzerinde Türkiye'nin olur. Ama fiilen Amerika'nın ve başkasınındır. Benim söylediğim budur. Ve bu adım adım ortaya çıkıyor. Burada Abdullah Öcalan'ın adı nereden geliyor. Tek Kürt grubu, adamı veya hareketi ne derseniz deyin, İsrail'le savaştılar bunlar.

Nerede savaştılar?

Bölgede Bekaa'nın orada. O hey heyli günlerinde Filistinlilerle birlikte savaştılar. İsrail bunu affetmez.

Hocam bir dakika. Ben şimdi toparlamakta güçlük çekiyorum. Bir yandan Amerika'nın PKK üzerinde bir etkin faaliyetinden söz ediyorsunuz. Öte yandan Apo'nun yakalanması sürecinde MHP'ye rağmen idam edilememesi Amerika'ya verdiği söz uyarınca olduğunu söylüyorsunuz. Bütün bunları alt alta toplarsak nasıl olur da PKK'nın İsrail'e karşı savaştığı tezini kabul ederiz.

Haaa tarihçilik başka bir şeydir. Benim söylediğim 1990'lardır. Ve 1980'lerdir. Faik Bulut on yıl İsrail hapishanelerinde yatmıştır. Kürtler kesinlikle savaştılar. Ölenleri oldu. İkinci nokta şudur, Araplar'ın mümtaz evladı Albay Abdül Nasr en yüksek zamanında, İsrael'e karşı, sembolik olarak birlik istedi. Üç kişi olsun, dört kişi olsun, Kürtler de İsrael'e karşı Arapların yanında yer alsın, Mustafa vermedi. Öbür noktaya geldiğimizde, hem Aytaç Paşa ondan önce Bülend Bey Abdullah Öcalan'ın Amerika tarafından yakalanıp verildiğini söyledi. Amerika verirken de öldürmeyeceksiniz dedi. Çünkü Amerika'nın benim otuz yıldan beri teşhis ettiğim bir politikası var. Burada Kürt devleti kuracaktır. Amerika Öcalan'ı, Türkiye Kürtlerini antagonize etmemek için, getirmekle birlikte yaşamını güvence altına aldı. Şu anda Türkiye Kürtleri'ni küstürmesi ve PKK'yı tasfiye etmesi çıkarlarına aykırı düşmektedir.

PKK, Suriye'de, İran'da ve Türkiye'de rejimleri destabilize

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

edebilmektedir. Washington'un ihtiyacı var..

Peki...

Türkiye yönetiminde şu anda atını vuran kovboylar dönemidir. O yüzden ben meseleyi sadece Türkiye'nin kürt meselesi, Pkk meselesi olarak almayı saf dillik buluyorum.

Maydınlar hareketine geldiğimizde bu hareketin Kuzey Irak'tan bağımsız olduğunu ben düşünemem. Biz kırk kişiyiz birbirimizi biliriz.

Gürkan Bey dostum,yine mizah eksikliğine gelebilirmiyiz?

Lütfen...

Biz ODTÜ'de hocalık yaparken, öğretim üyeleri için bir tek yemekhane vardı. Rektörlük binasına bakardı. Yemekhanede bir komimiz vardı. Adı Satılmış. Çok iyi bir adam ama hala komiydi. O sırada Kemal Kurdaş rektör. Solcuydu, sonra iktidara meyletti. Hem Süleyman Bey'e hem Amerika'ya yaklaştı. Commer'i okula davet etti. Sol hakimdi, öğrenciler de yemekhanede olduğumuz her gün öğle yemek zamanı,gelip rektörlüğün önünde "satılmış rektör satılmış rektör" diye bağırıyorlardı. Bizim kominin adı da Satılmış, söylemiştim. Öğrenciler "satılmış rektör, satılmış rektör" yollu bağırdığı zaman utanırdı, gerçekten terlerdi ve bir titreme tutardı, "ben yapamam ben yapamam" deyu inlerdi. Önce anlamadık.

Bu Satılmış'ı her zaman hatırlarım. İnsan "Satılmış" olmalıdır. Memlekette "iyi" Satılmış bile kalmadı. Satılmış, solcu öğrencilerin, "satılmış rektör" dedikçe kendisini rektör yapmak istediklerini sanıyormuş, terliyordu, "yapamam yapamam" diye inliyordu. Bu maydınlar Satılmış bile olamadılar. Peki daha önce ne yaptınız, Kürtler için bir karakolamı gittiler, bir tek yazımı çıkardılar; iyi bir Satılmış bile olamadılar.

Ayşe Kulin de iyi bir satılmış olamadı. "Yapamam yapamam" deyup ağlaması gerekiyordu. Elif Şafak titremelidir. Satılmışlığın bile bir raconu var. Nerede bizde eski satılmışlar, diyoruz.

Peki sizin ısrarla söylediğiniz gibi Musul'u alabilir miyiz hocam. Bu mümkün mü?

Doğu Birliği'nin içindedir. Artık Türk devlet adamları da kabul ediyor, Musul bütün Kuzey Irak'tır. Hep şunu söylüyorum: Bu hükümet Birinci Dünya Savaşı yenilgisini kabul etmek üzere getirildi. Bu gün gördüğümüz "on maydın" hareketi budur. Biz kabul etmiyoruz.

Bizimki solculuktur.

Bu yaptığımız solculuktur. Bir defa bütün dünyada solun en fazla yükseldiği yerler ülkenin önemli sorunlarla karşılaştığında yüreklilikle ve önde çözümler üreterek çıkabildiği yerlerdir. Bunun en güzel örneğini Fransa'da görürüz. Fransa'da Komünist Partisi, İkinci Dünya Savaşı'nda Nazi İşgali'nde en büyük mukavameti kurdu ve savaş sonrasının en güçlü hareketi idi. Türkiye'de de Behice Hanım ve Mehmet Ali Aybar, çıkışlarını, ikinci Kuvay-ı Milliye olarak adlandırdılar. Altmışlı yıllarda Türkiye'de her taş ve toprak sol olmuştu, bütün ağaçlar sola eğildiler.

Tehlike varken, bunalım yoğunken en akılcı ve en yürekli önerileri sürdüler ve yaptılar.

Sol, önce, bir iç güdüdür. Eğer köyde bir yol varsa dolambaçlı bir de kestirme varsa kestirmeden giden köylü solcudur. Çünkü akılcıdır, sol kestirmeyi bilir. İkincisi, mahallenin kızı Aysel'e dört tane serseri saldırdığında bir delikanlı dayak yiyeceğini bilerek müdahale ediyorsa o genç solcudur. Adalet duygusu vardır. Çünk sol adalet iç güdüsüdür. Bundan sonrası siyaset ve bilimdir, ama temeli akılcı ve adaletçi iç güdüdür.

Doğu Birliği'nde ikna vardır. Ama devrim ve dolayısıyla savaş da vardır.

Kim yapacak, PKK mı?

Benim böyle iddiam yok, projem de bulunmuyor. Dikkat edilirse bir güven de ifade etmiyorum. Ama Duran'ın hala. Barzani hegemonyasını ve Kürdo-Jüdaik devleti kabul etmeyeceğini düşünüyorum.

"Önümüzdeki zamanda daha çok Rusya sermayesi gelmesi ihtimali var. Bunların sahipleri, Rusya oligarkları, Yahudidirler. İsrael bağlantısını ve Büyük Orta Doğu Projesi'ni destekliyorlar. Putin-Erdoğan görüşmesinden bir hafta sonra Enerji Bakanı Güler, İsrael'e gitti. Sanıyorum, yeni satış var."

Kim, Duran Kalkan mı?

Evet tanırım, Türkmen'dir, Kürt değildir. Kürtlükle hiçbir alakası yoktur. Cemil Kürt'tür. Ben bunların şu aşamada Kuzey Irak'ta bir Kürt Yahudi devletini kabul edeceklerini tahmin etmiyorum.İlerde ne olur bilinmez. Mustafa Karasu, CHP'den geçmiştir.Zübeyr de bu işlere katılmadan önce CHP il başkanıydı. Bunları sayıyorum. Bizim Türkiye Kürtleri'ni bizim yanımıza almamız gereklidir. O bize düşer, Lenin de bunu söyler; bütün mekanizmaları harekete geçirmek bize, sola düşer. Ben bunu tekrarlıyorum ve Türkiye'nin kendi Kürtleri'ni başkalarının yanına itmesini yanlış buluyorum.

Çok açık olarak ülke bütünlüğünün, Türkiye Kürtleri'ni Kürdo-Jüdaik Devlete karşı konuşlandırmayı ve Barzani'ye karşı yıpratma savaşı öneriyorum.

Kim mi yapacak, hiç kuşkusuz sol yapacak ve bundan yenileşerek ve güçlenerek çıkacak. Bu kadar basittir.

Şu Putin'e dönelim mi hocam?Baş başa üç saat görüşmeleri var herhalde...

Hayır 15 dakika.Bir defa Emine Hanım meselesiyle ilgili bir tarafı var.Emine Hanım demek demokrasi demektir.

Putin bir oligarktan hoşlanmadığı zaman ya savcı ya vergi memuru gönderiyor. Eskiden ülkemizde de demokrasinin aletleri jop idi, şimdi, savcıları ve vergi memurları oldular. Rektörler biraz kişilik gösteriyorsa, hemen savcılar hareket ediyor. Vergi memuruna dayanan tekel yoktur. Biz Türkiye'de bir de sosyal sigorta müfettişi istihdam ediyoruz. İş yerlerinde sosyal sigorta azaldı, kayıt dışı dedikleri buraya da sıçradı, iktidara muhalefet edenleri müfettişlere veriyoruz. Şimdi Emine Hanım'ın aktörleri, çok zenginler oldukları için, meclis şarab tacirleri makarna fabrikatörleri, müteahhitler ile doludur ve bu aletler çok verimlidir.

Demokrasi lafı çıktığında halk vardı ve şimdi tekeliyet var.

Putin ile Emine Hanım meselesini konuştuklarını tahmin ediyoruz.

Bu kadar mı?

Satışları konuştuklarını sanıyorum.

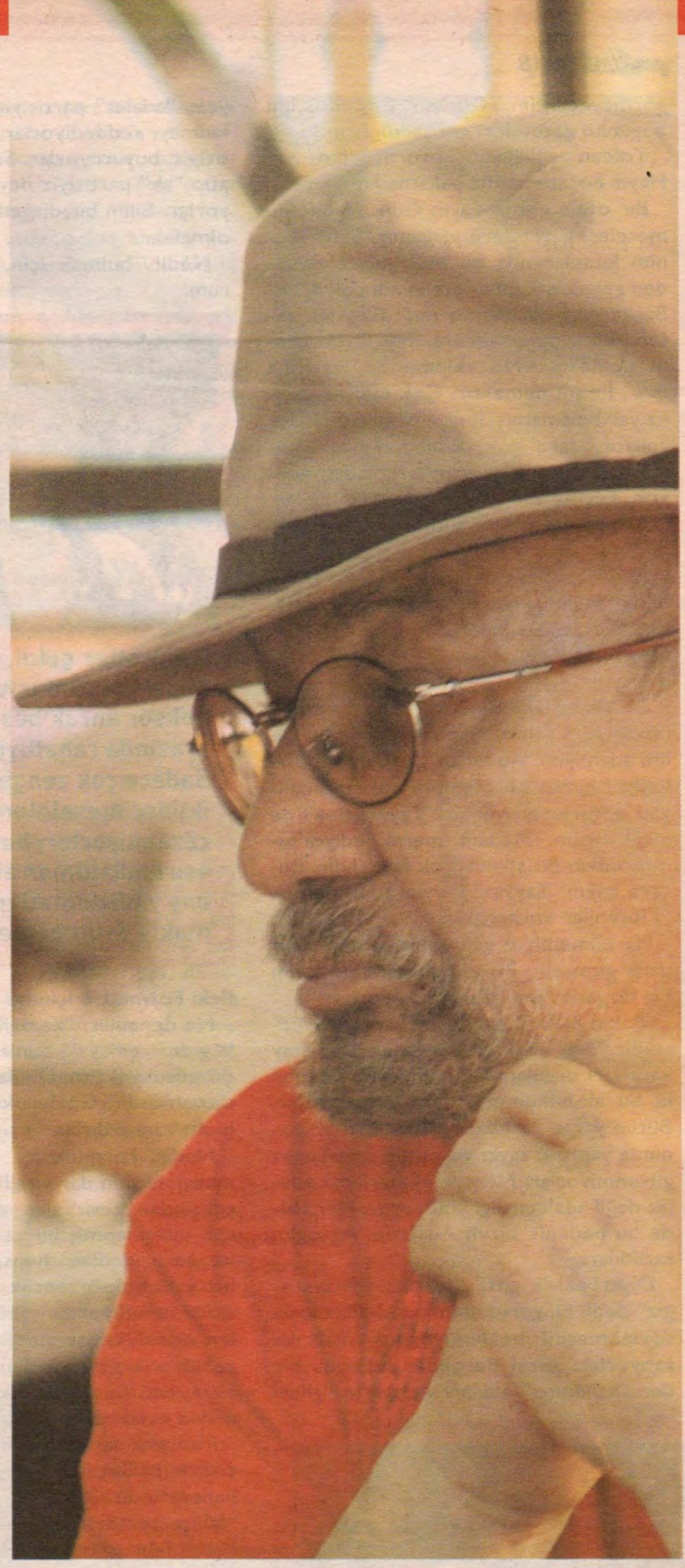
Önümüzdeki zamanda daha çok Rusya sermayesi gelmesi ihtimali var. Bunların sahipleri, Rusya oligarkları, Yahudidirler. İsrael bağlantısını ve Büyük Orta Doğu Projesi'ni destekliyorlar.

Putin-Erdoğan görüşmesinden bir hafta sonra Enerji Bakanı Güler, İsrael'e gitti. Sanıyorum, yeni satış var.

Dışişleri Bakanı Abdullah Gül'ün size yazdığı bir mektup var. Milliyet Gazetesi de bunu manşetine taşımıştı.Bir başbakan yardımcısının size dışişlerinin antetli kağıdıyla mektup yazarak düzletme talebini nasıl değerlendiriyorsunuz? Başbakan size dava açarken yardımcısı düzeltme yolunu tercih ediyor...

Tayyip Bey bu konudan dava açmadı.

Dava olmayacak meseleleri bahane ederek kitabın yasaklanmasını istedi.

Görüşeceğiz.

Yalçın Pekşen, benim, Erdoğan'ı pişman edeceğimi yazdı, Pekşen'i mahcup etmek istemiyorum.

Nedir onlar?

Gül'ün mektubu üzerine dışarda yayınlar yapıldı. Abdullah Gül'ün cevabını verdiler. Bir yığın fıkra yazarına atıf yaptılar. Sonuçta, Washington Times beni çok önemsedi ve "bu işten Yalçın Küçük çok zararlı çıktı" dedi.

Kim ne derse desin bu mesele Kripto-yahudilik ve onun bir kolu olan sabetayizm Türkiye halkında derin etkiler yaptı. İkincisi, benim işaretlerimi halkımız inandırıcı kabul ediyor. Abdullah Gül beyefendinin bana mektubunu o şekilde aldım. Önemsemedim. Bana Sabri Ülker beyefendi de yazdı, yayınladım. Başkaları da yazıyor. Biliyorsunuz bir televizyon programında Nevzat (Yalçıntaş) Bey çıktı, öyle değilim dedi. Ben nasıl diyorlarsa öyledir, diyorum. Üslubum budur.

Tayyip Bey ile görüşeceğiz.

Artık kitap okumaya da başlayacaktır. "Diye düşünüyorum."

Tayyip Bey başka bir göreve gelse de politikadan tasfiye edilse de herhangi bir ihtimalde eğer AKP'nin gücü olursa Abdullah Gül'ün Başbakan olması mümkündür. Başbakan olmadan önce de bunları tasfiye etmesi lazım. Ancak başka zaman

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

görmeyecektim. Gürkan Bey dostum bugünkü gazeteleri görebildiniz mi?

Yoldan geldiğiniz için soruyorum.

Hayır hocam henüz bakamadım.

Bir otele gitmiş Sayın Gül. Ve ödeme meselesi gazetelere yansımış. Şimdi benim kitaplarımda bu otel gelecek. Neden gelecek. Çünkü otelin adı çok ilginç. Başka otel bulamamış mı? Bu oteli zaten ben takip ediyorum. İber Otel. İbrani demektir. Ne ekleme ne kısaltma İber, İbrani demektir. Çok talihsiz, başka yer bulamamış. İber'e İsrail'li turistler geliyor, daha çok. Sahibinin biri Danyal'mış. Danyal peygamberimizden geliyor. Tevrat'tan.

Ak Aşireti'nin etrafında bir "uğursuzluk" var.

Abdullah Beyefendi ben Hanım Efendi'nin evlilik öncesi soyadını da vermiştim. Bana mektubunda ihmal ediyor.

Neymiş?

Özyurt.

Öz de ilgilendiriyor beni Yurt da ilgilendiriyor. Yalnız dikkat edin ben bir bilim adamıyım. Abdullah Gül Beyefendiyle ilgili henüz bir tespitim yok. İhtimaliyatı değerlendiriyorum. Tayyip Bey'i de inceliyorum. Madem merak ediyorsunuz. Bakın bu sözlük çok faydalıdır. Buraya bakın; Tayyip. Tayyip adını demek ki İbraniler kullanırmış...

Ha bilmemişte yanlışlıkla gitmiş!.. Bir daha gitmesin. Bu işin şakası yok. Bilim bir dizgedir. Ben dizge kuruyorum.

Bakın burada gazeteler var, görüyorsunuz. Ne diyorlar, ak-istler Danıştay kararları uygulanmıyor, diyorki. Demek ki bu ak-hükümet Adalet'e saygısızlar. Bütün yargı, ilk kez, bu hükümet zamanında yapılan, savcı ve yargıç sınavlarına güvenmiyorlar. Nereye el atarlarsa adalet değil adaletsizliği buluyoruz. Her halde bu nedenle bizim Adalet'e, Ağaoğlu, sarıldılar.

Diyarbekir'e gitti, "fabrika açmayacağız" dedi; biliyoruz,amma bu kadar kaba söylenmesini beklemiyorduk. Fabrika satıyorlar; güzel de neden adlarına bir de "kalkınma" aldılar? Adalet'le ilgileri yok, "adalet" partisiyiz diyorlar ve kalkınmayı reddediyorlar, "kalkınma" partisiyiz, buyuruyorlar. Sonra her iksini de atıp "ak" partisiyiz deyu ortalıkta duruyorlar. Bilim bir dizgedir. Bu ak'ta bir iş olmalıdır.

Nedir, bulmak için, Tevrat'ı okuyorum.

"Şöhretler geldi, dediler; hepsi porsumuştu ve bir eski boksör ancak beş kadının arasında rahatlıyordu. Sadece çok zenginler, cinsel iktidar meselelerini böyle çözebiliyorlar; bu yüzden aşırı müslüman ak aşireti beş yıldızlı otelleri doldurmakla övünmektedir."

Peki Formula 1 için ne diyorsunuz?

Ne denebilir, "kervanı yok içmeye atla gider ..çmaya", bunlarda hiçbir adalet duygusu yoktur. Dindar oldukları dahi tartışmalıdır. Gözleri kar ile kıpkırmızı muhafazakardırlar.

Nedir, Formula 1; bir takım şoför muavinlerinin dar virajlara hızla giriş ve çıkışından zevk alan cinsel sorunlular için düzenlenmiş bir temaşadır. Şöhretler geldi, dediler; hepsi porsumuştu ve bir eski boksör ancak beş kadının arasında rahatlıyordu. Sadece çok zenginler, cinsel iktidar meselelerini böyle çözebiliyorlar; bu yüzden aşırı müslüman ak aşireti beş yıldızlı otelleri doldurmakla övünmektedir.

Planlama'dan beri dış turizme karşı çıktım, haklı çıktım, koylarımız artık yabancılarındır. Ama bir de dış turizmin "fahişe sektörü" gelişmeden gelişmeyeceğini biliyordum. Şimdi Formula'nın da "pezevenk sektörü" atılım yapmadan atılım yapamayacağını görüyorum.

Sayesinde CNN'i kapattım.

Nasıl oldu?

Bir kez her haberinde bir Barzani borazanı çıkarıyordu. Her akşam yedide Barzani'nin Türkleri nasıl sevdiğini, devlet olursa, Türkiye'nin Doğusu'nu istemeyeceğini, PKK'yı da yerle bir edeceğini duyuyorduk. Sonra AD Holding'ten bunun Taha Akyol'un marifeti olduğunu söylediler, Akyol seçiyormuş, akşam habercisi, "anlat anlat heyecanlı oluyor" deyup saatlerce konuşturuyordu. Buna bir de Formula formülü eklendi, saatlerce bu pez...k sporunu anlatıp duruyordu. Televizyondan çıkardım. Artık benim çalışma daireme gelmiyorlar.

İki sayı önceki mülakatımızda Sedat Ergin Milliyet'in başına geldi gazete dibe vuracak demiştiniz. Oysa şu aralar Milliyet için iyi şeyler söylediğinizi görüyorum. Sedat Ergin sizi yanıltı galiba?

Daha iyi haber yazmaya başladılar. Haberde haberin unsurlarını vermeye çalışıyorlar. Korktukları zaman da dolaylı işaretleri sağlıyorlar, Diyarbekir'de, Tayyip Bey'in çelik yelek giydiğini yazamadılar ama ima ettiler.

Bu arada bir şansları da oldu; Ak Hükümet tutulamaz hale geldi. Erdoğan her gün düşmektedir.

Ancak, Formula'yı "Üçüncü İnönü Zaferi" olarak göstermekten de geri kalmadılar. Anlaşılan Aydın Doğan'ın o bölgede çok arsası var. Öyle anlıyoruz. Grossman'ın ahmakları bile kandırmayan ifşaatını günlerce verdiler.

Henüz erken; ancak Sedat'ın bilgili ve yetkin olduğunu hep söyledim ve yazdım. Hayır, henüz beni yanıltmadı, ama yanıltmasını istiyorum.

Teşekkür ederim Hocam, son olarak?

Eğer Türkiye Avrupa Birliği'ne girmezse, Koç ve Sabancı dinastilerinin bunu çok ağır ödemeleri ihtimali var. Gerileme devirlerini görebiliyoruz.

İkincisi kimse buna özelleştirme demesin, bu bir talandır.Bu devlet mülkiyetinin yağma edilmesidir.

Bir gün hepsini geri alabilmeyi düşünebiliyorum.

Sol, yağma edilen devlet mülklerini tekrar ortak mülkiyete alma mücadelesidir. Buna göre mücadeleye sol diyoruz.

Milliyet Gazetesinde Ümit Fırat'ın açıklamaları oldu. Orada Abdullah Öcalan yarı Doğu Perinçek yarı Yalçın Küçük'tür dedi. Bu açıklamaları nasıl değerlendiriyorsunuz?

Doğu kardeşimi bilemem, Kürtlerde, özellikle Barzanicilerde ve PKK'dan ayrılanlarda, "Apo, iyidir, Yalçın Küçük, Türkist ve Kemalist yaptı" yargısı çok yaygındır. Pek çok küfürler ediyorlar. Burada bir yenilik çıkmıyor, her internette var.

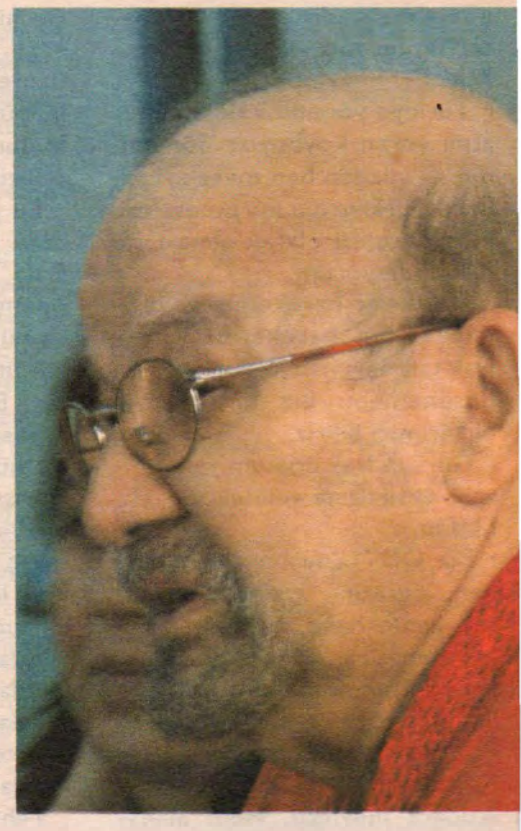
Ümit'i tanırım, "kitapçı Ümit" olarak maruftur, bir ara TİP'li de oldu, sanıyorum, sonra Kürtlerin tek trostkisti sayıldı. Boyner Partisi'ne katılan Kürtlerdendir; Cengiz Çandar ve Cüneyt Ülsever ile beraberdiler. Daha ne söyleyebilirim; şimdi, Barzani ve Ak Parti Cephesi'ndedir.

"Ümit'i tanırım, "kitapçı Ümit" olarak maruftur, bir ara TİP'li de oldu, sanıyorum, sonra Kürtlerin tek trostkisti sayıldı. Boyner Partisi'ne katılan Kürtlerdendir; Cengiz Çandar ve Cüneyt Ülsever ile beraberdiler. Daha ne söyleyebilirim; şimdi, Barzani ve Ak Parti Cephesi'ndedir."

Söylediklerinde yanlışlar var, benim Doğu Perinçek'in arkasından Öcalan'la görüştüğümü ileri sürüyor. Küçük bir yanlış, Bekaa Vadisi'nde konuşurken, aslında Vadi'nin Tepesi demek daha doğrudur, Öcalan, Doğu Perinçek'i davet etmek istediğini söyledi ve fikrimi sordu, ben sustum. Görüşmede istekli görünüyordu.

Milletvekilliği konusundaki düşünceleri de yanlıştır. Bana bu öneri, seçimlerden sonra ulaştı, Doğu'nun ise kabul etmediğini biliyorum. Doğu, bana, yapılması gerekli işlerde anlaşamadıklarını anlatmıştı. Haymana Zindanı'nda bir ara aynı mezarda yaşadık, Doğu ile bilgilerimizi karşılaştırmak imkanını bulduk.

Nasıl mı değerlendiriyorum, oligarklarda ve oligarka'larda Barzani çizgisi güçlüdür. Ak Aşireti de buradadır, yönetimde uzantıları var. Diğer taraftan, "Büyük İsrael" anlamına gelen bir Orta Doğu Projesi'nin tarihinin çok daha eski olduğunu düşünebiliyoruz.

Şimdi cepheler buna göre ayrılmaktadır.

Şimdi mensubu olduğu "Serbesti", son Osmanlı dönemindeki en geride kalan Mevlanzade Rifat'a gitmektedir. Biz hep ilerdeyiz ve hep Serbesti'ye karşıyız. Bu nedenle yazdıklarını doğal karşılıyorum.

Biz bir tayfayız, onlar karşımızdadırlar.

Sizin Perinçek'ten sonra Bekaa'ya gittiğinizi söylüyor. Ayrıca Yalçın Küçük Bekaa'ya gittikten sonra "Devrim'in merkezi Moskova'dan Bekaa'ya kaymıştır" gibi laflar etti diyor. Neler diyeceksiniz?

Sorunun ilk bölümünü düzelttim, "devrim merkezi Moskova'dır" yollu hiç kelam etmedim. Benim üslubum değildir, ayrıca, devrim merkezini hep bulunduğum yerde gördüm.Kaydırmayı da bilmiyorum.

Yine yanlış hatırlıyor olabilir; ama "Bölge Devrimi" sözü bana aittir. Bunu hatırlamıyorlarsa hatırlatıyorum, dikkatlerim hala bölge devrimi üzerinedir.

Doğu Birliği Hülyası'nın al gülüm-ver gülüm işi olmadığını biliyorum.

Bizim Doğu Birliği Projemizde Kürtlerin yeri vardır. Parçaların çoğunda varlar. Ama burada, aşiretler, Amerika ve

"Ne denebilir, 'kervanı yok içmeye atla gider ..çmaya', bunlarda hiçbir adalet duygusu yoktur. Dindar oldukları dahi tartışmalıdır. Gözleri kar ile kıpkırmızı muhafazakardırlar. Nedir, Formula 1; bir takım şoför muavinlerinin dar virajlara hızla giriş ve çıkışından zevk alan cinsel sorunlular için düzenlenmiş bir temaşadır."

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İsrael yoktur. Amerika'yı, İsrael'i ve aşiretleri bölgeden kovmak sorumluluğumuzdadır.

Mehmet Ağar'ın son dönemde yaptığı açılımlar da ilginç. Verecek bir karış toprağımız olmadığı gibi kaybedecek tek Kürdümüz de yok diyor. Abdullah Öcalan'ı Türkiye verimli kullanamıyor diye ekliyor. Sizin teorilerinize oldukça yakın.

Sorunlarımızı "şehit anaları" planında çözemeyiz. Acıları doğaldır, aslında, şehit olduğu için daha az yanmıyorlar, daha da çok yandıklarını görüyoruz. Şehit Anaları'nı politize etmek, politikamızı bataklığa saplamaktır. Oğul oğuldur, şehit şehit'dir. Ne olacak? Bizim Kürtlerimiz olmayacak mı? Bu insanlarımızı hep başka güçlere mi bırakacağız? Her diplomatik masaya oturduğumuzda bize üç Kürt kellesi verin mi, diyeceğiz. Şemdin'i aldığımızda bayram yaptık, peki ne oldu? Bizim Kürtlerimiz, bizimdir. Öcalan'ı kemalist ve türkist yapmak için değil, Kürtlemiz bizim Kürtlerimiz'dir, demek üzere Bekaa Tepesi'ne gittim.

Bizim Kürtlerimiz, kişilikli ve kimlikli ve bizimle kaynaşmış olurlarsa bizi bölemezler. Güçlü oluruz.

Şu aşamada, Öcalan ve Öcalan'a bağlı olanlar, Barzani'yi kabul etmiyorlar. Kürdo-Jüdaik devlete karşıdırlar.

Benim son zamanlarda en verimli açıklamalarımdan birisi "Kürt Yahudileri" kategorisini teşhis etmem ve İsrael'in içimizde olduğunu göstermemdir. İsrael, içimde, İsrael'den daha güçlüdür.

Bunları hesaba katmak zorundayız.

Genelkurmay Başkanı Orgeneral Hilmi Özkök'ün açıklamalarını nasıl değerlendireceksiniz.

Hilmi Paşa Hazretleri'nin son konuşmalarını üzüntü ile karşıladım. Kısaca üzüntülerim şu noktalardadır; bir, "ordunun üzerinde sivil kontrol" diyor ki, ne kast ediyor, anlamak zordur. "Sivil" nedir, civil engineer, dersek, "inşaat mühendisi" demektir. "Civil War" dersek, iç savaş'tır. Devlet büyükleri kelama özen göstermek zorundadırlar; anayasada ve bizim idare hukuk düzenimizde "sivil" sözcüğü yoktur. Hasan Cemal'de var, ancak, Hasan, Türkçe sözcüklerle Amerikanca konuşuyor. Paşam, "Yüce Meclis" demelidir, Paşam, "yasama gücü" diyebilir; sivil yanlıştır. Paşam, Cumhurbaşkanı Hazretleri'ni örnek almalıdır.

Sivil'i Türkiye'ye Murat Belge ithal etmek istedi; Hegel'e ve daha çok Marx'a dayandı. Yöneticisi olduğum Yürüyüş'te çok tartıştık; Hegel'de ve Marx'ta, "civil society", kiliselere, camilere, odalara ve birliklere, işaret ediyordu. Marx da işaret etse kabul etmedik.

Bizi kırdılar ve sivil'i soktular. Hala karşımızdadır.

Tabii bir de Soros'un sivilleri var ki Hilmi Paşa Hazretleri bunları kastetmektedir. Ancak yanlıştır.

İki, "meritocracy" sözünü kullanıyor. Liyakat sisteminin işlediğini ileri sürüyor. Temenni ederiz, ama henüz ordu komutanı olmamış, kuvvet komutanı olmamış bir komutanımızın on yıl sonra genelkurmay başkanı olmasından söz ediyorsak, bunlar da doğru çıkıyorsa, liyakat sisteminde tereddüt ederiz. Çünkü ya ordu ve/veya kuvvet komutanlığında liyakatını gösteremezse? Liyakat sistemi, liyakata göre yükselmek demektir.

Üç: Paşa Hazretleri, Kurtuluş Savaşı'nı tümden kahraman askerlerimize bağlıyor ki bu bir takım solcularımızın da fikridir. Bize yabancıdır. Pek abartılıdır. Biz halk hareketi olarak görüyoruz, şanlı halk savaşlarımız var. Adana'da, Maraş'ta, Antep'de, Urfa'da pek şanlıdırlar. Çerkez Ethem gerillaları, eski adıyla Kuva-ı seyyare, harikalar yaratmıştır, sonra fazla sınıfi bulunarak tasfiye edilmiştir, savaşın finansmanını zenginlere yüklüyordu ve benim çalışmalarıma göre katiyen hain olmayıp kahramanlarımız arasında yer arıyordu. Kahramanlarımız çoktur. Çıkarıyorum.

Erzurum ve Sivas Kongreleri'ni unutamayız. Eşraf ve şeyhler ağırlıklı olsalar da, Halk Kongreleri idiler.

Gelişen Bülent Ersoy – Deniz Baykal polemiği için neler söyleyeceksiniz.

Deniz Baykal'ın o tarakta bezi yoktur.

Bülent Hanım'ın acısı otantiktir, ama, o tarihte bu haksızlığı alkışlayan medya şimdi Deniz Baykal'a yönelik bu haksızlığı körüklemiştir. Deniz'in hiç para almadan savunmasını isterdim, bu sol bir savunmadır.

Bir insanın cinsiyet tercihi nedeniyle yasaklanması kötü bir diktatorya işidir. Ben o zaman da karşı çıktım ve aydınlarımız ile solumuzu daha çok karşı çıkmadığı için eleştirdim. Bülent Hanım'ın da "beni sadece sosyalistler savundular" dediği, bana aktarıldı. Daha çok savunmalıydık.

Bülent Ersoy'un açıklamalarında adı geçen zamanın İstanbul Emniyet Müdürü Şükrü Balcı'nın eylemleri incelenmeli ve kitap haline getirilmelidir. Yaptığı zulümlerden dolayı devlet nasıl koruyacağını bilememiştir. Erken ölmüştür.

Bir de Kaya'nın "yeni sorunları" var, oligarşinin boşanmasına izin vermediğini yazmıştınız.

Evet, daha açık ortaya çıkıyor, düzen, Hülya'yı evli görmek istiyor. Öyle anlıyoruz ki, Kaya boşanırsa, düzen çok rahatsız olacaktır. Evli kalırsa, düzen rahatlayacaktır. Diğer taraftan, Hülya, bu meselede ve yeni bir ifşaatında "ümitsiz aşk" lafzını istimal etti, neyi kast ediyor.Henüz anlayabilmiş değilim. Kim, ümitsiz?

Bir de Hülya'nın evli kalmasında en büyük telaşın Hürriyet'te olduğunu teşhis edebiliyoruz, boşanacak, diye pek korkuyor. Anketler yapıyor, anketlerden, "ayrılmasın" sonucunu çıkarıyor. Bu durum ise bizde yeni bir soruya yol açıyor. Yoksa Hürriyet, düzenin mi? Bilemiyoruz, bildiğimiz Kaya Vak'ası'nın evliliklerinin bitmiş olmasından kaynaklandığıdır. Aralarındaki cinsel ilişkinin sona erdiği ihtimali güçlüdür; düzen ise, bitmiş evlilik istemektedir. Diyarbakır şöferleri buna "resmi görüş" ya da "resmi evlilik" demektedirler.

Zavallı Kaya, boşanmamaya hükümlüdür. Boşanma yasağı var; tersinden bir Bülent Hanım Vak'ası yaşıyoruz.

İşte düzen, bu düzen'dir. Ça, c'est simple.

Teşekkürler Yalçın Bey! •

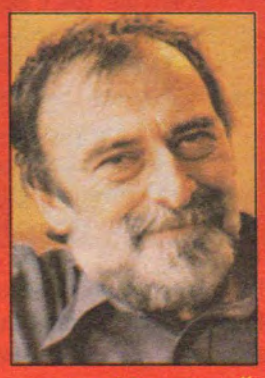

"Deniz Baykal'ın o tarakta bezi yoktur. Bülent Hanım'ın acısı otantiktir, ama, o tarihte bu haksızlığı alkışlayan medya şimdi Deniz Baykal'a yönelik bu haksızlığı körüklemiştir. Deniz'in hiç para almadan savunmasını isterdim, bu sol bir savunmadır. Bir insanın cinsiyet tercihi nedeniyle yasaklanması kötü bir diktatorya işidir. Ben o zaman da karşı çıktım ve aydınlarımız ile solumuzu daha çok karşı çıkmadığı için eleştirdim. Bülent Hanım'ın da "beni sadece sosyalistler savundular" dediği, bana aktarıldı. Daha çok savunmalıydık."

"Sivil'i Türkiye'ye Murat Belge ithal etmek istedi; Hegel'e ve daha çok Marx'a dayandı. Yöneticisi olduğum Yürüyüş'te çok tartıştık; Hegel'de ve Marx'ta, "civil society", kiliselere, camilere, odalara ve birliklere, işaret ediyordu. Marx da işaret etse kabul etmedik. Bizi kırdılar ve sivil'i soktular. Hala karşımızdadır. Tabii bir de Soros'un sivilleri var ki Hilmi Paşa Hazretleri bunları kastetmemektedir. Ancak yanlıştır."

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

DON HAREKETİ

...
Atlar kentin öbür yakasına geçmez
Bu kente yeşil mermer çeken atlar
Şimdi hergele meydanlarında koşturmaktalar
Bebek'te, Bağdat Street'de ise
Amerikan cikletleri ve gazoz kapakları
'Endless Love' şarkısı gibi
Yaşarken hayatımızı
sanırlar ki atlar gerçekten yüzmeyi bilmez.
...
Ola ki, bir gün öbür yakaya da geçeriz
Ve kötü büyünüzü ancak biz bozarız
Ey karşıdakiler!

Adnan Özer'in 1985-Taşlıtarla II Şiirinden alıntı.

23 Ağustos Salı 13.00
Iasos-Milas.

Tuncay Akgün: LeMan Don Hareketi'nin "Donumuza Sahip Çıkıyoruz" eylemi var. Hemen gel.

- Tamam geliyorum.

Bir gün önce İstanbul'dan yola çıkmış, oto-stop ile ilerlemiş, gece 01.30'da sapakta inmiş, 18 kilometrelik dağ yolunu yürümüş, sabah 05.30'da **Iasos**'a varmıştım. Ailem, akrabalarımın yanında tatildeydi, çocuklar uyanmasın diye kapıdaki şezlonga kıvrıldım. Sonra herkes uyandı, denize girdik, **Tuncay** aradı.

Çarşamba: İstanbul'a doğru yola çıktım. Yolda **Tolstoy**'un Barış kitabını okudum.

Perşembe: Sabah 02.00 İstanbul'a vardım. Hafta sonu Barışarock var. Hafta sonu Sarıyer'e yürüyecek, festivalde iki gece kalacağım. Hazırlıklara başladım. Sabah LeMan'a gittim. LeMan yeni basılmış. Sayfayı çevirdim; eylem programı önüme geldi. Yer **Caddebostan Halk Plajı**. Gün Pazar. Saat 11.00. Mesaj alındı. Tuncay ile konuşup, eylemin ayrıntılarını konuştuk. Tuncay beni LeMan Don Hareketi'nin eylem sorumlusu yaptı. Aynı zamanda basın ve halkla ilişkilerden de sorumlu olacaktım.

Cuma: Eylemimizi anlatan üç tane afişi fotokopi ile çoğalttım. Basın ile ilişkiler meyvelerini vermeye başladı. İki kanaldan aradılar. Son hazırlıkları yaptım. Bizim kırmızı LeMan-ı Seyyare'yi yola uygun hale getirdim, tekerlerine hava bastım, afişleri uygun yerlere astım. Saat dörtte bir kanala, dört otuzda da bir diğer kanala randevu verdim. **Kuledibi**'nde televizyoncularla buluştum. Kameraman arkadaş **Git** okuruydu. **Bünyad Dinç**'in meşhur "Natura nasıl sıçılır?" yazısını, "Kuledibi Penaltı Şampiyonası"nı hayranlıkla izlemişti. Konuşa konuşa İstiklal caddesine çıktık. Birkaç yerde halk röportajı yaptılar. Ben bir bayanla konuştum.

-Hanımefendi İstanbul'da, Caddebostan'da don ile denize girilmesine kızıyorlar. Siz ne düşünüyorsunuz?

-Kimseyi ilgilendirmez.

-Siz nerelisiniz?

-Antalyalı. Bizim orda donla da denize giriyorlar.

Televizyoncu arkadaş, bir de karşı görüş olarak denize donla girilmesine karşı birileri aradı ama bulamadı. Ben yardımcı olmaya çalıştım ama gene olmadı. Konuştuğumuz hiç bir kimse donla denize girilmesine karşı değildi.

Diğer televizyon kanalı ile de konuştuk. Sonra vedalaştık.

Cumartesi. **Barışarock**'da LeMan standına "Donuna Sahip Çık" afişlerini koyduk. Gelen giden gülerek afişlere bakıyor, afişler satılık mı diye soruyordu. Gün boyu okadar çok sordular ki, keşke daha çok afiş yaptırsaydık dedim. Hele insanların yüzüne, Tuncay'ın afişini gördükten sonra yayılan bir gülümseme vardı ki, görmeye değerdi.

Pazar. LeMan'dan **Engin** sabah erkenden geldi. Bizim kırmızı LeMan-ı Seyyare'i arabaya yükledik. Ver elini Caddebostan. Barışarock'da yemeğimi, yakıtımı bitirmiştim. Paraya kıyıp yiyecek bi şeyler almalıydım. Bir pastaneden ekmek aldım, iki de gazoz. Yanında peynir ile reçel de vardı. Caddebostan plajına varınca kendimi oyalayacak bi şeyler yapmam lazımdı. Eylem saatini beklerken kazık gibi dikilmek olmazdı.

Engin beni plajın yakınında bıraktı. Yola çıkıp yürümeye başladım. Biraz sonra güvenlik görevlileri ile selamlaştım.

Plaja yaklaşmıştım ki, yüksek rütbeli güvenlikçiler karşıladı. Sorgu sualden sonra görevli benim seyyar satıcı olduğuma karar verip, arabadaki 9 dergiye el koydu. Zabıt tutup verdim. Kendime uygun bir yer bulup beklemeye başladım ki, ilk saldırı geldi. Bisikletli bir bey gelip, uzaktan seslendi:

-İki tane dergi satmak için, böyle şovlar yapmayın.

-Buyrun beyfendi, gelin konuşalım, neyse itirazınız dinleyelim. Belki siz haklısınızdır, belki de biz. Bunu konuşmadan anlayamayız.

Beyfendi zehrini kusup gitmeyi tercih etti. Seslenmelerime yanıt vermedi.

Daha sonra eyleme katılmak isteyen bir arkadaş geldi. Sohbete başladık. **Göztepe**'de oturuyordu. Caddebostan'da yürüdüğünü ve denizin çok pis olduğunu söyledi. Biraz ilerde yapılan bir iskeleden bahsetti. Büyük bir kulüp, tam karşısına iskele yapmıştı. Kulüp ile deniz arasında kalan bölümü böylece işgal etme şansları doğmuştu. sonra bir arkadaş daha geldi, bize katıldı. Çok geçmedi gazeteciler de gelmeye başladı. Biz donlarımızı giyip, hazırlandık. Bir basın açıklamasının ardından denize girecek ve çıkacaktık. Basın açıklamasında şunları söyledim: LeMan Don Hareketi olarak, Donuna Sahip Çık eylemini başlatıyorum. Öncelikle şunun bilinmesini istiyorum ki, dünyanın her yerinde insanlar donları ile denize giriyorlar. Ben 1995'de **Viyana**'dan-**Moskova**'ya yürürken, yol üzerindeki şehirlerde insanların donları ile göle, nehire, dereye girdiklerini gördüm. Tuncay Akgün anlattı, **Paris**'de insanlar donları ile kadın erkek denize giriyorlarmış. Bir tek burada, Caddebostan'da denize girmek yasak. Belli ki burasını birileri babasının çiftliği sanıyor. Birilerinin buralarla ilgili planları var ve bu planlar insanlar denize girdiği için bozuluyor.

Öte yandan İstanbul'un üçte biri sayıdaki insan daha hayatında hiç denize girmemiş. Bu insanlar bir sabah **Kadıköy**'den geçerken, Caddebostan'da deniz olduğunu, üstelik bu denize bedava girebileceklerini öğreniyorlar. Sonra ver elini Caddebostan. Birçokların düşü bir anda gerçek oluyor ve don gömlek denize atlıyorlar. Elitist birilerinin bundan çok rahatları kaçıyor ve donu ile denize giren insanlara karşı bölge halkını kışkırtıyorlar. Söyledikleri çok basit "Donları ile denize giren insanlar aşağılık yaratıklardır." Biz halkı bu sözlerle aşağılayanları kınıyoruz.

Üstelik şunu hatırlatmayı da bir görev biliyorum. Burada deniz var

Fotoğraflar: Sinan Göksel-Zana Yavuz

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dedikleri yerde deniz yok. Bu deniz kirli. Aynı **Menekşe Plajı**'nda olduğu gibi burada girilecek bir deniz yok. İstanbul'da artık girilecek temiz bir deniz, temiz bir su yok. Adalar'da, o küçük kara parçalarında dev çöplükler var. Burgazada çöplüğü iki yıl önce patladı, ada yandı. **Kınalıada** çöplüğünün altında çok lüks bir havuz var. Burada insanlar son moda mayoları ile havuza giriyorlar. Bu havuz ve önündeki deniz çöplük tarafından kirletiliyor. Gidin araştırın İstanbul'un birçok lüks otelinin havuzu mikrop saçıyor.

Göztepe ve **Sarıgazi**'de oturan iki vatandaş yanımıza geldi, sohbet ettik. Arkadaşlarımızdan biri bir televizyon kanalı muhabirinin son derece saldırgan sorularına nazikçe yanıtlar vermişti. İnsanların donları üzerinden aşağılanmasına karşıydı. Televizyon muhabiri ile aralarında şu konuşmalar geçmişti:

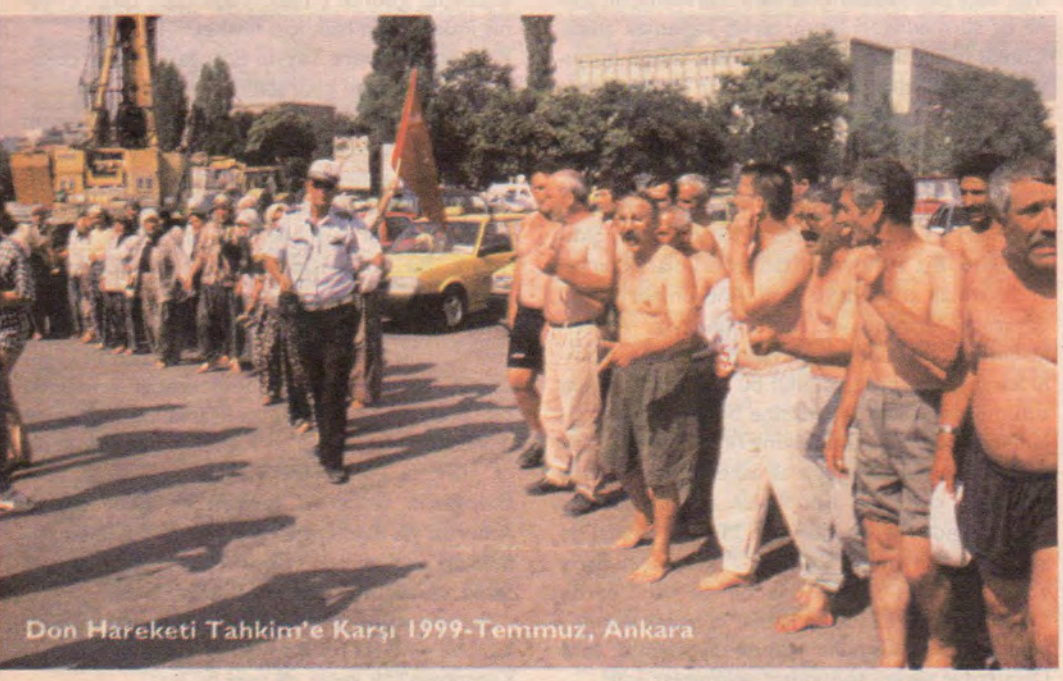
-Siz donla denize girer misiniz?"

-Girerim.

-Girin o zaman.

-Neden gireyim? Bu deniz kirli.

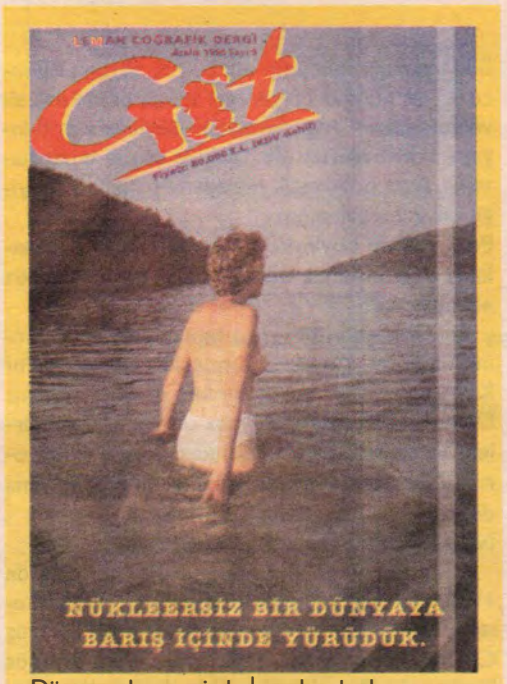
Sarıgazili dostumuzu dinlerken düşündüm.

Don Hareketi Tahkim'e Karşı 1999-Temmuz, Ankara

Bu gerçekler varken, burada deniz olduğunu söyleyenler de halkı kandırıyor.

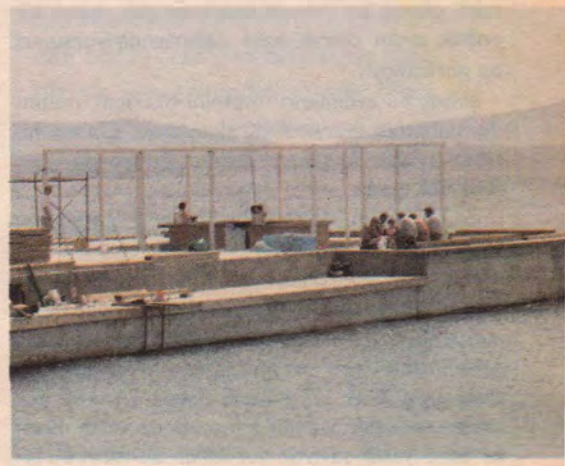
Böyle deyip, denize yöneldik ama benim dergileri alan güvenlik görevlisi yeniden önüme dikildi, bu şekilde denize giremezsiniz dedi. Ben de plaja asılmış bilgilendirme tabelalarında insanların mayo ile denize girmelerinin tavsiye edildiğini, don için bir yasaklamanın söz konusu olamayacağını söyledim. Güvenlikçi bey uzaklaştı. Biz denize girdik. Deniz kıyısında görüntü verirken, tangalı bir bayan da görüntüye girdi. Ben kendisine nazikçe hatırlattım. Bizim yaptığımız eyleme mayosunun uymadığını söyledim. O görüntüde kalmakta ısrarlıydı. "O zaman bari siz de bir don giyin" dedim, kabul etti. Böylece katılımcı sayımız dört oldu. Sonra hep beraber denize daldık. Bu deniz benim çocukluk ve ilk gençlik yıllarında girdiğim deniz olamazdı. Dolayısı ile hemen çıktık. Tuncay Akgün ve ailesi ile bir gölgeliğe oturduk.

Dünyanın her yerinde İnsanlar donla suya girmekte özgürdürler.

Ne kadar da nazikti. Televizyon muhabirinin kışkırtan tavrına sakince direniyor, duruşunu hiç bozmuyordu. Sohbetimiz sırasında, eğer kabul ederse, kendisine bir LeMan donu hediye etmek istediğimi söyledim. Memnuniyetle kabul edeceğini ve şeref duyacağını söyledi. Bizi destekleyen bir avuç insan vardı ama hepsi de çok nazikti, barış içindeydiler. Bir eleştirimiz varsa bunu saygı içinde, en düz sözlerle yapıyorduk. Oysaki bize karşı çıkanlar son derece kaba, saldırgan ve uzaktan bakarak konuşuyorlardı. Yanımıza gelip konuşmaya bile tenezzül etmiyorlardı. Elimizdeki afiş ise her türlü önyargıyı kıracak kadar naifti. Biz komik bişey yapıyorduk ve insanlardan biraz yumuşama bekliyorduk. Sadece bir bey nazikçe geldi ve Türkiye'nin bir meselesine basının ilgi göstermediğinden yakındı. Bizi de bu mesele ile ilgilenmeyip, don meselesi ile ilgilendiğimiz için suçladı. Beyfendinin telefonunu alıp, ilk fırsatta kendisini dinleyeceğimi ve eğer uygunsa söylediklerini haber yapacağımı söyledim. Beyfendi ikna oldu ve telefonunu bıraktı. Sonra biz Tuncay ve ailesi ile eylem alanından ayrıldık. Yolda Tuncay'la eylemimizi değerlendirdik. Eleştiri ve özeleştirilerimizi verdik. Tuncay, "LeMan'daki arkadaşların katılımını sağlayamadık çünkü onlar LeManyak için çalışıyorlardı ve başlarını kaşıyacak vakitleri yoktu. Meselenin özünü anlatacak anımız olmadı. **Güneri İçöz**

lu'nun İstanbul'da olmaması büyük şanssızlıktı. Burada olsa iki eli kanda olsa gelirdi" dedi. Ben başka bir konuyu dile getirip, özeleştiri verdim. Barışarock'da eylemimize destek almıştık ama bu insanları eylem alanına çekecek kararlılığı gösterememiştik.

Tuncay ile şu konuda anlaştık: Eylemi bir hafta sonra yapsak kuşkusuz ki çok daha büyük bir katılım olurdu ve biz Caddebostan'da daha fazla kalıp, neşemizi, eleştirimizi daha çok aktarabilirdik. Gözümün önünde Güneri'nin düzenleyeceği bir tartışmalı panel şekillendi. Bunu yapabilsek kimsede gülmekten can kalmazdı. "Vay! Timur beyin donu da aslında boksermiş" diye konuya bir girer, Aksak Timur'un donundan çıkardı. **Fatih Kaan**, kendisine "Donla denize girmek aşağılık bi şey değil mi beyfendi" diye soran bir densize "Çabuk denizin pisliğinde kaybol" derdi. **Kemal Aratan** gelse, "Donun insan bedenini aşağı doğru salıyan rahatlığı ile ileri çıkan göbeğin ve özgür kalan takımların bu salınımla ortama yayacakları pozitif enerjinin yaratacağı değişim" üzerine, uygulamalı bir sunum yapardı. **Can Barslan** gelse, yanında mutlaka Hain Evlat Ökkeş'i de getirir, Ökkeş, plajda denize sokup boğacak bir anne bulur, paralarını çalardı. **Ahmet Yılmaz**'ın Dudidil'i onu denize donla girdi diye aşağılayan Franko'ya " Ben ileriki denize gidiyorum. Sakın belirme oraya ha" diye söylenirdi. **Atilla Atalay** Caddebostan plajında olup bitenlerden eşsiz dialoglar çıkarır, durumun suyunu sıkardı.

Sonra Tuncay dergiye gitti. Ben LeMan-ı Seyyare'i iterek, üç uykusuz günün ardından yatağıma doğru yol aldım.

Bi dahaki sayıya: Kimbilir belki bir dahaki sayıda, olup biteni anlatır, geçmişi neşe içinde yadeder, kimi nahoş laflara da cevap veririm.

Donlu adamın şevkati.

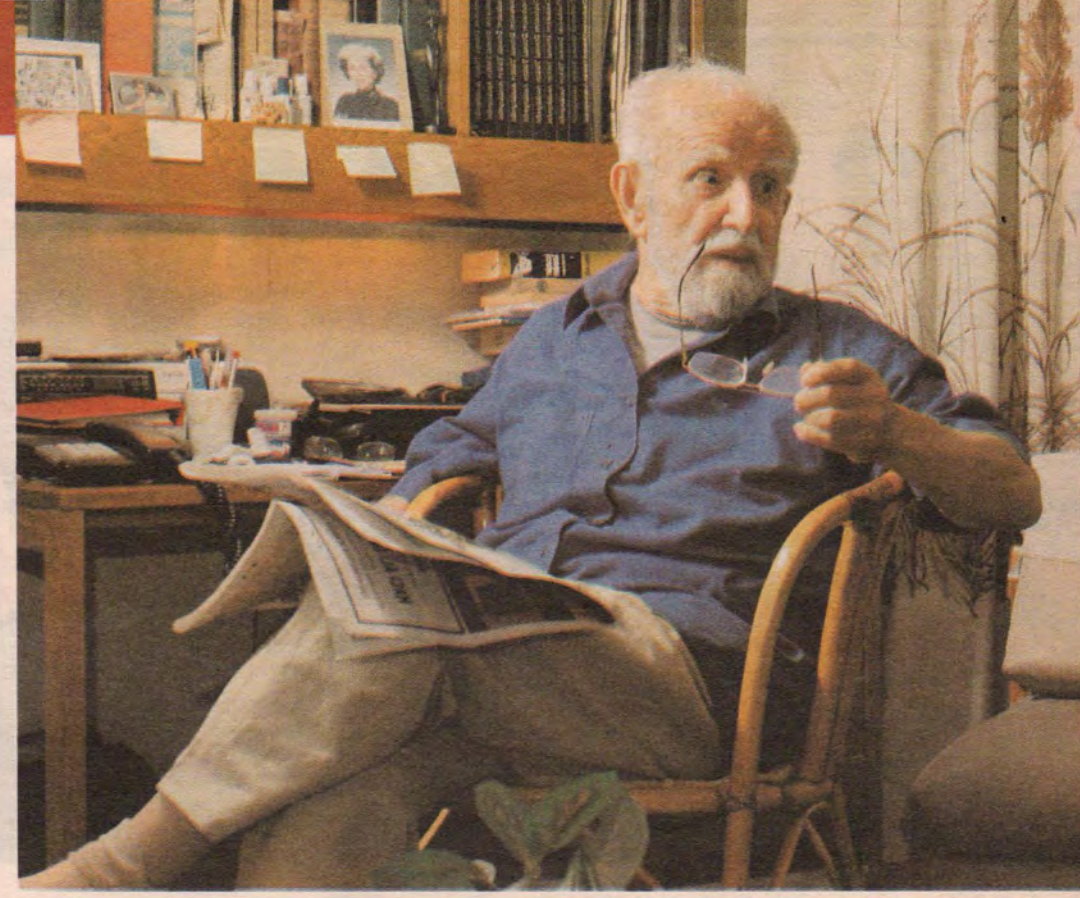
Don hareketi sınırları okyanusları aştı, uluslararası medyada gündemi yakaladı. Washington Post'dan olayın uluslararası boyutunu da önümüzdeki günlerde izleyebilirsiniz.

Akşamsefası
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantev.org

yeni Harman 'dan

Belli'ye sorular

Erdoğan zannediyorum ki kendisine karşı laiklik adına bir darbe tezgahlanacağının gündemde olduğunun farkına vardı.

Kendisini aydın olarak tanımlayan bir grupla hükümet düzeyinde bir görüşme oluyor. Kürt meselesini hem Türkiye'nin tarihsel sürecinde ilk defa duyuran hem de son dönemlerde çok etkili olarak bu mesele üzerinde çok duran bir politik aydın olarak nasıl değerlendiriyorsunuz bu görüşmeyi?

Şimdi, bu aydınların metnini okudum, metinde muhattab olarak PKK alınıyordu. Onlara hitaben eylemi koşulsuz durdur deniyordu.

Aydınlar evet..

Zaten benim kapımı çalmamışlardı. Zaten ben bu şekliyle imzalamazdım. Metni kaleme alanlardan bazıları bu konuda benim görüşüme aykırı tutum içindeydiler. Kürt meselesi Türkiye'nin 1 numaralı meselesidir. Demokrasi meselesidir. Ama imzalayanlar arasında demokrasi davasına dolayısıyla Kürt sorununun hakça çözümü yolunda mücadele vermiş kimseler de vardı. Bunlar tabii yasak savıyor değillerdi. Bunların bu girişimde yer almalarına saygı duyuyorum. Öyle bir durum oldu ki bu vesile ile doğrudan doğruya Başbakan'dan önemli bir demeç alındı Diyarbakır ziyareti sırasında " Kürt sorunu" ndan söz etti. Ve bu sorunun demokratik yoldan çözülebileceğini söyledi.Bu son derece önemli bir gelişmedir. Yani aydınların hareketi olumlu sonuç vermiştir. Başbakan "bir Kürt sorunu vardır çözüm bekleyen bir sorundur bu bu çözümü de biz demokrasi davasına ters düşmeden çözeceğiz" dedi. Bu iki cümle çok önemlidir. Bunu ifade etmek de cesaret meselesidir . Kolay değil. Çünkü savaş mafyası güçlüdür. Basında ve bürokraside güçlü dayanakları vardır. Umalım ki Türkiyedeki demokratik güçler bu ilk adımın arkasını getirsinler ve bu en önemli sorunumuzun demokratik çözümü için gerekli kavrayış ve cesareti gösterebilsinler.Eğer sayın Erdoğan bu ilk olumlu adımın arkasını getirecek devlet damlığını gösterebilirse tarih onu Kurtuluş savaşı ruhunu tekrar yaşatmış olan adam olarak anacaktır.

Savaşın sürmesini isteyen güçler var diyorsunuz değil mi?

Evet. Savaşın sürmesini isteyen güçlü odaklar mevcut Türkiyede.Başbakanın demecinden sonra kıyamet koptu.Savaş halinin sürmesi 50 milyar dolarlık kara para kaynağının devam etmesi demektir.Devlet bütçesinin aslan payının barış yolu ile çözülebilecek bir dava olduğuna heba edilmesi demektir. Bunlar, Türkiye'nin 300 milyar dolar borcu olan bir ülke olarak iflas durumunun devam etmesi demektir.Bu durum sürdükçe Türkiye hiçbir sorununu çözemez. Uyduluk hali sürer gider. 300 milyar doları aşan borç Türkiyenin ödemesinin mümkün olmadığı bir borçtur.Papa bile 3. dünyaya yükletilen borcun ödenmesinin mümkün olmadığını söylüyor.Bence doğru politika bu gerçeği açıkça beyan etmek ve sonuçlarını göğüslemektir. Böylelikle 3. dünyaya örnek oluruz. Ve Türkiye büyük itibar kazanır. Ama politikacılarımızdan böyle bir babayiğit çıkar mı billemem.

Peki durum böyleyken, karşı tarafta PKK kanalında da savaşın sürmesini isteyen güçlerden söz edilebilir mi?

Bunların etkin bir gücü temsil ettiklerini zannetmiyorum. Savaşın sürmesini isteyen kim? Kürt kesiminde koruculardan başkası olamaz. Demokratik çözümden yana olanlar egemendirler. Ya da Apo'nun kendisi kesinlikle ben biliyorum ki barıştan yanadır, ama teslimiyetten yana değil.

Nereden biliyorsunuz?

Uzun zaman görüştük kendisiyle. İlk defa da 1982 yılında görüştük.O zaman 12 Eylül darbesinin ürünü olan cuntaya karşı karşı bir Direniş Cephesinin kurulması söz konusuydu. 8 örgüt katılmıştık. Dev-Yol, Dev-Sol da Tek Kürt örgütü PKK idi. Apo'cular deniyordu onlara. Ve gördüm baktım ki daha önce tanıdığım Kürt hareketi temsilcilerine hiç benzemiyordu.Bu halk çocuğuydu ve Kürt hareketinden değil DEV_GENÇ'den gelmeydi.Ötekiler genellikle Feodal ağa çocuklarıydı.Ve birinci vasıfları ilkel milliyetçilikti.Ben Apo da Türk düşmanlığı görmedim.15 yıl süren bir gerilla hareketine önderlik etti denilecektir.Bu tarihi olguyu tahlil ederken gerilla hareketine sebebiyet veren nedenler üzerinde durmazsak tahlilimiz eksik kalır.12 Eylül cuntası Kürtçe konuşmayı yasaklamıştır.Bu düpedüz anayasanın eşitlik maddesinin ihlalidir.Bugün parti lideri Murat Karayalçın bile bu gerçeği dile getiriyor.

Ben Kürt sorununun demokratik çözümünün bir üniter devlet çatısı altında mümkün olduğu görüşündeyim. Apo ile birlikte yaptığımız panelde 1997 yılında bu görüşü savunduk. Kuzey Irakta tezgahlanan Amerikan ve siyonist oluşum çözüm değildir.Önümüzde Kurtuluş savaşı örneği var.Kurtuluş savaşında Türk Türk olarak geldi, Kürt de Kürt olarak geldi. Omuz omuza verdik ve bağımsız bir ülke kurduk. Budur bizim için örnek alınacak politika.

Bugüne bakarsak...

Bir Türkiye söyleminin kabul etmeyeceği istemlerle çıkmadı, telkinde bulunuldu. Ve zaten daha o zaman mesela bağımsız devlet istemini ileri sürmüyor. Federasyon dedi bazen, bazen üniter devletle çözümlenir yeter ki iyi niyet olsun deniyordu. Bağımsız devlet ise sınırı nereden geçireceksin demişti.

Bunu o mu söyledi?

O söyledi. Dolayısıyla iki halkın eşitlik verilip gönüllü birliğini daha o zamandan savunuyordu. Fakat bununla çelişen demeçleri oldu. Ve şimdi ulusal kurtuluş hareketi birçok sınıfları içerir, herkesin kendisini bulması gerekir. Eğer kalkıpta tatlı tatlı sadece bunu savunur şekilde ortaya çıksaydı bölerdi hareketi. Onun için çelişkileri dahi anlayışla karşılarız. Sonra marksizmi aştım diye bir sözü var. Bu iki taraftan ben kendime göre sosyalistim, marksizmi aşmış bir sosyalist. Biz yapmadık elhamdilüllah fakat bu önemli değil, çünkü ulusal hareketin başında sosyalistler olsa dahi marksistler olsa dahi marksistlerin altına laf sürmemeleri lazım, birliği sağlamak adına. Çünkü içinde küçük burjuvazi var, ulusal burjuvazi var, her türlü şey var. İşçi var emekçi var.

Fakat PKK hareketinin bir BASK gibi ETA gibi etnik kimliğinin önde olmasının marksist kimliğinin önüne çıktığını söyleyemez miyiz?

Bunlar parti kongrelerini Marks'ın Engels'in resimleri önünde yapıyorlardı bir zamanlar. Şimdi değişti. Biz Türkiye yurtseverleri olarak birşeyi dayatmak zorundayız ama. Anti-emperyalizmi dayatmak zorundayız, durumundayız. Amerika'nın Irak'ı işgalini onaylayan bir tutumu olumlu karşılayamıyoruz. Çünkü bu konuda Apo'nun tutumu da bellidir. Kendisine birçok açıdan telkinlerde bulunuldu.Bu telkinlere karşı dediği şey olsa olsa Amerika'nın paralı askeri oluruz, başka da birşey olamayız. Kendimize ait olmayan savaşlarda gider ileride dururuz. Mustafa Kemal de aynı şeyi söylemişti vaktiyle. "Bizim için barış yok, gidip Rus steplerinde ölmek var" derdi. Onun için gitti Havza'da Ruslar'la ittifak kurdu.

Peki sonraki gelişmeler için ne diyorsunuz, yani Diyarbakır süreci sonundaki gelişmeler için?

Diyarbakır sürecinde Erdoğan'ın demeci malum demin sözünü ettik, bu önemlidir; bir ileri adımdır arkasını getirmek lazımdır. Eğer lafta kalırsa pek değeri yok.

Ne yapması gerekiyor?

Her bakımdan o söz üzerinde ısrar etmesi lazımdır. Ve demokrasiye bağlıyız demelidir. Ve resmen Cumhuriyet gazetesi neredeyse darbeye davet çıkarıyor.

Deniz Baykal'ın çok sert bir çıkışı oldu arkasından.

Deniz Baykal'ın çıkışıyla CHP'nin nasıl demokrat olduğu ortaya çıktı. Yalnızca o değil, bütün düzen partilerinin vaziyeti bu. Tereddüt içinde olan bir iki kişi var.

Peki Tayyip Erdoğan niye sizce böyle birşey yaptı? Bu çıkışı neden yaptı?

Zannediyorum ki laiklik adına bir darbe tezgahlanacağı kendisine karşı gündemde olduğunun farkına vardı.

Öyle mi diyorsunuz?

Ve bir dayanak aradı burada...

Nasıl bir darbe? 28 Şubat gibi mi?

Bunlar Apo'yla diyalog kuracaklar. Apo'nun affı söz konusu, ve o iş oraya varıyor ve meşruiyet kazandırdılar Kürt hareketine, terörizme, terörizm dediklerin de... Ve laiklik adına Kemalizm'in tahrip edilme şekliydi. Kemalizm bağımsızlıkçılıktı. Bağımsızlığımızsa Kürt meselesini halletmek bir an evvel de Amerika'nın kapısında dilenen ülke olmayalım. Mesela savaş kirli para için öyle bir nimet ki, 50 milyar dolar diyorlar kirli paramız için. Bu da büyük bir nimet. Büyük kazançlar getiren birşey. Tabii öbür taraftan geniş kitleler için halk için felaket.

Peki ondan sonra Tayyip Erdoğan bu hareketinin arkasını nasıl getirebilir?

Erdoğan bu demeçle yetinmeyip 3'ncü adam olarak gerçekten Kürt sorununa demokratik bir çözüm getirir meseleyi hallederse Türkiye büyük taraftar kazanır. Ve arkasından devamı gelmelidir. Borçları ödenmelidir, çünkü ödeyemeyiz. Bu borcu ödeyerek doğru dürüst bir ekonomik hayat sürdüremeyiz Türkiye'de. Onun için eğer bunu yaparsa tarihe Kurtuluş Savaşı ruhunu tekrardan yaşatmış kişi olarak geçecektir. Ve bütün hakiki demokratlar arkasında olacaktır. Kaç rekat namaz kılarsa kılsın. Mesele değil. Kurtuluş Savaşı'na Kürt Kürt olarak katıldı, Türk de Türk olarak katıldı.

Erdoğan'ın teskereyi geçiren bir lider olarak Amerika'yla ilişkilerine baktığınızda böyle bir itimadınız var mı ona? Böyle birşey yapabilir mi? Sanki yapabilirmiş gibi ifade ettiniz bunu?

Biz onu istiyoruz. Yapabilir mi yapamaz mı o da Türkiye'nin yeni bir aşamaya geçmesi demektir.

Kasımpaşa'lılık yeter mi yani bu işe?

O Kasımpaşalı'ysa görelim bakalım.

DEHAP'ın kendisini fesedip Leyla Zana'ların kuracağı partinin içine girmesine ne diyorsunuz? Orada birtakım verdikleri demeçler var.

Bazı dedikodular var, mesela Karayılan Sayın Barzani, Sayın Talabani falan diyor, bunlar Amerika'nın adamlarıdırlar. Ve işgali desteklemişlerdir. İşbirliği içindedirler.

Sayın sıfatı pek yakışmıyor bunlara benim görüşüme göre. Bunlar 3 kuruşluk adamlar.

Kürt hareketi içinde ciddi olarak Kuzey Irak oluşumunu destekleyen bir kesim var çok açık, bariz bir şekilde. Ya kendisini Kürt aydınıyım diye ifade eden ya da Kürt hareketinin içinde olup PKK'dan kopmuş olan evvelki bu demokratik oluşumlarda partiler içinde olan Kürtler arasında ciddi bir yaygın görüş ve tavır var.

Osman çizgisi egemen oldu şimdi. İlk çıktığı zaman 2002 senesinde Irak savaşı başlamamıştı. Irak savaşı çıktı, Gündem gazetesinde başlık: Amerikan işgali Kürtlerin lehine geç sonuçlar doğurabilir. "

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Murat Bozlak bizim Filistin özel sayısı için Irak savaşı öncesi bize verdiği bir röportajında çok bariz söyledi, ilk defa da orada söylendi.

Söyler. Fakat o zaman ilk söylenişi. Buna karşı bir isyan hareketine bir muhalefet duymadı PKK başkanlık konseyi. Paris'te yol haritası diye birşey ortaya çıkardı bunlar. O yol haritasını Bizgin diye bir hanım sanıyorum Paris'teki meclis salonlarından birini tutmuşlardı. Bütün Fransız basını ve Meclis temsilcileri de oradaydı. Herbiri konuştu ve konuşmasında yol haritasının ne olduğunu söylediler Fransız hükümetine Türk hükümetinin üzerinde etkili olsun ve yol haritasını kabul ettirsin istiyorlardı. Bitti konuşması ondan sonra sorular kısmına gelindi, Le Monde gazetesinin muhabiri şu soruyu sordu: Amerika'nın işgalinden yana mı PKK değil mi? O zaman PKK değildi adı başkaydı. Cevabı PKK bu konuda bir karar almış değil fakat ben şahsen devamından yanayım çünkü Amerikalılar giderse kaos olur. Partinin sözcüsü olarak Paris gibi yerde Le Monde gazetesine verdiği demeç buydu. Ben konuşacak değildim, konuşmak yok, konuşmak yasak. Ben dedim görüşü bu olabilir fakat parti adına konuşması gereken muhakkak Başkan'dır. Başkan'ın da tavrı malümdür işgali kınamıştır. Bir Fransız kız geldi "elinizi öpebilir miyim?" dedi. Dedim niye? Tam benim duyduğum şeyleri söylediniz. Bizde el öpmek yok el sıkışalım dedim. El sıkıştık. Bizgin'le ayrılırken yahu dedim biz seninle böyle bir yerde bunu mu tartışacaktık? O da biz manifesto ne derse onu yaparız falan gibi laflar etti. Komünist manifestosu. İyi dedim onu yapıyorsun ama yanlış dedim. Yani komünist manifestoya da sahip değilim, yapmıyorum. Ve gayet işbirlikçilikte ısrar ediyor, Amerikan işgali devam etsin diyor. Bunlar vardı. Bir Osman'ın konuşması oldu. Gazetelerde çıktı. Ertesi gün Atatürk Kültür Merkezi'nde Taksim'de bir filmin galası vardı. Ona davet edilmiştik. HADEP İstanbul il başkanı avukat vardı, geldi yanımıza oturdu. Çıkarken dedim ki Osman'ın konuşmasını okudun mu dedim. Okudum dedi. Ne diyorsun dedim. Çok insan o görüşte dedi. Kendisi de o görüşteydi. Sen adaya gidip geliyorsun dedim. Ulusal kurtuluş hareketleri Emperyalizm'e karşı savaşta zafere ulaştığı zaman etkinlik alanı daralır, genişlemez. Başka türlüsüne bizim aklımız ermez, git söyle Apo'ya yoksa külahları değişiriz dedim. Söyledi mi söylemedi mi bilmiyorum. Sonra ben tuttum bir yazı yazdım, Türkiye yurtseverliği diye, Gündem' de. Orada en hayırlı yurtseverler sosyalistlerdir onu bir defa kabul edelim, ve bunu Dev-Genç kabul ettirdiği için kamuoyuna, o zaman yükselişlerinde belirleyici rol oynadı politikaları zamanında yapmıştı bunu, becerebilmişti. Apo'nun tutumu paralı askeri oluruz Amerika'nın başka rolü yok.

Türkiye ne yapabilir? Sonuçta Orhan Doğan'ın da demeci oldu. Apo'ya endeksli bir politika yapılıyor aslında. Apo serbest bırakılsın diyorlar bu dengeli bir şey mi? Ciddi bir iç savaş söylemi var. Kamuoyu baskısı var. 30 bin ölüden bahsediliyor.

İç savaş biteli yıllar oldu. İtilaf gelecektir er geç.

Mutlaka gelecek diyorsunuz.

Gelecektir, gelmesi lazım. Derece derece gelir başlar, onlar da hazırlanır. Kamuoyu başka türlü hazırlanıyor.

PKK'nın da şiddeti tırmandırma gibi bir eğilimi yok mu? Son zamanlarda şiddet çok yoğunlaştı mayınlar patladı.

Bilmiyorum ama savunma durumundadırlar kanımca.

Bu ateşkes Türkiye'nin de ateşi kesmesi anlamına geliyor diyebilir miyiz?

Tabii. Daha önce ilan etmiyorlardı ama yavaşlatıyorlardı. Fakat şimdi ateşi kesecek çözüm arıyoruz diyecek. Bir de açıkca ortaya çıkıp muhatap aradığımızda başka enternasyonel kimse o. Ben kalkıp Barzanilerle diyalog kurup Apo'yu da dışlamam yerine başka adam da aramam. Eğer koruculari vurmayacaksa ...

Kuzey Irak'taki oluşumu savundukları için bunlar da devletin işine gelmiyor tabii.

Kuzey Irak'taki oluşum Ankara'nın eseridir. Körfez Savaşı'ndan sonra açmıştır İncirlik'i ve orada Irak otoritesi dışında bir bölge yaratmıştır Kürtlerin egemen olduğu. Kendi eserleridir. Şimdi yakınıyorlar. Şimdi orada Amerikan gazetesi yazmış, Peşmergeler Türkmenlere zulmediyor filan diye. Diğerleri orası öyle. Biri ilkel milliyetçi diğeri köylü adam. Feodal ilişkiler içinde feodal başkanları başlarında ne bekliyorsun? Ama kendi eserleridir. Orada tutarlı bir şekilde İncirlik'i kapama; bugün de açıktır.

İsrail'in bölgede Kuzey Irak Kürt devletiyle ciddi ilişkisi olduğu iddia ediliyor.

Sadece orada değil, GAP bölgesinde de toprak almadıkları yönünde ilginç iddialar var. Siz ciddiye alıyor musunuz bu iddiaları?

Ben ciddiye alıyorum ve televizyonda bir program izledim. Bir avukat Yahudi fakat Türkçe'yi çok güzel konuşuyor. GAP bölgesi ve Urfa Tevrat'ta yazılıdır, İsrail toprağıdır dedi. Tapunuz var mı diye sordu öteki. Tapuya ne lüzum var Tevrat yazıyor daha ne istiyorsunuz dedi. Tevrat'ın yanında tapunun lafı mı olur der gibi. Kuzey Irak' ta kurulacak olan devlet İsrail gibi olamaz. İsrail'in bütün dünyada muazzam bir aydın dayanağı vardı. Einstein gibi adamlar çıktı. Araplarda öyle birşey yok. Türklerde hiç yok. Ve buna çanak tutmak da Kürt davasını buraya indirgemek de Kürt davasını çözmek değildi. Çıkmazlara sürüklemekti.

Eklemek istediğiniz birşey var mı?

Umalım Türkiye er geç ulusal bir politika belirler. Ulusal politika diyorum yani... Türkiye'nin ulusal politkası Kürt meselesini hakça çözmektir. Çözdüğü takdirde şeyin bir sözü var. "Şansölye Willy Brandt. Nazi kurbanlarının anısına dikilmiş soykırım anıtının önünde diz çöküp yapılanlar için Almanlar adına özür dilerken ne kadar da insandı! Siz de bunu öğreneceksiniz, size öğreteceğiz ve sizi yücelteceğiz. Yücelmiş Türklükle iç içe ve kardeşçe yaşamak gerçekten de muhteşem olacak. Bunu başaracağız." Güzel laf. Yani Türkiye'nin yücelmesi buradan geçer. Bir de şunu söylemek istiyorum; bir insana deseler ki işçisin şimdi biliyorsun sendika kuralım, gel parti kuralım mecliste işçilerin haklarını savunsunlar. Grev yapalım falan peki bir insana Türkçe yasaktır desin. Ne yapar o adam. 12 Eylül'de Evren Paşa yaptı. Kürtçeyi yasakladı. Bu hakaret karşısında hareket geçmeyen adamı ben adamdan saymam. O çok önemlidir. Efendim 30 bin cana malolmuştur savaş. Peki o adamı taa dağ yoluna dilini aramaya iten neydi? Meseleyi yoluna koyacaksın. Kürtçe'yi yasaklamak neymiş? Ne münasebet Kürt kardeşlerimiz var. Biraz öğrendik birşeyler. Biraz daha öğreneceğiz. Biraz daha öğrenelim, bir af yapalım ve iki halk Kurtuluş Savaşı'ndaki gibi Türk-Kürt olarak katılsın ve eşitlik ve özgürlük temeli üzerinde bu vatanı yüceltelim. Çözüm budur başka çözüm yok.

Bir de Türkiye borçlarını kesinlikle ödemesin demiştiniz.

Ödemesin. Ödenemez çünkü. Ödenemez duruma geldi. Ve bunu resmen ilan etmeli. Emperyalizm borçlandırıyor faizle geçiniyor. Ve muazzam bir borçlanma oluyor, borçlanmayı marifet zannettiler sağcı iktidarlar. Şimdi bu para ödenemez. Sadece faizini ödersin gittikçe büyür.

Papa bile böyle söyledi demiştiniz.

Papa dahi birşeyler yapılmalı diyordu. Castro ödenemez o para ödemeyin diye ilan ediyor.

Chavez çıkış oldu Venezuella'da. İran'la ortak bir görüşme yapıp bir takım açıklamalar yaptılar.

Chavez'le Adnan Özer görüşmüş sizin. Güzel şeyler diyormuş. Selamın aleyküm diyormuş mesela. Müslümanlar varmış harekette. Umulmadık yerde neler çıkıyor. •

Akşamsefası

İsmail GÖKAL
ismail_gokal@yahoo.com
MADRİD

İspanyolların İç Asya Yürüyüşü

• Rui Gonzalez de Clavijo adında bir adam Endülüs'ün Santa Maria limanından 21 Mayıs günü ayrıldı, 8 Eylül günü Semerkand'a vardı. Yıl 1404.

• Clavijo, İspanya Kralı Henry III'ün elçisidir.

• İspanya Kralı Henry III, Timur'un zaferini kutluyor. Zafer, Ankara Savaşı zaferidir.

• Clavijo, İspanyolların Doğu'ya gönderdiği ilk elçi oluyor.

• Yolculuk hattı şöyle: Güney Afrika, Ibıza adası, Roma, Rodos ve İstanbul. Sonra Karadeniz'de Trabzon. Trabzon'dan karayolu ile İran. Sonra, Özbekistan.

• Timur, Clavijo ve erkanını iyi karşılar. Clavijo, İspanyol Kral'ın hediyelerini Timur'a sunar. Hediyeler kıymetlidir.

• Timur, Beyazıd'ı yeni yenmiştir. Havası henüz üzerindedir. Saray'da Ankara Savaşı galibiyeti kutlamaları devam etmekteydi.

• Clavijo, 75 gün, bu kadar uzun, Timur'un sarayında kalır. Clavijo, Timur'un sarayında boş oturmaz. Yazı yazar. Yazdıkları 15.yüzyıl'da Semerkand hakkında yazılmış işe yarar bir metin oldu.

• İspanya Kralı, Henry III'ün, anlayış ve sezgisi güçlüdür. Türklerin yayılmacılığından çekinmektedir. Yenilmez Türkleri yenen Timur'a Clavijo'yu elçi olarak göndermesinin nedeni, Türk korkusudur.

• Timur, Aralık 1404 içinde Çin'e yürüdü. Çin'e Timur'un ilk yürüyüşüdür. Kasım 1404 içinde, Clavijo ve adamlarının Semerkand'ı terketmeleri, kibar bir şekilde, Timur tarafından istendi. Timur, İspanya Kralı'na, çeşitli hediyeler gönderdi. Bunlar arasında, bir akında ele geçirilmiş olan üç Hristiyan bakire de var.

• Timur, Çin yürüyüşüne başladığından iki ay sonra öldü.

• Clavijo'nun Semerkand'tan Madrid'e dönüşünün 600. dönüm yılında üniversite hocası iki kişi, Lorenzo Davila ile Antonio Miguel Carmona, yanlarına iki gazeteci alarak, Clavijo'nun seyahatini tekrarladılar. Akdeniz, küçük bir uçakla geçildi. İstanbul'a varıldı. Karayolu ile Trabzon'a ulaşıldı. Buradan İran sınırına gidildi. İran'-dan sonra Türkmenistan ve nihai olarak Semerkand'a varıldı. Gezi, bu yılın Ağustos ayının ortasında tamamlandı.

• İspanyollar tarih ve coğrafya nosyonuna bağlılar. Bu anlaşılıyor.

• Altı asır önce yapılmış seyahat tekrarlanıyor. Bir hatırlayış var.

• Bu kadar mı?

• Soru budur.

• İç Asya, kaçış yeridir. Enver Paşa'mız kaçmıştı. Büyük güçlerden kaçarken bulduğu yer oldu.

• İspanya'nın sosyalist Başbakanı, Bush ile Blair çizgisi dışında. Hükümet kurduktan sonra ilk Fas'a gitti. Söyleklerinden çıkarılan şey, kültürlerarası diyalog oldu. Madrid bombalamalarının ardındandır, yeteri kadar aykırı ve önemli sayılıyor.

• Özbekistan Devlet Başkanı Kerimov, Özbekistan'daki Amerikan askeri üssünün sökülmesini istedi. Böylece Kerimov, Bush ile Blair çizgisi dışına düştü. Bush ile Tony çizgisi dışındakiler arasında Venezüela, Küba, İran ve Suriye'deki başkanlar yer alıyor.

• Kanarya Adaları'nda tatil yapmak yerine niçin Orta Asya steplerine gidilir, bir sorudur, global gelişmelerle irtibatlı olarak sorulmalıdır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Timur DANIŞ timurdan@yahoo.com

GAZZE'Yİ NASIL TERKETTİK?

Şubat 2004'te kimseye danışmadan **Gazze**'deki **Yahudi** yerleşkelerini boşaltmaya hazır olduğunu ilk kez beyan ettiğinde **Ariel Şaron**'un kafasında neler olduğunu asla tam olarak bilemeyeceğiz. Ancak puzzle'ın parçalarını bir araya getirmeyi denersek, akla en yatkın senaryo Şaron'un bu sefer de daha önceleri olduğu gibi plandan kaçmanın bir yolunu bulabileceğine inanmasıdır. Bu, Gazze yerleşimcilerinin neden henüz telafi ücreti almadıklarını ve günlük İsrail gazetesi **Yediot Ahronot**'un 5 Ağustos tarihli ekinde açığa vurulduğu gibi neden İsrail topraklarına yerleşimleri konusunda neredeyse hiçbir adım atılmamış olduğunu açıklıyor.

Şaron'un fesih taktiklerinde başarılı olacağına inanmak için iyi sebepleri vardı. Önceki sefer, **Bush** yönetiminin yol haritasıyla yüzleştiğinde kendini ateşkese adamıştı; buna göre İsrail Eylül 2000 öncesi statükoya geri dönecek, yerleşim yapılanmasını donduracak ve ileri karakol mevkiilerini kaldıracaktı.

Bunların hiçbiri uygulanmadı. Şaron ve ordu, **Mahmud Abbas**'ın güvenilir olmadığını ve **Hamas**'ı yönetmeyi başaramadığını iddia ettiler. Ordu katliam politikasına devam etti ve işgal edilmiş toprakları benzeri görülmemiş bir kaynama noktası haline getirmeyi başardı. Bunu Filistinlilerin terör saldırıları takip etti ve ateşkes parçalandı. Tüm bu zaman boyunca Bush yönetimi Şaron'un yanında durup Abbas'a yönelik tüm şikayetlerinde ona eko yapmayı ihmal etmedi.

Mevcut durgun süreçte İsrail ordusu şehir saldırılarına, tutuklamalara ve hedefli cinayetlere devam etti. Bu durgunluğun patlayacağı bir sonraki terörist saldırı kaçınılmaz görünüyordu ve İsrail medyası, bu yaz Gazze'de gerçekleşmesi beklenen "Demirin Yumruğu" operasyonu ile ilgili detaylarla doluydu. Ancak Bush yönetimi bir anda yön değiştirdi. İsrail, Abbas'ın görevlerini yerine getirmediğini beyan etmeye devam ederken Bush yönetimi Abbas'a bir şans verilmesi gerektiğini defalarca yineledi.

Değişen neydi?

Bu değişime dek İsrail'deki genel kanı, hiçbir Amerikan Başkanı'nın İsrail'e George W. Bush'tan daha arkadaşça davranmadığı yönündeydi. Muhtemelen hiç kimse bu desteğin arkasındaki sebebin Evanjelik Bush'un Yahudi sevgisi olduğunu düşünmedi. Ancak Amerika'nın Ortağoğu'ya karşı ilan ettiği küresel savaşta İsrail'in üstün hava kuvvetlerinin çok önemli olduğuna ilişkin bir his mevcuttu. O sırada sahip olunan gücün verdiği keyifle, **Afganistan** ve **Irak** çoktan "ellerimizde" gibi görünüyordu ve bundan sonra beraberce **İran**'a ve belki de Suriye'ye doğru ilerleyebilirdik. Ancak 2005'in ilk aylarında dengeler değişmeye başladı. Amerika Birleşik Devletleri yenilgilere maruz kalarak ve kayıplar vererek Irak bataklığında batıyordu. Irak'la olan savaşından sonra her türlü teslime hazır olan İran, Irak'taki direnişten ve **Şii** milislerle olan bağlarından cesaret almıştı. **Çin**'le yapılan petrol anlaşmaları, ekonomisi ve statüsüne destek oldu. İran'a yapılacak bir saldırı aniden pek de kesin görünmemeye başladı. Amerika'nın göz koyduğu tüm bölgeleri dize getirmek için en ileri silahların bile kafi olmadığı anlaşıldı. Bu arada Bush'a olan destek yüzde **40**'ın altına düştü ve dünyada gerçekleşen tüm terör saldırılarından sonra aynı iki kelime duyuldu, Irak ve **Filistin**. Bush Irak'tan o kadar çabuk vazgeçmeyecek. Ancak Filistin konusunda bir baş ağrısına hiç ihtiyacı yok.

Bu yılın başından beri Amerikan ezici güçleri muntazaman hareket ediyorlar. Öncelikle Amerika'daki güçlü İsrail lobisi sessizce nötralize edildi. Amerika - İsrail Kamu İlişkileri Komitesi'nin (**AIPAC**) iki eski çalışanı, bir İsrail temsilcisine gizli bilgi aktarımına yardımcı oldukları suçlamasıyla sorgulandılar. Eğer hüküm giyselerdi, bu AIPAC'ın ve tüm lobinin sonunu getirebilirdi. Bu sırada Bush'un İsrail'e karşı tüm hareketlerini görmezden gelerek sessizce otururlardı.

Bir sonraki hareket, Çin'e silah satışı krizi bahanesiyle İsrail'e askeri desteği dondurmak oldu. Geçmişte olduğu gibi bu can sıkıcı sorunun üstesinden daha küçük bir darbeyle gelmek mümkün olabilirdi ancak Amerika bu kez gerçek yaptırımlar uyguladı. Askeri silah satın alma sözleşmeleri donduruldu ve Amerika gelişme projelerini askıya aldı. **Washington**'da kapılar İsrail'li askeri yetkililere kapandı. Bu şartlar altında, çözülmenin bildirileceği tarih yaklaştı. İsrail'in askeri bir operasyona yönelik açık hazırlıklarının ışığında Amerikan yönetiminde Şaron'un planı yerine getirmeyeceğine yönelik şüpheler büyüdü. 7 Ağustos tarihli **New York Times**'a göre Bush yönetimi bunun gerçekleşmesine ve askeri operasyona engel olmak için baskı kullandı. 21 Temmuz'da Amerikan Dışişleri Bakanı **Condoleezza Rice**, soğuk ve sert bir ziyaret yapmak üzere Kudüs'e geldi. New York Times, Ortadoğu Güvenlik Koordinatörü General **William Ward** tarafından yapılan gözlemleri rapor etti: "Dikkatli bir insan olan General Ward, Amerikan baskısının, Gazze içerisine girme durumunda olan İsrail askeri kuvvetlerini yerinde tutmaya yardımcı olduğunu teyit etti. Kendisi, ihtiyaç olduğu durumlarda bu baskının yinelenebileceğini öngördü. "Bu senaryo, hiçbirimizin görmek istemeyeceği bir senaryodur" dedi. "İsrailli liderler cephesinde de böyle bir senaryonun sonuçlarının neler olabileceği konusunda derin bir idrak mevcut." (2)

Yıllar boyunca "Amerikan baskısı"nın, ardında kas gücü olmayan bildiriler olması fikrine alıştık. Ancak bir anda sözcükler yeni bir anlam kazandılar. Amerika gerçekten baskı uyguladığında hiçbir İsrail lideri buna meydan okumaya cesaret edemezdi özellikle de **Netanyahu**. Ve sonuçta Gazze'den geri çekildik. Amerika Irak'ta toprak kaybetmeye devam ederse belki Batı Şeria'dan da geri çekilmeye zorlanırız.

(1) Makaleye göre en başında, 2004'te "Başbakan, Eiland'ın (Milli Güvenlik Danışmanı ve IDF'nin Çözülme Planlama Birimi Başkanı) önerisini reddetti ve hükümetin geçici yerleşimler inşa etmemesine karar verdi."

(2) Steven Erlanger, The New York Times, 7 Ağustos, 2005.

Merhabalar...

Filistin'deki olaylarla ilgilendiğiniz için teşekür ederim... Sizin için bir görev olduğunu bilirim ama gene de teşekür etmeden geçemem... İsrail ordusunun Gazza'dan çekilmesi büyük yankı yaratması doğal ve planlanmış bir şey çünkü İsrail dünyanın karşısında büyük adım attığı ve büyük fedakarlık yaptığını göstermek istiyor... Tabii ki çekilen yerleşimcilerin gözyaşları ve o insani anın bir örneğidir. Gazza'nin toplam alanının %60i olan bu yerleşmelerde birkaç yüz kişi yaşarken, kalan %40 1.5 milyondan fazla Filistinli'nin yaşadığı gösterilmiyor, ya da o Filistinliler'in yasam şartları.

Benim düşüncemi şöyle açıklayabilirim... Gazza'dan çekilmek tabii ki her Filistinli için mutluluk kaynağı. Çünkü toprağımızın bir parçası kurtuldu, ama tabii ki bu yolun sonu değil... Özellikle Sharon'un tek taraflı planı ortamında.. Çünkü bu çekilme Sharon'a önemli kozlar verdi... Olara dikkat etmemiz gerek...

• Gazza'dan çekilmek İsail için ekonomik bir kazanç çünkü o yerleşmeleri korumak ve askerlerin varlığı İsrail için büyük kayıb... Hele de İsrail'deki ekonomik ve siyasi kriz sırasında.

• Politik olarak Sharon dünyanın karşısında barış için engel olmadığını göstermiş oldu... Dolayısıyla güçlü bir şekilde karşılık isteyecek Kudüs'de ve Batı Şariada ABD'den aldığı tazminatlar. Gazza'dan çekilmek bizim için bir adım ama devamı gelmezse anlamı kalmaz.Gazzanın girişleri denetlemesi, havaalanının açılması, limanın açılması ve denizi kullanmak, egemenlik v.s. sorulara cevap bulunmazsa demek oluyor ki Gazza bölgesi büyük cezaevi haline gelmiştir.

• Sharon Gazza'dan çekilirken Batı Şaria'da ve Kudüs'de yeni yerleşmeler yapmaktadır... Bu durumda Sharon yerleşmelerin kaldılması değil, yerleşmelerin daha planlı ve daha sistemle hale getirmeyi hedefliyor, ya da en azından ikinci adım atmaya niyeti yok...

• Shron'un bugüne kadar temel sorunlarla ilgili olumlu bir açıklaması yok. Geri dönüş hakları, Kudüs, egemenlik. Aynı zamanda Batı Seria ile ilgili açıklanmış bir planı yok .. Bu da bizim için ciddi bir endişe kaynağı... Sharon Filistinliler'i bir taraf ya da ortak saymıyor bu barış sürecinde.. Yani bu adımın devamı gene İsrail'in kararları olabilir. O zaman Sharon kendi ajandasını uygulamak istiyor barış gerçekleştirmek değil.

Alaa Shahin
Türkiye'de okuyan
Filistinli öğrenci

Çeviri: Betül Kapıcıoğlu

Akşunlsersi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

eposta81@hotmail.com Özgür ATAK

YENİ MODA HEGEMONYA ALANI AFRİKA

Son beş yıldır sıklıkla dile getirilen enerji sıkıntısı, petrol kaynaklarının hızla tüketiliyor olması ilgiyi iki başlığa yönlendiriyor.

Birincisi, petrol ve doğal gaz kaynaklarının yoğun olduğu bölgeler ve petrolü işleyen ülkeler. İkincisi ise petrol tüketiminin boyutları ve en büyük tüketicileri.

Yer altı kaynakları açısından en zengin bölge olduğu bilinen **Ortadoğu**; çatışmalardan, kan ve göz yaşından başını kaldıramıyor. Ortadoğu petrolleri, bilinen en zengin kaynaklardan elde ediliyor olmasının yanında kuyulardan çıkarılışının son derece kolay olması ve kalitesi nedeniyle de halen vazgeçilmez ve en çok tercih edilen ürünler. Öte yandan ikinci en büyük, "üzerinde çatışmaya değer", kaynaklar olarak Kafkasya ve Orta Asya gösteriliyor **(National Geographic)**. Son dönemde bu bölgede patlak veren ve batının her büyük ülkesi tarafından desteklenen isyanlar, istikrarsızlaştırılan ekonomiler bu bölgenin enerji zenginliğiyle ilgili yapılan tespitlerin doğruluğuna ne kadar inanıldığının bir göstergesi olsa gerek.

Kafkasya ve Orta Asya'yı bir kenara bırakacak olursak, dünya petrol ihtiyacının önemli bir bölümünü karşılıyor olsalar da her biri toplamda Ortadoğu'nun onda birine anca erişen; **Meksika Körfezi** merkezli Latin Amerika petrolleri, Baltık denizi ve Rusya körfezlerindeki petroller, Güneydoğu Asya'daki kaynaklar dışında önemli bir bölge daha dikkatleri üzerine çekiyor. Batı Afrika.

Sefaletin Anavatanı

Afrika kıtası oldukça uzun bir zamandır açlık, sefalet, salgın hastalıklar ve susuzluk gibi dertleriyle bilinen ve dünyanın sürekli olarak yardım elini uzatmasını bekleyen kara kıta olarak anıldı. Son beş yıldır bölgesel çatışmaların tekrar alevlendiğini duyuyoruz. Bir süredir sessiz kalmış kabile savaşları, eski sömürge ilişkilerini canlandırmaya çalışan Avrupalı devletlerin sebep oldukları gerilimler, darbeler, karşı darbeler bu çatışmaların kaynağını oluşturuyordu. Fakat hiçbir haber ajansı yada yorumcu bu çatışmaların gerçek nedenlerini güncel veriler ışığında ortaya koymuyordu. Geçmişten kalan anlaşmazlıkların devamı olarak lanse edilen olayların arkasında Avrupalı gizli servislerin, çok uluslu şirketlerin üst düzey yöneticilerinin olduğunun öğrenilmesi kısa sürede pis kokular duyulmasına yetti.

Nijerya ve **Çad** öncülüğünde başlayan petrol ticareti Batı Afrika'da acaba başka kaynaklar var mıdır ve bu kaynaklar ortaya çıktığında bunlar için ne yapılabilir sorularını akla getirdi. ABD Ortadoğu'ya olan bağımlılığını azaltabilmek için her yola baş vuruyor bunlardan biri de Afrika kıtası. Petrol ihtiyacının yüzde15'ni buradan karşılayan ABD önümüzdeki on yıl içinde bu oranı yüzde 25'e çıkarmayı hedefliyor **(AFP)**. Gine Körfezi'nde kıyıya yakın bölgelerde deniz dibinden ham petrol çıkarılmasıyla bölgede son yıllarda ekonomik patlama yaşanıyor. Bölge ülkelerinin gelirlerinde inanılmaz artışlar gözleniyor. Tabi ki bu artışlar halka yansımıyor, açlık ve yoksulluk hiçbir iyileşme olmadan devam ediyor. Fakat buna karşın ülke yöneticileri kapılarını hızla büyük petrol şirketlerine açmakta birbirleriyle yarışıyorlar. Tıpkı geçmişte Afrika'dan sağlanan elmas, kömür ve diğer yer altı madenlerinin paylaşımı sırasında olduğu gibi.

Paylaşım yeniden şiddetlendi

Afrika kıtası şu an her ne kadar bölgesel çalkantıların, açlığın ve sefaletin yaşandığı bir kıta olsa da tarihte örneğine defalarca rastlandığı gibi, Ortadoğu'ya göre çok daha kolay kontrol edilebilir ve yönlendirilebilir bir bölge. Üstelik şu an görece daha güvenli. Bu nedenle özellikle batılı ülkelerin İran Körfezi yerine Gine Körfezi'nden petrol taşımacılığı yapmaları çok daha kolay ve sorunsuz olmakta. Tabi bu gelecekte de böyle olacak şeklinde bir kesinlikten bahsedilemez. Gerek geçmişte yeterince ezilmiş ve halen kontrol altında tutuluyor oluşu gerekse de bölgeye yapılacak yatırımlarla, yeni bir Ortadoğu ve hatta Kafkasya olması engellenmeye çalışılacak. Öyle ki bir çok ülke bu topraklarda her açıdan yeni faaliyetler içine girmiş durumdalar.

1998'de, Birleşmiş Milletler'in silah ambargosuna rağmen, Batı Afrika ülkelerinden Sierra Leone'de devlet başkanı Ahmed Tejan Kabbah'ı yeniden göreve getirmek için başlatılan karşı darbe girişimine İngiliz Dış İşleri ve Savunma bakanlıkları yetkililerinin öncülüğünde danışmanlık yapıldığı açıklanmıştı **[International Herald Turbine]**.

Mart 1999'da Kongo Demokratik Cumhuriyeti, ülkesinde görevli bir İngiliz diplomatını ajanlık yaptığı suçlamasıyla ülkeden atmıştı. Dört İngiliz ve bir ABD vatandaşı diplomatı da aynı suçlamadan dolayı tutuklamıştı.

Yine geçtiğimiz yıllarda, İngiltere'nin eski başbakanı Margaret Thatcher'ın iş adamı oğlu Mark Thatcher petrolleriyle ünlenen Ekvator Ginesi'nde darbe girişimine destek vermek suçlamasıyla Güney Afrika'da tutuklanmış ve 500.000 dolarlık cezaya çarptırılmıştı.

Fransa eski devlet başkanlarından Francois Mitterand'ın oğlu Jean Christophe Mitterand 21 Aralık 2000'de, Angola'ya yasa dışı silah sokulmasıyla ilgili bir soruşturma kapsamında göz altına alınmıştı.

Öte yandan Çin ve Hindistan da petrol tüketiminde büyük bir yarışa girişikleri için Dünya üzerinde yeni kaynaklara yönelme hevesindeler. Hegemonya yarışında her ne kadar batıya karşı aynı cephede yer alsalar da, bu yarışta karşı karşıya geldikleri oluyor. Hindistan'ın sadece demiryollarının iyileştirilmesi çalışmaları için 200 milyon dolar önerdiği Angola hükümeti, Çin'in bir dizi projeyi desteklemek için verdiği 2 milyar doları tercih etti. Çin ayrıca Sudan'daki çatışmalar nedeniyle petrol boru hatlarının zarar görmesinden "endişe" ederek ülkeye 4 bin asker gönderdi **[The Times]**. Ülkelerin siyasi yapısına ve toplum yaşantısına bakmaksızın Cezayir ve Gabon gibi bölge ülkeleriyle de milyonlarca dolarlık ekonomik yardımı içeren petrol anlaşmaları imzaladı **[Almanya'nın Sesi Radyosu, BBC, dwelle.de]**.

Az önce de belirttiğimiz gibi Hindistan da geriden gelmekle birlikte yatırımlarına devam ediyor. Özellikle ulaştırma projelerine ağırlık veren Hindistan, Senegal, Fildişi Sahili, Gine, Benin, Togo ve Mali'ye 500 milyon dolarlık kredi açmış durumda **[The Times]**.

Fransa, İngiltere arasındaki kutuplaşmaya, Hindistan Çin kutuplaşması eklenir mi, bunu şimdiden ön görmek pek mümkün değil. Bu ülkelerin dışında kendi bildiği yolda ilerleyen bir ABD her zaman ve her yarde olduğu gibi burada da var ve öyle ki; mevcut yatırımlarına ek olarak, Sao Tome ve Principe devletiyle bölgedeki petrol çıkarlarını korumak için bir deniz üssü inşası hakkında görüşme yürütmekte **[The Times, Reuters]**.

Sonuç olarak hegemonya yarışının son moda tercihi ikinci kez Afrika kıtası olacak gibi görünüyor. Peki petrol sayesinde zenginleşen ülke halkları ne olacak? Afrika herhangi bir dünya kıtası gibi "normalleşebilecek mi?" Bu soruların cevabı kolay olmamakla birlikte çok da belirsiz değil sanırım.

ataerad@yahoo.com Ata ERAD

Avrupa'da İhvan-ül-Müslimin

İhvan-ül-Müslimin 1928'de kuruluşundan bu yana **Ortadoğu**'daki hayat ve siyasetle yakından ilgilenmiştir. Bu örgüt veya cemiyetin sloganı şöyledir: "Allah, Peygamber bizim liderimiz, Kuran, kanunumuz. Allah için Cihat bizim tarikimiz ve Allah yolunda ölmek bizim arzumuzdur" Gerçeği göz önüne aldığımız zaman son 20 yılda tüm İslami hareketlerin ana maddesi veya fitili İhvan-ül-Müslimin'dendir. Fakat son yıllarda bu cemiyet Ortadoğu'da itibar ve gücünü kaybetmiş görünüyor. Bugünkü gençler daha radikal İslami güruhları tercih ediyorlar. **Avrupa** ise şu anda İslami düşüncelerin merkezi olmuş durumda. 1960'lardan itibaren İhvan-ül-Müslim'in üye ve tarafları Avrupa'da yerleşmeye başladılar ve buralarda camiiler ve hayır kurumlarını inşa edip, oluşturdular. İhvan-ül-Müslimin'in tek amacı Müslümanları toplamak değildi. Ayrıca Avrupa'da İslamı yaymak istiyordular. 40 yıl önce Avrupa'ya yerleşmiş Müslüman mülteciler tüm İslami kurumları idare etmektedirler. Bu kurumların çoğunun sermayesi **Körfez**'deki **Arap** ülkeleri tarafından sağlanmaktadır. Bu teşkilatlar genel olarak kendilerini tüm Müslümanlara ait göstermekle beraber İhvan-ül-Müslimin taraftarlığı yapmaktadırlar. Kimilerine göreyse bazı terörist güruhlarla da irtibatları mevcuttur. Müslümanlar tüm televizyon kanalları ve radyolarda rahatça **Türkçe**, **Arapça** konuşmakta, propagandalarını yapmaktadırlar. Avrupa'da Müslümanlara tanınan bu özgürlükler her ne kadar onların Avrupa ile kaynaşmış olduğu yönünde yorumlansa da halen Avrupa camiilerinde imamlar batının şeytani düşüncelerinden söz etmeyi ihmal etmemektedirler. Ancak öte yandan da **Madrid** ve **Londra**'daki olayları kınamaktadırlar. Avrupalılar bu iki taraflı siyasetten korkmakta. Bu tür ikilemlerin en fazla yaşandığı ülke Almanya'dır. Almanya İhvan-ül-Müslimin'i ülkesine davet eden ve onlara vize veren ilk Avrupa ülkesidir. Buna bakarak Almanlar kendi ektiklerini biçiyor diyebiliriz. Avrupa'daki tüm İslami örgüt ve güruhlar Almanya'dakileri örnek almaktadır. 1950-60 yılları arasında binlerce Ortadoğulu öğrenci eğitim için Almanya'ya geldi. Bu kültürel transfer sadece Almanya'daki eğitim sisteminin iyi olmasından değildi, bu gençlerin çoğu ülkelerindeki rejimden kaçıyordu. O günlerde **Abdülnasır, Mısır**'daki muhalif güruhları ortadan kaldırıyordu. 1954'de çoğu İhvan-ül-Müslimin taraftarı Mısır'dan kaçtı ve farklı ülkelere sığındı. **Batı Almanya** da o günlerde bu Müslümanlara kucak açanlardandı. Kucak açma sebepleri Batı Almanya'nın **Doğu Almanya**'ya uyguladığı karşı politikadan başka birşey değildi. **Mısır** ve **Suriye** bu dönemlerde Doğu Almanya'yla iyi ilişkilere sahip ülkelerdiler. Çoğu İhvan-ül-Müslimin üyeleri Almanca'yı iyi bilir. Hatta **Hitler** zamanındaki faşist hükümete bile katkıda bulunmuşlardır. Almanya'daki en önemli İhvan-ül-Müslimin üyelerinden biri **Sait Ramazan**'dır. Ramazan, Mısır asıllı bir İhvan-ül-Müslimin üyesi olarak kabul ediliyordu. 1948'de **Filistin**'de çalışmış, 1958'de **Geneva**'da hukuk eğitimini tamamlamış bir liderdir. 1958'den 1968'e dek de bu örgütün liderliğini yürüttü. Aynı zamanda Ramazan **Dünya Müslümanlar Topluluğu**'nun da kurucusudur. Bu topluluk **Suudi**'lerin gözlerini de üzerine dikmesine sebebiyet vermiştir. Amerika bu topluluğu terorist faaliyetlerle itham etmektedir Ramazan'ın Suudi Arabistan'la yakın ilişkileri vardır, onlardan aldığı yardımlarla Geneva'da diğer İslami örgütü kurmuştur. **Tarık Ramazan**, Sait Ramazan'ın kardeşi olup son zamanlarda Amerika'ya giriş vizesi iptal edilmiştir. Ramazan'ın ardından **Almanya İslami Örgütü**'nün liderliğine **Fazıl Yezdani** ve ardından **Galip Hemet**'e verilmiştir. Hemet aslen Suriyeli bir **İtalyan** vatandaşıdır. 1973-2002 yılları arasında Galip tüm Avrupa'yı kendi düşünceleri doğrultusunda gezmiştir. Tüm dünya gizli örgütleri Galip'in faaliyetlerini dikkatle incelemiştir. Galip'in en önemli icraatlarından biri İtalya'dayken kurduğu **Takva Bankası**'dır. Bu banka İtalyan gizli servisi tarafından İhvan-ül-Müslimin bankası olarak tanınmıştır. Hemet ve Yusuf'un ileri gelen yöneticilerinden olduğu bu banka Avrupa'da pekçok ülkede faaliyete sahiptir. 2001 yılında Amerika Hemet ve Neda'yı teröre maddi kaynak sağlamakla itham etti. Bunun üzerine Hemet hemen görevinden istifa etti. Ve Hemet'ten sonra yerine İbrahim Elziyat geçti ki kendisi İslami Hareket geçmişi olan birisi sayılırdı. **Melek Fahd**'ın yardımlarıyla 1960'da **Münih İslami Merkezi** kuruldu. Bu İslami Merkez, Ramazan ve Hemet'in liderliğinde İhvan-ül-Müslimin'in de önemli merkezi olmuştur. İslami Merkez'in ünlü dergisi **El Eslam**'dır ki, Takva Bank desteğiyle basılmaktadır. Bu derginin bir sayısında şöyle bir yazı dikkat çekmektedir: "Uzun vadede Müslümanlar Alman yasalarını kabul etmemeliler. Almanlar artık bu ülke Müslümanları için yeni kanunlar çıkartmalıdır." Almanya'daki İslami Merkezler kuşkusuz İhvan-ül-Müslimin güruhuna bağlı örgütler sayesinde son yıllarda önemli güç ve ilerlemeye sahip olmuştur. Almanya'daki 30 şehirdeki İslami örgüt bu örgüte bağlıdır. Maddi ve manevi gücünü oradan sağlamaktadırlar.

Öte yandan **Genç Dünya Müslümanları** örgütü ki onun merkezi Suudi Arabistan'dadır; Avrupa'da ve özellikle **Fransa**'da önemli bir yere sahip olup İhvan-ül-Müslimin'le yakın ilişkisi vardır. Bu cemiyetin görevi imamları eğitmektir. Son yıllarda Avrupa'daki çeşitli Gizli Servisler bu Merkezi de mercek altına almışlardır. İhvan-ül-Müslimin'in Mısırlı Almanya kanadı Münih'de Suriyeli kanadı **Aachen**'de faaliyet göstermektedir. Aachen'de yaşayan Müslümanların sayısı oldukça yüksektir. Suriye'nin önde gelen ailesi El Etar da bu kentte yaşamaktadır. Bu ailenin önemli bir üyesi olan **Osam** 1950'lerde Suriye'den kaçıp Aachen'e yerleşmiştir. Ardından da İhvan-ül-Müslimin Suriye kanadını bu kentte kurmuştur. İhvan-ül-Müslimin'in Suriyeli kanadı Mısırlı kanadıyla yakın ilişki içindedir. Ayrıca Etar'ın oğlu Yusuf Neda'nın kızıyla evlidir. Birbirlerine siyasi, stratejik ve maddi destek vermektedirler. İhvan-ül-Müslimin'in Milli Görüş Teşkilatı ile de yakın ilişkisi bulunmaktadır. Çoğu zaman Milli Görüş, İhvan-ül-Müslimin'in mali desteğini almaktadır. Milli Görüş 30 bin üyeye sahip görünmekteyse de Alman kaynaklarına göre bu sayı daha da fazladır. Milli Görüş defalarca Alman polisinin ihtar ve ültimatomlarına maruz kalmıştır. Polisin hazırladığı yıllık raporda Milli Görüş'ten radikal islami örgüt olarak bahsedilmektedir. Milli Görüş'ün görünürdeki lideri **Necmettin Erbakan**'ın amcasının oğludur. Milli Görüş Alman İslam Merkez teşkilatına çok benzemektedir. Bu iki güruh birkaç toplantı ve harekette beraberlik göstermişlerdir. Milli Görüş son yıllarda milyarlık servetiyle Almanya'da camiiler ve binalar inşa etmiştir. Almanya'da Anayasa'yı Koruma Derneği hazırladığı bir raporda İslam tehlikesinden söz ederken, Milli Görüş'ü Almanya için zararlı saymıştır.

1989'da **Abdullah El Türki** Almanya'da İslami Şura'yı kurarken bu teşkilatın önemli makamlarını **İbrahim Elziyat** ve **Hasan Özdoğan**'a bırakmıştır. Suudi Arabistan'ın da bu teşkilatla gizli anlaşmasının olduğu kısa zaman sonra Alman Gizli Servisi tarafından açıklandı. 1994'de bu 19 İslami örgüt ve kurum birleşip merkezi bir teşkilat kurdular. Bu 19 kurumdan en az 9 tanesi İhvan-ül-Müslimin'e bağlı örgütlerdi. İhvan-ül-Müslimin tüm dünyada Müslümanların birliğini savunuyor ve radikal İslami düşüncelere dayanarak İslamı yaymak istiyor. Ancak bu düşünceleri batı dünyasında Müslümanlara karşı önemli bir nefret uyandırmaktadır. Akıllı hiçbir Müslüman sanmıyorum ki bu hareketi onaylayabilsin.

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ODTÜ Mimarlık Fakültesi'nin araştırmasına göre:

Yusuf YAVUZ
yavuzyusuf@superposta.com

Yabancılara mülk satışı turizmi bitiriyor!

İki yıldır kontrolsüz şekilde devam eden "yabancılara mülk satışı", turizm bölgelerinde geri dönüşü olmayan tahribatlara yol açtı. Sanıldığı gibi emekliliklerini geçirmek üzere değil, çoğunlukla yatırım amacıyla konut alan yabancılar, Fethiye, Kaş, Kalkan bölgesinde yaşayanların turizm gelirlerine ortak oldu. Villa yapımının artmasıyla önemli bir çevre katliamı yaşanırken, yerel halkın mülksüzleşmesi ve bölgelerinden sürülmeleri tehlikesi de gündeme geldi.

Son iki yıldır hızlı bir şekilde devam eden yabancılara mülk satışı, Türkiye'nin en önemli döviz kaynağı olan turizm sektörünü tehdit etmeye başladı. Anayasa Mahkemesi'nin satışı düzenleyen yasayı iptal etmesiyle birlikte satışlar geçici olarak durdurulurken, iki yıl içinde yaşanan satışların oluşturduğu koşullar ülkenin geleceği açısından kaygı verici düzeye ulaştı.

Villalara "egzotik" isimler...

Villa Besta, Zeytin, Doluca, Villa Su, Villa Mercan, Villa Limon, Villa Jasmine, Villa Moonlight ve Villa Ella; bu isimlerden bir kaçını oluşturuyor. İnternet üzerinden yapılan kiralama ve satışların bir çoğunu bölgede villa satın alan İngilizler gerçekleştiriyor. **"Mort Gage"** yöntemi ile aldıkları kredileri bölgede değerlendiren İngiliz girişimciler, aldıkları kredilerle çalışmadan para kazanmanın yolunu bulmuş görünüyorlar..

İşte Akdeniz ve Ege sahillerinde turizmi bitirecek olumsuz gelişmeler:

• Konut satışının karlı hale gelmesi, otel ve pansiyon gibi turizm altyapısının tek seferlik gelir için konutlara dönüştürülerek satılmasına yol açıyor.

• **Yabancıların emekliliklerini geçirmek üzere değil yaygın olarak "yatırım amaçlı" mülk edinmeleri ve kayıtdışı "turizm faaliyetinde" bulunmaları, yerel halkın turizm gelirlerini azaltıyor; ülke ekonomisine zarar veriyor.**

• Becerili turizm işgücünün yerini, konut bakımı ve temizlikcilik gibi ikincil işler alıyor.

• **Satışlar bu şekilde devam ederse Türk nüfusu turizm bölgelerini terketmek zorunda kalacak ve İspanya'da olduğu gibi, ülkenin iç kesimlerinde yaşamaya başlayacak.**

• Yapılan hesaplamalar, tek seferlik gelir için sattığımız mülklerin bedelinin yabancılar tarafından, turizm yaparak sadece 4 yıl içerisinde kendi ülkelerine götürüleceğini gösteriyor.

Kaş'ın Kalkan beldesinde yabancılara mülk satışının sonuçlarını inceleyen ve bu bölgede araştırmalar yapan Orta Doğu Teknik Üniversitesi (ODTÜ), yabancılara mülk satışının yararlı mı zararlı mı olduğunu bilimsel bir rapora dönüştürdü. Kalkan'ı model alan ve çalışmalarında diğer bölgeler için de uygulanabilecek verilere ulaşan ODTÜ; **"Yabancılara mülk satışının orta ve uzun dönemde ne şahıslar, ne turizm bölgeleri ne de ülke ekonomisine yararı olmadığı, aksine geri dönüşü olmayan tahribatlara yol açtığı"** uyarısında bulundu.

Sadece Kalkan'dan yılda 6.5 milyon pound dışarıya akacak...

Kalkan'da "villa turizmi"nin yaygınlaştığını tespit eden ODTÜ, hazırlanan raporda, yabancıların kayıt dışı turizm faaliyetlerinde bulunarak yerel halkın gelirlerini büyük oranda ellerinden aldığına dikkat çekti. Yabancıların emlak piyasası, mülk satışı gibi birçok alanda

ticari faaliyette bulunduklarının vurgulandığı raporda, yabancıların Kalkan'daki villaların yarısını sadece 6 ay süresince kiraya vermeleri durumunda bile, yılda 6.5 milyon Pound'u ülkelerine götürebileceklerini hesaplarla ortaya koydu.

Yabancı nüfusun yerli nufus karşısında hızla arttığına da dikkat çekilen raporda, **"Yerleşmenin nüfus yapısının giderek yerel halkın aleyhine bozulmakta olduğu gözlenmektedir. Yerel halkın yerleşmeden sürülmesi eğilimlerine karşı siyasalar geliştirilmelidir"** denildi ve halkın bölgeyi terketmesi sürecine karşı önlem alınması istendi.

Oteller eve dönüştürülüp satılıyor...

Kalkan'da 1800 konutun 607'sinin resmen yabancıların mülkiyetine geçtiğini, 300 adet konutun da satılık olduğunu tespit eden ODTÜ, 150-200 yataklı 3 turizm tesisinin bağımsız konuta dönüştürülme çalışmalarının devam ettiğine dikkat çekerek **"Turizm altyapısının bağımsız konutlara dönüştürülmesi eğilimi, yerleşme ekonomisi açısından orta ve uzun erimde ciddi kayıplara yol açacaktır"** uyarısında bulundu. Kayıpların en başında ise **"Yerel halkın mülksüzleşmesi"** ve becerili turizm işgücünün yitirilerek, yerini konutların bakımı, günlük temizligi gibi **"ikincil işlerin"** alacağı dile getirildi.

Birinci derece sit alanlarının 3. dereceye çevrilerek yapılaşmaya açıldığını; villa üretiminin artmasıyla planlanmış alan dışında kaçak yapılaşmanın yaygınlaştığını ve çevre tahribatının ciddi boyutlara ulaştığını belirten ODTÜ, **"Turizm tesisi yerine villa yapımının arttığı bir gelişmenin, belde halkının toplumsal yararına dönüşebilecek bir yanı bulunmamaktadır.**

Bunun, yerel halkın iktisadi ve toplumsal gelişimine katkıda bulunması olanaksızdır."...

"Uzun erimde yabancılara satılan konutların yurtdışında el değiştirmesi/ satışı/ kiraya verilmesi ülke ekonomisi açısından hiçbir katkı sağlamayacaktır. Bu süreç doğal ve tarihi çevrenin yitirilmesini hızlandırırken, beklenen ekonomik kazançlar da sağlanamayacaktır" uyarısında bulundu. Altyapısız gelişmenin ciddi ve onarılamaz sorunlar yaratabileceğine dikkat çekilen raporda, Kalkan'ın tarihi ve toplumsal dokusunun korunmasına yönelik önlemler alınması istendi.

Kalkan ve Ata Mülkünü Koruma Derneği'nin girişimleri ve **ODTÜ Mezunları Derneği Antalya Şubesi**'nin Mimarlık Fakültesi'nden "bilirkişi görüşü istemesi" üzerine yapılan akademik çalışma, **Doç. Dr. Çagatay Keskinok**, Mimarlık Fakültesi Dekan Yardımcısı **Doç Dr. Neriman Şahin Güçhan** ve **Dr. Nimet Özgönül** tarafından gerçekleştirildi.

Anayasaya aykırı olduğu halde iki yıldır satıyoruz...

Anayasa Mahkemesi'nin, yabancılara kontrolsüz bir şekilde mülk satışının önünü açan Temmuz 2003 tarihli 4916 sayılı yasayı iptal eden kararı 26 Nisan'da Resmi Gazete'de yayımlandı. İki yıldır yapılan satışların yasal olmadığının da teyidi olan bu karar, 26 Temmuz'da yürürlüğe girdi. Ancak, bugüne kadar yabancılara satılan emlak ve topraklar sonsuza kadar yabancıların mülkiyetinde kalacak.

Yasanın iptal gerekçesi:

Anayasa Mahkemesi 4916 sayılı yasanın iptal gerekçesinde, yabancılara mülk edinme hakkının tanınması ve buna koşut olarak da konunun ülke koşullarına göre **"belli yasal sınırlamalara bağlı tutulmasının"** gerektiğini belirtti.

Yasal belirsizliklerin vurgulandığı gerekçeli kararda, **"Ülkenin bütünlüğü, güvenliği, coğrafi özellikleri, stratejik konumu ve öncelikleri gözetilerek yabancıların alacağı taşınmazın yeri, arazi, arsa veya bina olmasının getireceği farklılıklar ile satın almanın amacı, koşulları ve devirde uyulacak usul ve esaslar gibi unsurların yasada açıkca belirlenmesi gerektiği"** vurgulandı. Bunların yasada düzenlenmemiş olması-

nın, ülke bütünlüğü ve egemenliği ile doğrudan ilgili olan **"Yabancıların taşınmaz edinimi konusunda"**, yetki devrine yol açacağına işaret edildi. Yabancılar lehine taşınmaz üzerinde sınırlı ayni hak tesis edilmesinde de Anayasal sakıncalar olduğu kaydedilen gerekçede, hak süresinin de amacı, süresi, türü gibi özelliklerin Yasa'da belirlenmesi gerektiği ifade edildi.

35. maddenin son fıkrasında yer alan "kamu yararı ve ülke güvenliği bakımından bu maddenin uygulanmayacağı yerleri belirlemeye Bakanlar Kurulu yetkilidir" hükmü de değerlendirilerek, **"ülke güvenliği"** yanında **"kamu yararı"** gibi sınırları belirsiz bir kavrama dayanarak Bakanlar Kurulu'na bu maddenin uygulanmayacağı yerleri saptama konusunda geniş bir takdir yetkisi verildiği belirtilen gerekçede, **"bunun yasama yetkisinin devrine yol açacağına" dikkat çekildi...**

Yabancılar, çıkacak olan yeni yasayı bekliyor...

Anayasa Mahkemesi'nin iptal kararıyla birlikte Türkiye'de mülk edinme olanakları (geçici olarak) ortadan kalkan yabancılar, yeni yasanın bir an önce çıkmasını bekliyor. Üzerinde çalışılan yeni yasanın, iptal kararının yürürlüğe girdiği 26 temmuz 2005 tarihine kadar yetiştirilememesi üzerine yasal boşluk oluşurken, Tapu ve Kadastro Genel Müdürlüğü yeni düzenleme oluşuncaya kadar geçerli olmak üzere ilgili kurumlara bir genelge gönderdi. Yeni düzenlemeye göre yabancı uyruklu gerçek kişilerin ülke genelinde edinebileceği taşınmaz oranı 10 bin, ticari amaçlı şirketlerin ise 50 bin metrekare ile sınırlandırılıyor. Maliye Bakanı Kemal Unakıtan'ın imzasını bekleyen yeni düzenlemenin, Meclis tatilinin sona ermesinin hemen ardından hükümet tarafından ele alınacağı söylendi.

Alınış amacına uygun kullanılmayan mülkler kamulaştırılsın...

Kalkan ve Ata Mülkünü Koruma Derneği Başkanı **Emine Karakitapoğlu** da, hazırlanan yeni yasa taslağında, yabancı kişilere 10 dönüm, şirketlere de 50 dönüm toprak alma izni verildiğini, köylerde de bu miktarın 1 dönümle sınırlandığını belirterek, **"Bu insanlara ölümü gösterip sıtmaya razı etmektir. AB ülkeleri bu kadarını da satmıyor. Miktar düştü diye bu yasayı kabul etmemiz beklenmemeli. Anayasa Mahkemesi bu haliyle de yasayı iptal edecektir. Çünkü gerekçeli kararda, miktardan çok mülk satışının ulusal egemenlikle ilgili olduğu vurgulanmıştır"** dedi.

Karakitapoğlu, yasa taslağında ***"amacına uygun kullanılmayan mülkler kamulaştırılacaktır"*** diye bir madde bulunduğunu belirterek; **"Taslaktaki bu maddenin kesinlikle, yasada da yer alması gerektiğini düşünüyoruz. Ancak bu şekilde, Kalkan'da ve diğer bölgelerimizde yabancıların halkımızın gelirlerine ortak olmalarına, kayıt dışı ticari faaliyette bulunmalarına ve kabul edilemeyecek taleplerine zemin oluşturmalarına engel olabiliriz"** dedi.

Ülke toprağını satmak cari açığı kapatır mı?

Yasanın iptal kararının yürürlüğe girmesiyle birlikte, bazı gazetelerin konuya yaklaşımları da dikkat çekiciydi. Vatan Gazetesi'nin 27 temmuz 2005 tarihli konuyla ilgili haberinde satışlara ilişkin vurgu dikkate değerdi; **"Kararla yabancılara mülk satışında yasal dayanak ortadan kalkarken, uzmanlar, yeni düzenlemenin çıkarılamamasının ekonomiye vereceği zarara dikkat çekiyor. Uzmanlar, özellikle son yıllarda Türkiye'nin hassas noktalarından biri olan cari işlemler açığı açısından sıkıntı yaşanabileceğini belirtiyor. Geçen yıl 15.5 milyar dolar olan cari işlemler açığının finansman kalemlerinden birini oluşturan, yurtdışındaki yerleşiklerin Türkiye'deki gayrimenkul alımları 1.343 milyar dolar olarak gerçekleşti."**

Akşamsefası
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

GECEKONDULAR İÇİN KAZAN KAYNATIYORLAR

Timur DANIŞ
timurdan@yahoo.com

1995'de Savaşsız ve Nükleersiz Bir Dünya İçin Avrupa Uzun Yürüyüşü'ne katılmış, beş ay boyunca vejetaryen ve barışçı bir mutfaktan yemek yemiştim. Bu öyle bir mutfaktı ki, beş ayı da aşan bir sürede, günde üç kez, hiç ama hiçbir koşulda aksatmadan bize yemek vermeyi başardı. Eski bir Mercedes minibüs mutfak haline getirilmişti ve bu seyyar mutfağın içinde biberden tuza, çataldan kazana tüpe kadar, her tür malzeme vardı. Rampaplane isimli bu oluşum, Avrupada ki anti-nükleer hareketin içinden çıkmış ve şiddetsiz eylemlerde eylemcilere yemek yapıp onları güçlendirmek amacını taşıyordu. Geçen yıl İstanbul'da "Bomba Değil Yemek" hareketi, hamburgercilerin karşısında kaynattıkları kazandan yemek dağıttılar. Onların bir kaç eylemini izledim. Bu yıl da, gecekondularda ve işten atılan kola işçilerinin çadırlarında yemek dağıtan birilerinin olduğunu duyunca, önce internet üzerinden kendilerine ulaştım sonra da yemek yapmak için Beşiktaş Pazarı'ndan yemek aldıktan sonra onlarla sohbet ettim. Yüzden görüntü vermedikleri gibi isimlerinin yazılmasını istemediler, biz de kişiler değil düşünceler önemlidir deyip arkadan görüntüler alıp, isimsiz yayınladık.

Anlatır mısınız?

Mayıs ayı başında kokakola fabrikası nakliyat şirketini taşaron bir firmaya devrediyor. Devirden sonra işçilerin primleri ortadan kalkıyor, sadece asgari ücret veriliyor; şoförler, depolayanlar, bütün taşıyanlar... Yenibosna ve Dudullu'da iki fabrika var, toplam 140 işçiden 110'u DİSK'e bağlı Nakliyat-İş'e giriyorlar. Bu sırada Dudullu'da 58 işçi kovuluyor. Yenibosna'daki 52 işçinin de yerlerini değiştiriyorlar. Bir tır garajına gönderiyorlar. Bir aylığına, orda hiç bir iş yaptırmıyorlar, mesai saati boyunca oturtuyorlar, diğer işçilerle ilişkileri olmasın diye. Sonra da 2 Temmuz'a kadar ücretli izin veriyorlar, aynı günde işten çıkarıyorlar. O tarihten beri işçiler Yenibosna ve Dudullu'da fabrikada oturuyorlar. Kurdukları çadırlar yıkılmış. Dudullu aynı zamanda genel müdürlük. İşgal ettiler fabrikayı. Bu sırada çevik saldırıyor. Geri püskürtülüyor. İkinci kez saldırıyorlar, içerde hamile kadınlar, yaşlılar- çocuklar aileleri ile birlikte. Biber gazı, joplar derken dağıtıyorlar.

Siz kola işçilerinin ailelerine mi yemek yaptınız?

Biz önce gidip işçi aileleri ile konuştuk. İçten güzel ilişkilerimiz oldu. Sonrasında bir öğle yemeğinizi biz yapalım dedik.

Çünkü onlar işe gelir gibi sabahtan akşama kadar bekliyorlar. Öğlen insanların getirdiği yemeklerle idare ediyorlar. Şu anda bir yerden geçimleri de yok.

Gelen yemekler de kuru şeyler, ekmek içi döner filan, biz dedik ki sıcak bir yemek yapıp götürelim. Beşiktaş Sabit Pazarı'na gittik, erzak topladık.

Erzak toplarken kola işçilerinin yaşadıklarını anlattık.

Çok ilgilendiler. Gece de yemeği yaptık, sabaha kadar, evde. Büyük kazanda, türlü ve bulgur pilavı. Toplam 52 kişiler. Hepsi direnişe katılıyor.

Geçen yıl "Bomba Değil Yiyecek" hareketi vardı. Sizin yaptığınız da bir hareket mi? Ya da haksızlığa uğrayan işçilerle dayanışma için bir yöntem mi?

Bunu yapanlar zaten geçen sene "Bomba Değil Yiyecek"i yapan insanlar. Bizim bunu yapmamızın nedeni, bir hareketten çok, dayanışma. Bu dayanışmayı yaparken bir yandan da diğer insanları haberdar ediyoruz. Mesela pazarcılara anlatıyoruz. Onlar da haberdar oluyorlar ve dayanışma gösteriyorlar. Bu şekilde küçük adımlarla dayanışmayı yayıyoruz.

Yemek yapmaya devam edecek misiniz?

"Bomba Değil Yiyecek" ya da "Nato Değil Yiyecek"deki eylemi buraya taşıdık. O iki kampanya sırasında da, yemek dağıtırken, dünyada bombalar, silahlar olmazsa açlık olmaz diyorduk. Şimdi de yemek yaparken, dağıtırken, malzemesini alırken başka bir konuya dikkat çekiyoruz. Dayanışmanın umut taşıyacağını gösteriyoruz. Aslında işçilerin yanında durarak da dayanışma gösterilebilir. Biz buna ek olarak, geçen seneki deneyimimizle onlar için birşey yaptık. Asıl amaç onlara yiyecek verirken, yalnız olmadıklarını hissettirmek. Bir yandan da malzeme aldığımız insanlara işçilerin mağduriyetini aktarmış oluyoruz.

Pazarda malzeme isterken neler söylüyorsunuz?

Biz 2 gün üst üste yemek verdik. Biri kola işçilerine biri de Ayazma'da gecekondularda. Bunun için malzeme toplarken gecekondular için topluyoruz dedik. Bu daha kolay. "Konduları yıkıldığı için çadırlarda yaşayan insanlar için erzak topluyoruz" dedik. Aslında iki taraf için de toplamış olduk. Çok kolay malzeme toplamak. Daha önce de yaptığımız gibi; "İnsanların konduları yıkıldı, sokakta yaşıyorlar. Biz de onlarla dayanışmaya çalışıyoruz. Siz de dayanışma gösterip, erzak verebilir misiniz?" diyoruz.

Malzeme istediğiniz esnafın tavrı nasıl?

Çok olumlu, şimdiye kadar tersleyen hiç olmadı. Yalnız bazen tezgahın sahibi olmuyordu, yanında çalışan biri oluyordu, ben karar veremem diyordu.

Beşiktaş pazarında gecekonduda yaşayan pazarcılarla tanıştık. Onların gecekondusu da yıkılabilir diye, daha duyarlı davrandılar.

Siz dua almak, hayır işlemek için mi yapıyorsunuz yemeği?

İnansak belki (Gülerek) Bizim derdimiz pratik bir şekilde dayanışma sağlamak. Şiir okuyup halay çeken gruplar da var... Madem gidiliyor, bunun pratik bir yönü de olsun.

Sizin ortak yanınız ne? En temel birleştiğiniz ortak noktanız ne? Mesela şiddet hakkında ne düşünüyorsunuz? Şiddete hepiniz karşı mısınız?

Şiddeti kimin ne amaçla kullandığı önemli. Bizi bir araya getiren insan hayatına müdahaleyi kabul etmememiz. Hiç bir otoriteyi kendi hayatı üzerinde, hiç bir insan hayatı üzerinde kabul etmeyen insanlar olmamız.

Siz kola işçileri ile bir dayanışma gösterirken, ezilenlerin yanında mı oluyorsunuz, işçilerin yanında mı?

Ezilenler daha çok. Öyle sınıf takıntısı yok bizde. Şalteri işçi indirir mevzu kapanır diye birşey yok. Öyle bir sistem içindesin ki beyaz yakalılar var, koca koca plazalarda çalışanlar var. Medya işçileri var, bunların hepsi emekçi ve bir yerde ezilen insanlar. Gecekondudaki insanlar bu toprakta doğan insanlar ve bu toprağı kullanmaya tabi ki hakları var. Bir otorite onun hayatı üzerinde karar veremez. İşçi değil ama ezilen. Ezen ve ezilen var. İşçi, ya da kapitalizm ya da sermaye değil. Sadece kolayı desteklemek değil, kolanın dünyada yaptığı arızaları da teşhir eden bi şeyler yapalım istiyoruz. Sadece işçilerin yanında yer almak bize yetmiyor. Zaten işçilerin yanındayız. Biz neyiz, orada ne arıyoruz, onu göstermeliyiz.

Kazana M&M çikolatası kattım

Kondular için yemek yapan eylemcilerden ayrıldıktan sonra, Marjinal Ajanstan arkadaşların daveti üzerine Darphane binasındaki basın toplantısına gittim. M&M çikolatalarının İngiliz Genel Müdürü, emekli olmuş ve bir Avrupa, Asya, Avustralya rallisi düzenlemiş. İstanbul'dan geçerken de bir basın toplantısı düzenlemişler. Toplantıyı izledikten sonra bize boncuk çikolatalar verdiler. Marjinal'den arkadaşlar beni oldum olası çok severler tam altı tane paket bonbon çikolatası verdiler. Ben çikolataları çantama koydum. Eve dönerken aklıma takıldı, bu çikolataları yemek yapan insanlara versek onlar da gecekondulardaki çocuklara götürseler ne iyi olur diye düşündüm. Gene internet üzerinden yemek yapanlara ulaştım, çikolata paketlerini onlara verdim. Sağolasın Marjinal!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kentsel Dönüşüm Projesi:

timurdan@yahoo.com Timur DANIŞ

Bu projeyi sahipleri alıp soksunlar kütüphanelerine

Belediyeler Meclis'ten istedikleri yasayı çıkarttılar ve "İstanbul Kentsel Dönüşüm Projesi" ilerlemeye başladı. Proje uzun bir zamandır izleniyordu ama dozerler İstanbul'da yıkımlara başlayınca tepkiler de gelmeye başladı. En belirgin tepki Okmeydanı çevresinde yaşayan halktan geldi; Okmeyda'nında binlerce kişi yürüyerek yıkımları protesto etti. Bu eylemi izleyen günlerde projeyi etkileyecek bölgelerden Ümraniye'ye gittik ve bir mahalle gezisi yaptık. Burada bir arkadaşımızın evine misafir olduk. Arkadaşımız, LeMan'ın tüm dergilerini okuyarak büyümüş ve büyürken de ailesi ile birlikte Ümraniye'de bir gecekondu yapmışlardı. Şu anda bir devlet kuruluşunda çalışan arkadaşımızın ailesi, anne babası ile iki kardeşi dört katlı ve kendi elleri ile yaptıkları apartmanda yaşıyorlar.

Kentsel Dönüşüm Planı ile ilgili ilginç bir oluşum da Piyalepaşa Tapu Girişimi.

Girişim adına Dr. Ercan Kesal ile konuştuk. Belediye'nin yıkım harekatına karşı medyanın ilgisizliği ve çarpık yaklaşım bir grup eylemci tarafından İstanbul-Taksim'deki belediye otobüs duraklarına gecekondu kurularak protesto edildi. Ümraniye'yi gezerken son 30 yılda oluşan gecekondu-apartman karışımı evlerin oluşturuduğu bölgenin çevresinde çok katlı, düzenli binaların yükseldiğini gördük. İnsanların yıllarca çalışarak yaptıkları önce konduların, şimdi de konutların arsaları birilerinin iştahını kabartmış. Konduların etrafında yükselen çok katlar kentin neye dönüştürülmek istendiğinin göstergesi olarak duruyor.

Turan çok yakın bir arkadaşımız. O artık LeMan okurluğundan LeMan ailesine geçmiş biri. İyi bir işi var ve çok çalışıyor. Konumu dolayısı ile kod ismi kullandık. Zaten öncelikle ismin bir önemi yok. Çünkü Turan'ın konumunda olan binlerce insan var ve Turan onların durumunu da içtenlikle anlattı:

Babam yaklaşık 14 - 15 yaşlarında gelmiş İstanbul'a. Hep çalışmış. Halen de çalışıyor. O zamanlar farklı işlerde çalışmış, yaklaşık 27 yıldır aynı işyerinde çalışıyor. İstanbul'a babam önceden geldiği için buraları biliyor, akrabalarımız da çalışıyor ama dört çocukla gelmişsin ne yapacaksın? Hemen Beşiktaş'ta tek odalı bir kapıcı dairesi bulmuşlar ve Türk filmleri gibi bir döşekle yerleşmişiz köşkümüze. Zaman içinde apartman sahipleri halimize acımış da tek odanın yanına küçük bir oda daha eklemişler. Babam işe başlarken dört çocuğu olduğunu söylememiş olduğundan hepimiz aynı anda dışarı çıkamıyorduk. Zaman geçtikçe çıkmaya başladık. Tabii apartman sakinleri şaşırmış. Babam bir süre apartmanda çalıştıktan sonra kardeşleriyle **Cağaloğlu**'nda bir lokanta açıyorlar. Birkaç yıl sonra kapatıyorlar. O dönemde babamın payına düşen parayla oturduğumuz sokaktan bir daire alınabiliyordu ama babam kardeşlerimle dükkan açacağım dedi ve daireyi almadı. Sonra **Unkapanı**'nda yine lokanta açtı, ama yine kapatmak zorunda kaldı. O tarihlerde yani 1977'de babam kardeşleriyle Ümraniye'de arsa aldı. O zamanlar öğrenciler satıyormuş arsaları, tanıdık tanımadık herkes almış. Hatta gecekondusunu yapanlara da yardım ediyormuş bu öğrenciler. Babam da küçük iki odalı briketten gecekondusunu yapmış, belki birgün lazım olur, hem de arsaya kimse ev yapmasın diye.

Babam lokanta işlerinde istediğini bulamayınca nasıl olsa annem apartmana da bakıyor diye başka iş ararken apartmandan birinin yanında çalışmaya başladı. O zamandan beri babam erken kalkar sabah gün doğarken gider gün batımında gelirdi. Hala da öyle yani harbi "baba". İnsan o zamanlar bilemiyor, düşünemiyor babam dışarda annem apartmanda çalışıyor ama babamın sigortasını apartman ödüyor, anneminse ne sigortası var ne de herhangi bir güvencesi. Kadıncağız çalışmış da çalışmış.

Ortaokul ikiye geçtiğim yıl nasıl olduysa annem birilerinin de yardımıyla nasıl olduysa babamı ikna etmişti de Ümraniye'ye taşınmıştık. Çünkü

artık bizler büyümüştük Beşiktaş'taki köşke sığmaz olmuştuk. Ümraniye'ye taşındık ama kendi evimize değil amcamın evinin altındaki başka bir eve. Daire kömürle doluydu. Onları başka yere taşıdık, sıvaydı boyaydı derken ev gibi ev olmuştu. Birkaç yıl oturduktan sonra kiraya zam gelince niye kendi evimize geçmiyoruz ki dedik. İki odalı mutfaksız, tuvaleti henüz olmayan evimizi kısa sürede birkaç briketle yapmıştık bile. Mutfağımız yoktu ama onu da üç ay sonra eklemiştik. Eklemek iyiydi de evin yanlarına eklediğçe çatısı yere yaklaşıyordu. Üzümümüz vardı. Bahçemizin bir köşesinde diğer evlerin bahçesinde de meyve ağaçları, ıhlamurlar vardı.

Turan geleceğine bakıyor

Kentsel Dönüşüm Projesi

Ağabeyim evlendiğinde kiraya çıktı. Oturduğu ev büyük bir evdi ve biz de onların yanına geçtik ki belki gecekondumuzu yıkar betonerme evimizi yaparız diye. Zaten seçim dönemi de yaklaşıyordu, seçim dönemleri ev yapmak için en iyi zamandır. Bir cumartesi sabahıydı; babam, ben, annem, yengem, ablam evimizin önünde oturuyorduk, aslında evin çatısını indireceğiz de babam bir türlü yapmak istemiyor evi yeniden yapmaya gücümüz yetmez diye. Çıktım çatıya tek tek indirmeye başladım kiremitleri, babam hariç herkes yardım etti, babam aşağıdan vazgeçtim yapmayacağım diyordu ama kimse dinlemedi. Baktı olacak gibi değil o da gelip yardım etti. Akşama doğru ne çatı ne oturulacak ev kalmıştı. Bir arkadaşa planını çizdirdik ve dozerle temelini kazdırdık Oldukça geniş derin bir temel olmuştu. **İkinci Boğaz Köprüsü** yapıldıktan sonra buraları her yere daha yakın oldu. Şile otobanının yapımı da aynı senelere rastlıyor. Çevremizde yollar yapılmaya başlanmış ancak bizim mahallenin yolları çok uzun seneler yapılmamıştı. Okullarımıza giderken ayaklarımıza fazla çamur bulaşmasın diye çabalardık ki öğretmenlerden azar işitmeyelim. Mahallemizde biz taşınmadan önce uzun süre elektrik yokmuş. Daha sonra mahalleli elektrik direkleri bulmuş da bir yerlerden direkleri dikmişler. Zamanla elektrik kesintili de olsa gelmeye başlamış. Kanalizasyonu da mahalleli para toplayarak yaptırmış. Özellikle depremden sonra Ümraniye'nin zemini sağlam diye laflar çıkınca çevremizde pahalı, parlak, havuzlu, cici, fotojenik evler ve fanuslar üredi, üremeye de devam ediyor.

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Çatıyı indirdik, dozer kazıdı derken bizim evimiz başladı. Hani derler ya davulun sesi uzaktan hoş gelirmiş diye, inşaata başladık temelde bizim projeye göre 16'lık demirler kullanılıyor ama 14'lük demirlere paramız yetiyordu. Ama babama çok ısrar ettik ve temeli 16'lık demirle atmayı başardık. 100 metrekarede 14 tane kolon 2 tane de berte kolon vardı. Bayağı sağlam olmuştu. Beton döküldükten sonraki günler betonu sulamak gerekir ki beton çatlamasın. Temel atıldıktan sonra annem ve babam her akşam birlikte betonları sularlardı, sanki bahçe sular gibiydiler.

Biz evin temelini ve zemin katın betonunu atmıştık ama yaptığımız tek kattı. Biz iki kat parası vermiştik ustalara. Çünkü temelle iki kat parasına yapılıyormuş. Zaten harcamalar umduğumuzdan çok olmuştu dolayısıyla evin alt katına geçmeyi de düşünmediğimiz için evin üstünü yapıp öyle otururuz diye düşündük. Tabii bu bizim düşüncemizdi. "Kötü ev sahibi insanı ev sahibi yaparmış" derler ya bizimkisi o misal; ev sahibi kiraya zam dedi biz de alt kat da olsa kendi evimiz dedik ve her zamanki gibi borç harç kendi evimize geçtik. Tam olarak istediğimiz gibi olmasa da. Her seçim döneminde birer kat yapabildik. Ben askerdeyken ev için para yolladım. Onun dışında babam başta olmak üzere, annem, ağabeyim ve ev halkının hepsinin emeği çok.

Şu anda ilk oturduğumuz dairede kiracımız var 120 YTL'ye oturuyorlar.

Girişte babam, annem, ablam, birinci katta yengem, ağabeyim ve iki kızı, 2. kat ise şimdilik boş ama oraya annemler geçecekler. Onca sene alt katlarda oturdum artık balkonlu eve geçmek istiyorum diyor annem. Haklı... Annem üst kata geçince oturduğu yere de ben geçecekmişim. Tabii evlenince, evlenmeden olur mu?

Ev ile maceram çocukluk ve gençlik yıllarım boyunca sürdüğü gibi bitmedi devam ediyor desem yanlış olmaz. Oturduğumuz evler tam anlamıyla bitmiş sayılmaz. Evimizin tam anlamıyla hala çatısı yok. Evin yıkım, yapım yani her aşamasında irili ufaklı katkılarım var. Geçenlerde birkaç gün boşluğum vardı onda da mahallede kaldırımları yapıyorlar diye evin önünde ustalarla geçirdim.

Daha önce hiç evi olmayanların, evlerinin her aşamasında emekleri olan insanların hikayeleri buna benzerdir. Sizin olan, size ait olan, hiç kimsenin karışamadığı, ev sahibinizin arıza çıkarmadığı, her harcamayı kendi evinize yapmanız, çocuklarınızın o evde doğması, büyümesi, okula gitmesi, belki de evlenebilmeleri... Bunları düşünürken birden ortada önceleri söylenti şimdileri ise ciddileşen ve çirkinleşen laflar dolanmaya başladı. Yani bizim oraların yıkılacağı. Tırnaklarımızla kazıyarak yaptığımız evlerimiz belediyelerce yıkılsa bile inadına bir gecede duvarı örülüp sabaha sıvanıp, çatısı yapılan evlerimizden betonlu evlerimizi yaptık. Bir zamanlar evimizin olabileceğini bile hayal edemezken şimdi hayallerimizi yıkıyorlar. En çok da annem, babam üzülüyor ve kırılıyor. 65 yaşındalar, dile kolay 48 yıllık alın teri var evlerimizin her metrekaresinde. Onların bu yaştan sonra yeni bir ev kuracak hayalleri ve bir 48 yılları daha yok ki. Şu an en üst kat boş. Evlerimizi yıkacaklarsa niye harcama yapalım ki dedik. Gelişmeleri bekliyoruz, ona göre hareket edeceğiz. İnsan düşünmeden edemiyor, hani buralar artık merkeze yakın oldu çevrede de yeni yapılaşmalar, dev alışveriş merkezleri açıldı, kentseldi, dönüşümdü, projeydi diye buraları başkasına satarım diye mi düşünüyorlar. Kentsel Dönüşüm Projesi, yaklaşık olarak bizim mahalle ve çevredekiler ile birlikte yüz bin kişiyi ve yirmi bin evi etkiliyor. İstanbul genelini düşünemiyorum bile... Açıkçası bazı parti yandaşları inanmıyorlar ama sanıyorum önce onların evleri yıkılır: "Kendi adamlarımızınkini yıkıyoruz herkesinkini yıkacağız." derler. Bunun yanısıra mahalle kuytularında bira içen insanları bile etkilemiş, içki sohbetlerinde "Yıkarlar mı? Yıkmazlar mı? Yıktırmayız" diye konuşuyorlar.

Bu dönem zor, sıkıntılı, sancılı hatta kanlı geçebilir diye düşünüyoruz.

Askerliğimi yaptıktan sonra ailemden ve Ümraniye'den ayrı yaşıyorum ama hayallerim, umutlarım, beklentilerim, arkadaşlarım, aşklarım hep oralarda yeşerdi.

Şimdi ise bir yerlerinden uydurdukları dönüşüm projelerinin sonuçlarını bekliyoruz.

Bu projeyi sahipleri alıp soksunlar kütüphanelerine.

Umarım hiç kimse etkilenmez ve yıkımsız atlatılır bu süreç.

Akşamsefası

Piyalepaşa Tapu Alma Girişimi

Bu Kentsel Dönüşüm Projesi'nin belki de en kuşkulu tarafı bir türlü tüm açıklığıyla kamuoyuyla, İstanbullularla paylaşılmıyor olmasıdır. Piyalepaşa Tapu Alma Girişimi'nden Dr.Ercan Kesal ile konuştuk.

Kentsel Dönüşüm projesi hangi bölgeleri kapsıyor? Medyada en çok Okmeydanı ismi geçiyor. Siz Radikal'deki yazınızda "Okmeydanı, Reşitpaşa, Büyükdere, İstinye, Dudullu, Ümraniye, Çekmeköy, Zeytinburnu'nu saymışsınız. Bunun dışında hangi bölgeler var? Örneğin tümünün kaçak oluğunu bildiğimiz ve AKP'nin tabanını oluşturan Sultanbeyli'de yıkım var mı?

Bu projenin belki de en kuşkulu tarafı bir türlü tüm açıklığıyla kamuoyuyla, İstanbullularla paylaşılınıyor olmasıdır. Anakent Belediye Başkanı Kadir Topbaş'ın yazılı ve görsel basına verdiği demeçlerden iz sürmeye çalışıyoruz. Ama benim saydığım ve Kentsel Dönüşüm Projesinin odağında yer alan bölgelerin ortak bir özelliği var ki dikkat çekici; eskiden kuş uçmaz kervan geçmez denilen bu yerler artık şehrin göbeğinde kalıyorlar ve merkezde ciddi anlamda arsa problemi var.

Kentsel Dönüşüm Projesinin arka planı nedir? Bu planın resmi sahibi hangi kurumdur? Ne şekilde kendini gösterdi?

Projenin resmi sahibi Anakent Belediyesi arka ya da ön plan mıdır bilmiyorum ama kendi söyledikleri kaçak ve çarpık yapılaşma neticesinde ve aynı zamanda depreme dayanıksız biçimde oluşan bu yapıların yıkılarak yerine yeşil alan ve sosyal rekrerasyon alanlarının yapılacağı. İnanıp inanmamakta özgürsünüz.

Kentsel dönüşüm planı ile yıkılacak binalardan kalan araziler kime verilecek? Şu anda buralarda oturan insanlara ne vaat ediliyor?

Yıkımdan sonra ortaya çıkacak olan araziler zaten ya Milli Emlak'ın yani hazinenin ya da vakıfların arazisi. Kaçak yapılaşma esasında binanın ruhsatsız olarak yapılmasından daha çok söz konusu binanın hazine ya da vakıf arazisi üzerine yapılmasından kaynaklanıyor. Burada oturan insanlara enkaz bedeli adı altında 5-10 milyar lira para ve belediyenin daha önce yaptırdığı toplu sosyal konutlardan uzun vadeli borçlandırılarak verilen 70-80 m2'lik daireler var.

Adnan Menderes dönemi, ANAP Liberalizmi ve Bedrettin Dalan dönemlerinin İstanbul'u dönüştürme atakları ile şimdi kentsel dönüşüm planı olarak ortaya çıkan ve gecekondu yıkımı olarak dillendirilen hareketin bir bağlantısı var mı?

Bilmiyorum belki vardır.

Bedrettin Dalan eğer ikinci kez seçilseydi Ümraniye bölgesindeki gecekonduları yıkacaktı. Onun seçilememesinin ardında gecekonduları yıkma niyeti olabilir mi? Bunun yanında Okmeydanı özeli için soruyorum; bölge halkı son seçimlerde AKP'ye mi oy verdi? Eğer verdiyse, yıkımlardan sonra bu oy veriş şimdi nasıl yorumlanıyor. Asıl sormak istediğim kentsel dönüşüm planı halkın hükümet karşıtı tavrını nasıl etkiler.

Son seçim olarak kastettiğiniz 28 Mart'ta yapılan yerel seçimler ise şöyle söyleyebiliriz. Beyoğlu Belediye Başkanı AKP'den seçilen Ahmet Misbah Demircan'dır ve 120 bine yakın seçmenin 40 bin küsur oyunu almıştır. Özellikle yıkım yapılan bölgeler daha çok AKP'ye oy veren kesimlerin oturduğu bölgelerdir. Burada oturan insanlar kendilerini yönetecek insanları seçerken herhalde bilinçli bir biçimde kimi niye seçtiklerinin farkındaydılar.

Radikal'deki yazınızda "İstanbul'da gerçek anlamda tapusu bulunan bina sayısı, toplam sayının sadece üçte biridir" demişsiniz. Gerçek anlamda tapusu olmayan "meşhur" hangi binalarımız var. Bu binalar ile ilgili yıkım çalışmaları ne durumda? Örneğin Süzer Plaza ve Ömerli Su Toplama havzasındaki villaları da yıkım isteği Okmeydanı kadar fazla mı?

"Cevap yok!"

Kentsel dönüşüm projesi sırasında yıkanlar "Gecekondu" yıktıklarını söylüyorlar. Oysa ki 50 yıl önce Fevzi Çakmak'ın vatan topraklarına kondurulan evlerin yerini şimdi çok katlı yapılar aldı. Apartmanlaşan konutlara hala gecekondu demenin arkasında ne yatıyor?

Asıl sorunun arsa ve arazi sorunu olduğunu söylemiştim. Kendine ait olmayan arazi ve arsa üzerine 8-10 katlı çok sağlam bir bina yapan insanın binası kaçak kabul edildiği gibi yine gerçek anlamda kendi arsası üzerine tek katlı evini yapan kişinin evi de yasal kabul edilmektedir. 1950'li yıllarda başlayan ve göçle birlikte 1970'li yıllarda zirve yapan gecekondulaşma olgusu çoktan değişmiştir. Günümüzde yeni bir tarife ihtiyaç vardır.

CNN'de Gürkan Zengin İstanbul Belediye Başkanı Kadir Topbaş ile konuşurken "Yıkacağınız evlere bir tazminat vermeyeceksiniz değil mi? Onlar zaten kanun dışı "dedi. Topbaş bir yıkım tazminatından bahsetti. Zengin'in vurgusu yıkın ve kimseye para filan da vermeyin şeklindeydi. Bunun yanında büyük basın, Okmeydanı'nda yolu kesen, molotof kokteyl atan yüzleri maskeli gençlerin eylemlerine çok geniş yer verirken, örneğin Okmeydanı'nda 10 bin kişinin yürüdüğü eyleme hiç yer vermiyor. Sizce konu Büyük medya patronlarını da yakından ilgilendiriyor mu?

Bilmiyorum.

Piyalepaşa Tapu Alma Girişimi'nin sözünü ettiği takas, burada oturan insanlara başka bir yerden ev verilmesi midir? Takas konusuna belediyenin ya da kentsel dönüşüm projecilerinin bir yaklaşımı oldu mu? Sizin bu yolda ürettiğiniz bir proje var mı? Yani şu anda sayıları yüzbinlerle ifade edilen konutların yerine insanlara bir başka yerde ev verilmesi ekonomik olarak mümkün müdür?

Piyalepaşa Tapu Alma girişiminin sözünü ettiği takas "arazi takasıdır". Piyalepaşa'yla birlikte Beyoğlu'ndaki dört büyük mahalleyi ve yaklaşık 150 bin insanı ilgilendiren bu sorunun temel noktası bu insanların evlerini ve işyerlerini Fatih Sultan Mehmet Vakfı arazisi üzerine yapmış olmalarıdır. Vakıf malları ne satılabilir ne de devredilebilir. Bu insanların gerçek anlamda tapu sahibi olabilmeleri için devletin bir çözüm bulması gerekiyordu, vakıf arazileriyle ilgili bu sorunu aşabilmek için biz "takas" çözümünü önerdik. Milli Emlak ile Vakıflar Genel Müdürlüğünün bağlı olduğu Devlet Bakanlığı arasında yapılan bir protokolle bu gerçekleşti. Şimdi sözkonusu arazilerin tamamı belediyenin yetki ve sorumluluğunda, yani devir ve satışın önü açıldı. Bunun iyi bir başlangıç olduğunu düşünüyoruz.

Bir doktor olarak gözlemlerinizi öğrenmek istiyorum. Şimdi insanlar sizin bölgenizde gelecek kaygısı duyuyorlar, her an evleri boşaltılabilir. Bugün olmasa da yarın bu denenebilir. Bu insanlarda nasıl bir psikoloji yaratıyor?

İstanbul'un profilinde ülkenin yaşadığı tüm ekonomik gelgitlerin ortasında her an yaşanan işsizlik korkusuyla hayatları sürdürmek zaten yeteri kadar zordur. Sadece ev bazında değil burada yaşayan kadın, erkek ve çocukların psikolojilerini bozacak o kadar çok sebep var ki.Gecekondu bölgelerinde çekin deyip, başka da birşey söylemeden gittiler.

KARA LEKE EYLEMİ

Taksim Gezi Parkı önündeki bir otobüs durağı 20 Ağustos Cumartesi saat 11.00'de bir grup anarşist tarafından işgal edilerek durakkonduya dönüştürüldü.

İstanbul'da Kentsel Dönüşüm Projesi dahilinde son aylarda gerçekleştirilen ve gerçekleştirilmesi planlanan kondu yıkımlarını protesto etmek ve evleri yıkıldığı için sokaklarda, çadırlarda, otobüs duraklarında yaşayan insanlarla dayanışmak için gerçekleştirilen eylemin ardından durakkondu, muşambadan kapısı, önündeki kilimi, terlikleri ve içindeki saksı çiçeğiyle yerleşime hazır olarak bırakıldı. Eylemciler gecekondularını yaptıktan sonra, medyanın şaşkın bakışları arasında, sadece "Gidin gerisini yıkılan gecekondu bölgelerinde çekin" deyip, başka da bi şey söylemeden gittiler.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kenan Evren'in "Ne yani 12 Eylül öncesini mi istiyorsunuz" sözüne 68 kuşağının sıkı temsilcisi Fethiyeli Gazeteci Erdal Orhan'dan yanıt!

Evet, 12 Eylül öncesini istiyorum!

Gürkan HACIR gurkan@leman.com.tr

Önce sizi bir tanıyalım mı? Erdal Orhan kimdir?

Çıktığı günden beri yeniHarman okuyucusu demek her halde anlatmakta kolaylık getirecektir.Şu anda mali müşavirlik yapıyorum ,gazetecilikten emekli oldum ama asıl yaptığım iş toplumsal muhtarlık denebilir. Fethiye'de bir de köyün delisi de diyebilirsiniz.Ben medyanın içindeyken genç yaşta rahmetli Akın Sunal İzmir milletvekiliydi mide kanserinden öldü, onun Fethiye'den bir tütün kamyonuna benden gizli evimin eşyalarını yükleyip eşimi ve 6 aylık oğlumu da İzmir'e kaçırıp bana İzmir'den telefon edip yarın gazetede işe başlıyorsun evini taşıdık demesiyle profesyonel gazeteciliğe başladım. "Demokrat İzmir" de. "Demokrat İzmir" Ege'de ve Türkiye'de özellikle 60 ihtilalinden önce köylülerin, öğretmenlerin koyunlarında gizleyip elden ele ve kara borsa satılan bir gazeteydi.

Ne yazık ki o gazetenin kapanışına sebep olanlardan biri de ben oldum. Türkiye Gazeteciler Sendikası hep patronlarla uyumlu bir çizgi götürüyordu, o dönemde gazete sahipleri gazetecilikten gelmeydi ama 212 sayılı kanun uygulanmıyordu, sendikalar uygulamıyordu ve ben "Demokrat İzmir" de sendikasız çalışmaya hayır deyip ilk direnişi, grevi örgütledim ve bir gazeteye geldiğimde kapıdan içeriye sokulmadım. Binanın 3. katından aşağıya evraklarım eşyalarım atıldı ve o gazete sonunda "Yeni Asır" grubuna Dinç Bilgin'e satıldı.Türkiye'de medyadaki holdingleşme "Demokrat İzmir" le başlamıştır.

Hangi yıl oluyor bu?

1978.

İsterseniz gelmişken onun öncesine dönelim. Birinci TİP'te var mısınız?

Ben 18 yaşındayken Türkiye İşçi Partisi'ne üye oldum. 1968'te İstanbul ve İzmir'de "6. Filo Defol" Mitinglerini örgütlemiş Deniz Gezmiş'lerle, Aydın Erten'lerle şimdiki Dünya gazetesi genel yayın yönetmeni Osman Saffet Arolat'la Ant dergisinde yazılar yazdım. Köyceğiz'de "Köyceğizin Sesi" gazetesinin Türkiye'deki günlük sosyalist gazete ibaresini kullanan ilk gazetenin sahibiydim.

Bu üç yıllık yayın sürecinin sonunda dönemin imar iskan daha sonra iç işleri bakanı olan, Deniz Gezmiş yakalandığında da Gezmiş'le tartıştığı anlatılan Haldun Menteşoğlu'nun memleketinde; doğup büyüdüğü yerde gazetecilik yapmış ve TİP il sekreteri olmuş; sürekli sosyalizmi savunmuş, Hiroşima günleri beyaz sayfa çıkarıp Hiroşima'yı kınayanlar bu günkü gazeteye dilediğini yazabilir diye ilginç protesto eylemleri yapan bir yerel gazete sahibiydim.

12 Mart Muhtırası'na 3 ay kala genel başkanımız Behice Boran faşizme hayır kampanyası başlattı ve 1970 Ekimi'nde Ankara Yiba çarşısındaki 4. olağan kongrede yaptığım konuşmadan ötürü tutuklandım. O kongre ilk defa Kürt Halkı kelimesini kullanan resmi bir kongredir.

Tutuklanmanız 1971 den önce mi?..

Evet, muhtıradan önce dava açıldı. Bir çok arkadaşımız tutuklandı muhtıradan sonra da Anayasa Mahkemesinde kapatılma davası açıldı. Behice Hanım hem sıkıyönetimde kendisi yargılanıyordu hem de Anayasa Mahkemesi'nde genel başkanımız olarak gidip partisini savunuyordu.

İlginç bir şey söyleyeyim: Bizim için arama kararı çıktığında Deniz Gezmiş'in de avukatı olan Ersen Şansal Ankara'da avukatımızdı. Onunla irtibat kurup yurt dışına kaçmak için hazırlıklarımızı yaptık sahte pasaportlarımızı hazırladık ancak genel başkanımız Behice Boran hiç kimse kaçmayacak, sıkıyönetimde gelip partisini savunacak, kaçan bu partili değildir dedi. Biz kaçmadık ben de o zaman 20 buçuk yaşındayım kuzu kuzu gidip de teslim olmak zoruma gitti.

Polisten kaçarken çok tedirgin oluyor insan ama polis beni yakalasın diye üstüne üstüne gidiyorsunuz bir türlü olmuyor. Bildiğim, sinemanın adresini sinemanın önünde yoldaki polise soruyorum adam bana tarif ediyor hiç bu adam aranıyor mu diye aklına gelmiyor. Otobüse biniyorum İstanbul'a gidiyorum, yollarda kimlik yoklaması yapılıyor, bakıyor listede ben varım ben görüyorum, kimliğime bakıyor adam ilgilenmiyor çünkü yakalanmayı göze aldığınız zaman polis de sizden şüphelenmiyor. Yakalanacağım korkusunda olan bütün arkadaşlar hapse girdi ben dışarıda kaldım.

Bu sıra Balyoz Harekatı başladı mı?

Ben 3 Haziran 1972'de yakalandım. Mart'tan hemen sonra 12 mart muhtırasında rahmetli İlhami Soysal ve Altan Öymen ,İlhan Selçuk hepsi muhtırayı alkışladılar. Hikmet Kıvılcımlı ordu devrimci kılıcını attı denildi. Sadece Türkiye'de iki kişi muhtıraya karşı çıktı; birisi CHP Genel Sekreteri Bülent Ecevit. Genel sekreterliği bıraktı. Bu muhtıraya bakan vermeyeceğiz bu bir solun iktidara gelişini ortanın solunu engelleme hareketidir Amerikancı harekettir dedi, bir de Behice Boran karşı çıktı.

Mamak'la ilgili renkli anılarınız vardır herhalde?

Var var. İlhami Soysal'ı getirmişlerdi. O da ilk gün 13 Mart günü Akşam'daki köşesinde "nasılsın Demirel, nasılsın Tağmaç nasılsın Sunay, devrimci ordu" diye Alkışlar yazısını yazmıştı…

Ben de tabi gencim o zaman. Muammer Aksoy beni çağırdı yanına, "Bak İlhami Soysal volta atıyor bahçede, gidip de nasılsın demezsen çok sinirlenir git hatırını sor" dedi. Ben de tabi gençlik heyecanı ile gittim "İlhami abi merhaba" dedim, "Merhaba" dedi "Nasılsın ağabeyciğim?" dedim. Çok galiz şeylerle tepki gösterdi. Meğerse her geleni örgütlüyormuş Muammer Aksoy. Nasılsın deyin diye…

9 Mart olayından sonra halen 12 Mart'a alkış tutmak veya en azından anlayamamak, bilgisizliklerinden mi kaynaklanıyor yoksa hayal dünyasında yüzmelerinden mi?

Bir iletişim kopukluğundan kaynaklanıyor, çünkü o darbe hareketini çözen 9 Mart'ı başarısız kılan general Atıf Erçıkan'ın bir toplantıda bunu haber vermesidir. Memduh Tağmaç'a durumu iletmesi, bunların niyeti bozuk bakanlar kurulu bile hazır işte iktisat bakanı filanca milli eğitim bakanı falanca demesidir.

Erçıkan'ın ispiyonda bulunması üzerine 9 Mart günü akşamı Dev-Genç'in genel başkanı Ruhi Koç'la Sarp Kuray bomba attılar Atıf Erçıkan'ın kapısına. O bombadan sonra İstanbul'dan oramiral Celil Gürkan bu hareketin içindeydi bunlar gerçeği gördüler ama sadece o yazı yazanlar değil.

12 Mart Muhtırası verildikten sonra 28 Mart günü Tandoğan meydanında bir miting yapıldı. Bu mitingin amacı da özel okullar anayasaya aykırıdır,kapatılmalıdır idi. Özel okullar eğitimde fırsat eşitliğini yok ediyor diye Dev-Genç miting düzenledi. Dev-Genç'in genel başkanı Ertuğrul Kürkçü Tandoğan meydanında 10 bin kişiye şunu söyledi:

"12 Mart'ta Amerikancı Morrison hükümeti devrildi! Özel okullar da kapanmalıdır!" Yani muhtıradan 15 gün sonra Ertuğrul Kürkçü bile daha henüz ayılmamıştı.Ve biz faşizme hayır kampanyası yaptık diye siz cuntamızı engelliyorsunuz diye ne acıdır ki,TİP'in genel merkezi basıldı. Sadun Aren'in ağzına kırılan sandalye bacağı sokuldu. Yalçın Küçük hoca sık sık kitaplarında atıf yapar, "Bu haşarı gençliği severim ama bunlar bizim TİP'i basmışlardı" der. O gençliğin içinde ne yazık ki Doğu Perinçek de vardı, Mihri Belli de vardı.

TİP'in o dönemi nedense hep unutturulur, faşizm geliyor, faşizme hayır dediğimizde Deniz Gezmiş'lerin asılmalarını sanki görür gibiydik. Sanki o 28 Mart'ta Tandoğan mitingini yapan Ertuğrul Kürkçü'nün, Mahir Çayan'ların başına gelenleri görür gibiydik. Çünkü TİP'in emek grubuyla merkez grubunun ideologu Behice Boran'dı ama taktiği Yalçın Küçük'ten alıyordu.Yalçın Küçük bizim TİP'in bütün kararlarında çok etkin tavırlar almıştır.

Tabi o cezaevinde yeniHarman okuyucularına ilginç anılar var ama bir tanesini söyleyeyim. Attila Karaosmanoğlu Onbirler hükümeti kurulduğunda, Samsun'daki konuşmasında Demirel'le bir tartışmaya girdi. Demirel'i çok aşağılayan,suçlayan bir konuşma yaptı.Onbirler hükümetine de devrimci bir kabine diye bakıldı.Geçenlerde kitabı çıktı sayın Karaosmanoğlu'nun; bir generalle aynı masadalarmış Semih Sancar'la. Ankara Sıkıyönetim Komutanı Semih Sancar. Eşim çok sinirlendi siz Deniz'i niye asıyorsunuz diye masayı terketti, diyor. Aklınca kendini aklamaya çalışıyor ama masayı kendisi terk etse tavırdır. Eşi terk etmiş. Eşi daha duyarlıymış demek ki.

İşte bu tartışmanın akşamı Albay Raci Tetik Mamak Cezaevi komutanıydı. Gece saat dokuzda kapanış saatinde gardiyanlar dolanırken, biz tabi dokuza kadar satranç filan oynardık. Satranç oynarken başımda birisi dikildi. Atı oyna, fili oyna diye karışmasana diye dönüp baktım. Albay tepemizde. Resmi elbise ile koğuşları dolaşırdı hiçbir tehlike sezmezdi, bizimle çok sıcak ilişkileri vardı…

Tabi o yıllarda Mamak Cezaevi şöhretler kulübü?

Evet. 80 kişilik koğuşa birisi geliyor birisi tahliye oluyor bir türlü 79 bozulmuyor.

"Koğuş mevcudu kaç kıdemli?" diyor Albay Tetik. Ruhi Koç "79 komutanım" diyor. Albay dedi ki "Ruhi ya şunu 78'e indirin ya 80 olsun doldurun şu boş yatağı" diye bir espri yaptı. Ruhi Koç da; "komutanım bu boş yatağı ben Süleyman Demirel'e ayırdım."

Raci Tetik de dedi ki; "Ruhi bey Ruhi bey bu koğuşa Türkiye'nin seçkin insanları girer Süleyman bey giremez" Albay ertesi gün içtimada 3 bin kişilik mahkumu avluya topladı.

"Arkadaşlar vedalaşıyoruz, dün akşam 1. koğuşta yaptığım konuşmadan ötürü Erzurum'a tayinim çıktı" dedi ve yerine Kemal Saldıraner diye bir albay geldi.

Korkunç bir baskı başladı ondan sonra. Saldıraner bize çok kötü davrandı. Bizi bir gün bahçede topladı, "Kendinize dikkat edin ey komünistler, ben Kore'de komünizme karşı savaşmış ve yaralanmış bir askerim" dedi. Arkadan bir ses Ruhi Koç'tan: "Komutan mutlaka senin kurşun yaran arkandadır. Kaçarken yaralanmışsındır".

Yine Ruhi Koç, Dev-Genç davasında yargılanıyor…

Baki Tuğ askeri savcı. Dev-Genç için 600 sayfalık iddianame hazırlamış. İddianame şöyle başlıyor: Türkler 10. yy'da Ergenekon'dan bir kurdun peşinden batıya doğru yola çıktılar nokta….

Savcının iddianamesi tamamlandı sorgular yapılmaya başlandı. Hakim sordu, "Sen 9 Mart günü Sarp Kuray'la Atıf Erçıkan'ın evine bomba attın mı atmadın mı, anlat Ruhi Koç?"

"Tamam efendim", dedi bizim Ruhi başladı anlatmaya "Ben 1948 yılında Yozgat'ın Akdağmadeni ilçesinde doğmuşum. Köyümüzde ebe olmadığı için babaannem göbeğimi kesmiş. İlk okul birinci sınıfta öğretmenimiz Mehmet beydi. Şubatta tayini çıkınca yerine Osman bey geldi. Üçüncü sınıfta Kızılay kolu başkanı oldum…"

Hakim masaya vurdu "Ruhi Bey, Ruhi Bey bırak 49'u ilkokulu da günümüze 9 Mart'a gel." Ruhi de; "Hakim bey, askeri savcı Baki Tuğ taa 10 yy'dan başlamış ben şunun şurasında 49 'dan bu tarafa anlatıyorum çok mu?" dedi.

Böyle her baskı döneminde insanların direnmeleri mutlu olmaları için bir neden vardı.İşte o albayla Recai Tetik'in söylediği burası seçkinler yeridir diye, tam bir şöhretler kulübüydü, tutuklayanlar da niye tutukladığını bilmiyorlardı.

O dönemde Doğan Avcıoğlu ne yapıyor onun fonksiyonu ne?

Avcıoğlu, İlhan Selçuk'larla Ziverbey'de İstanbul'da yargılandılar.Doğan Avcıoğlu Türkiye'de kadro hareketinin günümüz versiyonu gibiydi yani halka rağmen halk için sloganıyla yola çıkarlardı. Doğan Avcıoğlu çok namuslu bir aydındı.Türkiye üzerine ilk düzenle ilgili eleştirel kitapları yazmış insandı.Hangi fraksiyon hangi partiden olursa olsun bir çok kişi Doğan Avcıoğlu'nun kitabını Türkiye'nin Düzeni, Mustafa Akdağ'ın Osmanlı'dan Günümüze İçtimai Durumu'nu anlatan kitaplarını okumayanlar zaten şüpheyi çözemezlerdi.

Rahmetli Sinan Kazım Özüdoğru bana TİP'li olduğum için kendilerinden olmadığım için tavır koydu ve dedi ki; "sen bir şarjörü kaç saniyede değiştirebilirsin" dedi. O zaman iyi devrimci olmanın yolu bir tabanca şarjörünü çok kısa sürede değiştirmekle eş değerdi. Kılık kıyafet postallı parkayla, hem biçimsel hem de fikirsel anlamda düşünmeyi yok eden bir skolastik dönemden geçtik.

Bunu bir ölçüde TİP yapılanması Mehmet Ali Aybar'dır kimse beğenmez Türkiye aydınlanmasında o bilindik TİP'in çok büyük açılımı vardır.Bugün MHP dahil bütün partilerin Tüzüklerini açarsanız AKP dahil bütün partilerin amaç maddelerinde, sosyal adalet kelimesini görürsünüz. Kızılay'da Sosyal Adalet dergisini satarken saldırılara uğrar dayak yerdik. Benim mahkeme hükmümde Askeri Yargıtay'ın şöyle bir cümle var: "Sanık yazılarında sık sık sosyal adalet, emek, Filistin halkı gibi komünist terimleri kullanan bir yazardır." Bu gün bütün partilerin tüzüklerinde sosyal adalet, emek kelimeleri geçiyorsa o zaman biz kaybetmedik kazandık.Denizler boşuna ölmedi o gençler boşuna ölmedi.

Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel'e Yaser Arafat'ı Çankaya'ya çağırtıp altın tabakta kuru fasulye yedirten biziz. Filistin Halkları diyen herkesin vatan haini sayıldığı bir ülkede Cumhurbaşkanlarını Filistin Halkına destek olduğu günümüze gelmek bizim başarımızdır. Ben böyle değerlendiriyorum, çekilen sıkıntılar kötü değildir.

Tabi arkasından Yalçın hoca da kitabında yazar bunu, ben bir yerel gazetede "yat tayyare geçiyor" diye bir yazı yazdım; yükselen hareketlerin peşine takılır kitleler,bu hareketlere her hangi bir darbe geldiği zaman boşalırlar. Son moda bu Özal'da da yaşandı, MHP'nin yükselişinde de yaşandı. Şimdi Ak Parti'de yaşandı olası bir Ak Parti'ye karşı darbeden sonra bütün bu peşinde gezen insanlar "Allah'ın Dediği Olur" yazılarının ara sokaklarda arabaların üzerine yazıldığı dönemde Erbakan'ın iktidarı vardı. Şimdi nereye gitti o arabalar cennete mi gitti o yazılar söküldü.

Şimdi halkın mevsimlik geçen trenlerin katarlarına atlamaları treni kaçırmak istememelerini ben gel geç görüyorum. Bu uzun mücadelede medyaya orduya biçim verebilirsiniz hatta bu günkü hükümetin yaptığı gibi hukuka biçim verme çabalarını görebilirsiniz ama sessiz kahramanlar vardır. Medyayı yok sayarsınız Yeni Harmancılar çıkar, yeniHarman'a ekonomik darbe vurursunuz başka bir şey çıkar. Özellikle Anadolu'daki insanların duyarlılığına ben inanıyorum.

Hep söylerim, 12 Eylül öncesini istiyoruz diye. Kenan Evren "Ne yani 12 Eylül öncesini mi istiyorsunuz?" diye sorardı. Ben istiyorum çünkü o dönemde Anadolu'daki bir CHP ilçe başkanının bilgi birikimi bugünkü bakanlar kurulundaki ekonomiden sorumlu bakanlardan daha iyiydi.O günkü sokaklarda dövüşen karşı kaldırımlardan birbirine taş atan ülkücü ve sosyalist gençliği, çatışmayı yeniden istiyorum.

Çünkü o gençlik göbeğini açmıyordu, saçını punk yapıp marka giymiyordu çünkü düşünüyordu ister ülkücü ister İslami ister sosyalist olsun kendine bir sorumluluk biçiyordu ve ben şu yoldan bu ülkeyi daha iyi yaparım diye bir kavganın içindeydi.

Bugün 12 Eylül'ün en büyük başardığı şey, asosyal apolitik bir gençlik yaratmayı bırakın, asosyal ve apolitik bir büyük millet meclisi yaratıldı. Ak Parti iktidarından ikinci bir bakanlar kurulu bulamazsınız. Tayyip Erdoğan bugünkü bakanlar kurulunu değiştirmeye kalksa bu kadar yeteneksiz insanları bir araya toplayamaz. Düşünebiliyor musunuz, Rusya "laboratuar kurun bana bu yazıyı gönderin, sizde beyaz sinek varmış" diyor domates için. Ve 7 ay bu sümenin altında kalıyor. Cevap verme gereğini duymayan bir tarım bakanı televizyonda canlı yayındayken önüne gelen bir notla bakanlıktan alındınız deniyor.Padişahlık yöntemi gibi böyle beceriksiz bir kadroyla iş gidiyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

LeMancoğrafik Dergi Git 1 yaşında 10. yaşı 2006 Mayıs'ında

Git'e yazmak kolay da, Git'in kendisini anlatmak çok zor. Birinci ve sekiz ay sonra idrak edeceğimiz 10. yılımız için bir hatırlatma yapalım deyip, sözü yaz sıcağında ulaşabildiğimiz yazarlarımıza bıraktık.

Duygu Yarsur

Git dergisi ile 8 yıl önce tanıştım. Her ay büyük bir heyecanla dergiyi alır ve bir solukta bitirirdim. Renkli yaşamlar, tartışmalar, tırmanış camiasında yaşananlar o zamanlar İzmir'de (taşrada) yaşadığım için oldukça ilgi çekiciydi. Ben bir kaya tırmanıcısıyım. 6 yıl önce İstanbul'a taşındım ve o dergide okuduğum yaşamın içinde buldum kendimi. Bazı tırmanış rotalarından sonra sevgili Timur Danış benimle bir röportaj yaptı. Tanrım! Bu benim için ne büyük bir onurdu. Sonra Timur Abi her ay yazabileceğimi söyleyince sevincim daha da arttı. Büyük bir heyecanla yaşadığım hikayeleri bence klasikleşmiş bir dergi olan Git'te her ay yazmaya başladım böylece. Git'i anlamanız için ona bir süre takılmanız gerekecek. Körleşen, duyarsızlaşan bir dünyada insani duyarlılığı ve değişik yaşam hikayelerini okuyarak yaşamanın keyfini çıkarmak için ideal bir dergi bence. Kimi zaman hüzünlenmeye kimi zaman coşmaya, sevgiyle dolmaya, içinizdeki duyguları kıpırdatmaya ve sarsılmaya hazır olmalısınız.Yitirilen insani değerlerin önünüze bir bir serildiğini ve damarlarınızdaki kanın zaptedilmez bir biçimde kaynaştığını duyumsamak istemez misiniz?

Hüseyin Yanar

İÇİMİZDE ANLATILAMAYANLAR: GİT'mek

Hafif rüzgar vardı. Balkonda oturuyorduk. Yazın son günleriydi. Berrak, derin mavilikte yavaş yavaş üzerimizde seyreden bulutlar gözümüze çarptı. Birçok bulut geçti ama bu başkaydı. Özel bir bulut, arka mavinin önünde ağır ağır ilerliyor, rüzgarın etkisiyle etrafını, dış çizgilerini hafif hafif değiştiriyordu. Her tarafı fırça darbeleri vurulmuş gibiydi. Beyazlığının farklı derinlikleri vardı. Rüzgar bulutla oyun oynuyordu. Önce bir sürü fırça darbeleri yaratmış şimdi de bir ucundan çekiyor, darbeleri dağıtmaya çalışıyordu. Ama ürkek darbeler rüzgara karşın bir araya gelip kendilerini topluyor ve tekrar yollarına devam ediyorlardı hep aynı ritimde. İşte böyle bir pamuk yığını, beyazlık, önümüzden salına salına, özel bir seremoni ile geçti gitti. Yukarımızdaki mavinin önü, büyüteçle yaklaştırılmış gibi, grenleri çok büyümüş siyah beyaz bir fotoğrafa, beyaz bir örgüye dönüşmüştü darbelerle. Aklıma 'Shadow Lands' geldi. Hani şu ünlü İngiliz aktör Antony Hopkins'in başrolünü oynadığı, sekiz, dokuz yıl önce İstanbul sinemalarında da vizyona giren anlamlı film. Filmde Hopkins, Oxford'daki eski bir kolejin görkemli salonunun yüksekçe kürsüsünden öğrencilerine sesleniyordu. İnsanı tarifliyordu. Onu bir heykeltraşın çekici ve keskisi altında yapıt olmayı bekleyen bir taş bloğuna benzetiyordu. O taşı heykel haline getirebilmek için yüzlerce, binlerce vuruş gerekiyordu sanatçının deneyimine, düşüncesine bağlı olarak. Hopkins daha da ileri gidiyordu. Her çekiç darbesinin o taşa, insana acı verdiğini ve bu acıların insanı olgunlaştırdığını vurguluyordu. Önümüzdeki maviliğin üzerindeki bulutu kevgire döndüren yüzlerce rüzgar darbesi bana Oxford kürsüsünden anlatılan, insanla özdeşleştirilen çekiç darbelerini hatırlattı.

Git dergisi de böyle bir şey. Yıllardır böyle büyüdü adım adım, yavaş yavaş, bir çocuk gibi, hayattan izlerle, başta Timur'un ve sonra bir sürü kişinin içimizdekilerini yazarak, içimizde anlatılamayanları o ya da, bu formda kağıda dökerek, yollarda kilometrelerce yürüyerek, kazanlar kaynatarak, şenliklerle, kötülüklere baş kaldırarak, doğaya sarılarak, zorluklarla. Timur'un yaptığı en önemli iş dergiyi sokağa atmaktı. Böylece yaşamı dergiye taşıdı her anlamda ve sonra hepimizi de bu işe bulaştırdı, ortak etti. Sevgili Timur'u lise sıralarında tanıdığımda hep gitme, giderken de gelme hali vardı. Geldiğinde gitmeyi yeniden düşünme, düşünürken yeniden gitme, giderken yeniden düşünme, ama hep, hep gitme vardı. Yani belki de herkeste olan, biryerlerde saklı olan, ama hep çıkmaya hazır olan bir içgüdü onda daha da bir Git'çeydi. İlk sevgilisi, ilk göz ağrısı **Margarita Gonzales** oldu. O **Galata**'daki evin bir köşesinde yıllarca duran siyah bir baskı makinesiydi. Sonra Türkiye'nin bütün kıyılarını gözüne kestirdi. Alabildiğine yollar kısaldı. Yağmur çamur, sabah akşam, kurulan sökülen çadırlar, kötülüklere karşıtlıklar, **Viyana-Çernobil** arası, Bostancı kavşağından Ankara'ya barıştırmalar, **Gemlik-Kurşunlu-Yalova** arası, **Marmara**, **Ege**, giden Rumlar gelen göçmenler, yıkılan kiliseler, kaçlar, göçler arasında 1987'den beri hep 'Karga'sı ve sırt çantası yanında oldu. Yazdıkları ile, yazdırdıkları ile. Son bir yıldır da gitlerini herkesin yazdıkları ile birlikte Git'te topladı.

Gitmenin felsefesi nasıl yapılır. Bunu başardı. Yürüdü, yürüdü, yürüdü deneyimleri, düşünceleri ile. Gerçekten giderek, Git ile dürüstçe, köşeleri düşünmeden, paradan puldan, boyalı cilalı reklamlardan uzak, tirajı hiç umursamadan, bir başına, birçok zorlukla beraber, yalan dolana sapmadan, dostları ile omuz omuza, bembeyaz bir sayfa açarak, yeniden açarak nasıl gidilir, bunu gösterdi yirmilere yakın yıldır. Özgürce, keyifle, hani şu bizim Bostancı-Kabataş deniz otobüslerinde eskiden giderken bazen yanıbaşımızda mavilikelerin üzerinde atlayan şakacı yunusların yaptığı gibi, şimdi de sevimli Yunus'u ile.

Uzaklardan, kuzeyden çok sevgili Git'e nice yıllar dilerim komşu.

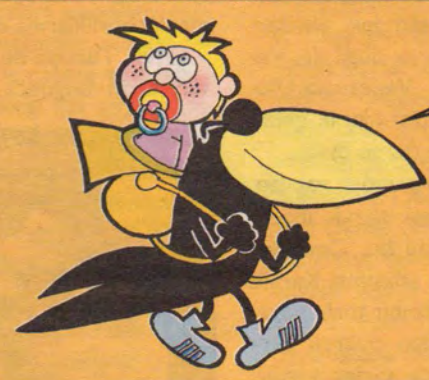

Gediz Akdeniz

Git Dergisi Yazarı

Git dergisi klasik bir gezi dergisi değildir. Hani öyle yaldızlı pullu gezi dergilerinden hiç değildir. Ben onu biraz da gezi sonrasının bir serüven dergisi olarak düşünürüm. Git dergisi için "Gezi bozum dergisi" tanımını kullansam hiç de abartmış olmam. Benim denemelerim de dahil Git'de yayınlanan yazılarda kendiliğinden oluşan bu yapı bozum gözükür. Bitmiş gibi gözüken ama hiç bitmeyen serüvenler. O size, "ne yerinde oturuyorsun kardeşim, dolaşsana" der. "Gidebileceğin her yer bir gezidir" der. Git dergisine yeni yıllarında nice git(me)ler.

Git Yürüyüş Kulübü... Bu ayın hafta sonunda yürüyüşlerimiz var. Deniz kıyısında, dere yataklarında, yani sizin anlayacağınız kendimizi ıslatarak, ama üşütmeden yürüyeceğiz. Ayrıntılar için: 0535 223 49 66'dan Timur'u arayabilirsiniz.

Kemal Çokşen

Varolması gereken yerlere Git'memizin formülü cebimize sokacak kadar boyutu olan bir dergiden mi geçiyor? Cebimize girecek boyuttaki bir dergi. Git'tiğimiz yerlere farklı gözlerle bakmamızı mı sağlıyor? Reklamsız, sponsorsuz muhalif, paylaşımcı bir kimlik mi var bu cep dergide? Boyundan büyük işler yapmayı sevenlerin, nereye Git'mesi gerektiğini bilenlerin dergisinde yazarlık yapmak ne mutlu.

Yeni yaşın kutlu olsun , Git ve Yunus ve Timur ve bunların annesi...

Çalgıcının Seyahatleri'nden M.Kemal Çokşen...

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

VENEZUELA'DA BİR HAFTA:

FESTİVAL VE İBRET

Caracas'ın merkezi Orita'dan gecekondu mahallelerinin görünüşü

Adnan ÖZER CARACAS

Caracas havaalanının çıkış kapısının önünde mihmandar Vincent'e tüttüreceğim üçüncü sigara için aracı bekletmesini rica ettikten sonra Karaib'in döşünden ekinoksal memeler gibi yükselen dağlara bakarken tam 1219 yıl sonra Venezuela'ya iade-i ziyarette bulunduğuma dair gayet iddialı bir düşünce içerisindeydim. Benim bu gelişim kimin ziyaretinin karşılığı ola ki?..

Sebastian Fransisco de Miranda hakkında bilgi sahibi olanlar bu sorumun yanıtını hemen vereceklerdir. Verirken de içindeki ironinin farkında olduklarını belirtircesine gülümseyeceklerdir. General Miranda kim, şair Adnan Özer kim, böyle bir karşılıklılık bir şaka olabilir, gerçekten de. Ne var ki, buradayım işte, Venezuela'da, hayalimdeki ülkelerden birinde daha. Turist olarak değil de, Venezuela Kültür Bakanlığı ve Venezuela Ulusal Kültür Konseyi'nin davetlisi olarak geldiğim için gururluyum, kim ne derse desin.

Bana Atlantik Okyanusu ötesinden yapılan, herbirini kaderimin bir cilvesi olarak anacağım çağrıların dördüncüsüydü bu. Çocukluğumda çoğu günlerim dünya atlasında Karaib ve Orta-Amerika ülkelerini binbir türlü hayalerle zihnime yeniden yeniden çizerek geçmemiş miydi... Sevdiğim nice şiirler vardır, ama oralardan fışkıran gizemli, baygın papaya kokulu şiirler aklımı başımdan almamış mıdır hep...

1978 yılındaki ilk çağrıda Havana'daki Capitol meydanında sokak satıcısının rendelenmiş buz üstüne neşeli bir merengue çalımıyla akıttığı papaya suyunu içerken aylardan temmuzdu. Caracas havalanına indiğimde tarih 24 Temmuz 2005'i gösteriyordu. Miranda'nın ziyaretinin de temmuz ayına rastlamış olması bir tesadüfün ötesinde bana kaderimin bir oyunu olmasındı...

Venezuela'nın şimdiki Türkiye Büyükelçisi sayın Prof. Dr. Kaldone G. Nweihed, Büyükelçiliğin Türkçe yayını olan "Venezuelalı General Miranda'nın Anıları" adlı kitap için kaleme aldığı sunuş yazısının bir yerinde "Fatih Sultan Mehmet'in İstanbul'a girişinden 333 yıl sonra, dünya tarihinin iki farklı döneminin kaçınılmaz buluşmasının yaşandığı bir süreçte, Miranda bir geminin güvertesinden bir tarafı Avrupa diğer tarafı Asya üzerine kurulu bulunan ve iki dünyanın buluştuğu yer olan muhteşem şehri seyrediyordu," diyor (İspanyolca'dan çeviren: Mehmet Necati Kutlu). Sebastian Fransisco de Miranda Türklerle ilişki kurmuş, dahası İstanbul'u ilk gören Venezuelalıdır. Miranda o zamanki Rus hükümdarı Çariçe Katerina'dan Latin Amerika'nın bağımsızlık mücadelesine destek istemek üzere San Petersburg'a giderken yolunu Osmanlı topraklarına düşürmüştü.

Şimdi Türkiye'de birileri çıkıp, Bunda ne var, tarih boyunca bu topraklardan kimler kimler gelip geçmiştir diyebilir. Bütün Latin Amerika için olduğu gibi, özel olarak Venezuela için General Miranda'nın önemi bilindiğinde bunun hiç te öyle sıradan bir tarihi anektod olarak görülemeyeceği açıktır.

Chavez yanımıza geliyor

Miranda'nın topraklarımızı ziyareti ve buradaki günlerine dair anıları Latin Amerika ile bağlarımızda her zaman güçlü bir referans olacaktır. Tabii özelde Venezuela ile.

Gelelim asıl iade-i ziyarete; bilenler çıkacaktır, diplomatlarımızdan Fuat Carım bunu 1958 yılında gerçekleştirmişti. Olsun, ben yine de kaderime ait bir şeyler olmalı bu işte demekten kendimi alıkoyamıyordum. Ebced hesabına vurulsa, cifir ilminde bir araştırılsa kimbilir neler çıkacaktı, Türkiye'de hakettiğim üne ve daha da önemlisi paraya kavuşabilmemin sırrı görünüverecekti, kimbilir. Ya da, en kaymaklısı, dönüşte hükümetten bir çağrı: '(evladım) Adnan Özer, şu Latin elleri için yıllardır uğraşır dursun, biz de oralarla kültürel ilişkilerimizi geliştirme kararı aldık, gel şu işin ucundan sen de tut, danışman kadron hazır'. Olur mu olur, kurban olduğum ebceti, cifiri bir de şu göçmen çocuğunun yüzüne gül. Vincent yüzümdeki delimsirek gülümsemeyi Caracas'ın dış mahallelerini pek beğenmiş olmama yorarak, ikidebir "Te gusta?" çekip duruyor. "Si, me gusto mucho," deyip, ardından her Karaib ve Orta-Amerika ülkesinde en çok söylenen lafı ekliyorum "Que calor!" İspanyolcamız bu kadar değil tabii, Vincent'e geçtiğimiz varoşların bende hiçbir yabancılık hissi doğurmadığını söylüyorum. Garibim Vincent, Bağcılar ve İkitelli sözcüklerini tekrarlamaya ça-

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

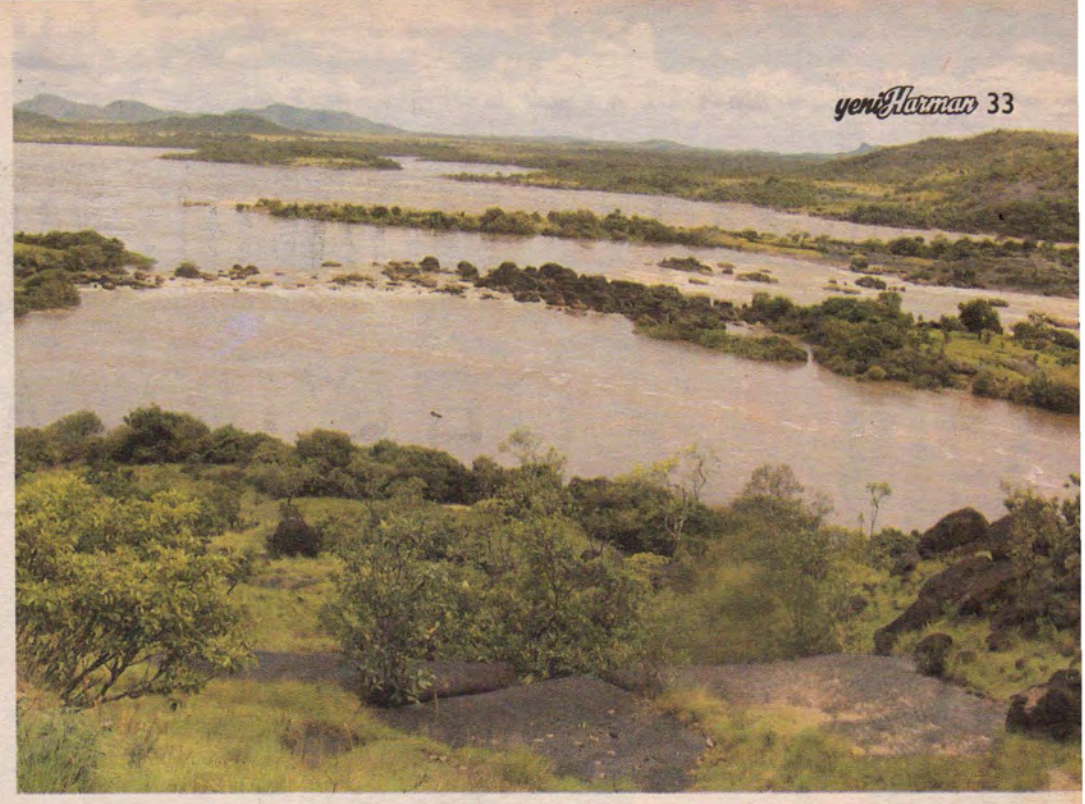
lışıyor. Araçtaki diğer karşılanan şairler Kuzey Amerikalı Clifton Ross ve Alman Michael Augustin ise bunlar neler saçmalıyor diye bakıyorlar.

24 Temmuz Pazar günü yerel saat on beş çeyrek'i gösterirken Caracas'ın merkezine girmiş olduk. Girerken göreceksiniz, sakın şaşırmayın, sağ tarafta duvarlardan birinde bir devrim hikayesi var; Küba Devrimi resmedilmiş, bağımsızlık ve devrim şehitlerinin renkli duvar portreleri beni 21 yaşıma götürüyor, 1978 Temmuzunda Havana'ya girerken de öyleydi, panolar, duvar resimleri, bayraklar, bayraklardı... Propagandacı duvar resim sanatı burada o zamanlar Havana'da gibi coşkun değil, ama yeterli bir belleticilikte: İşte Simon Bolivar, çeşitli tarzlarda, onun çeşitli yaşlarını göstererek. Latin Amerika'nın siyasi tarihi bahsinde Simon Bolivar'ı bilmiyorsanız hiçbir şey bilmiyorsunuz demektir. Miranda'nın Cadiz zindanında ölümünden sonra kıtanın başta İspanya olmak üzere sömürgecilerden kurtarılması mücadelesine atılan ve bu uğurda onun gibi hayatını feda eden "Özgürleştirici General" Simon Bolivar 1783 yılının 24 Temmuz günü doğmuş, burada, Caracas'ta. (Bu artık tesadüf değil, festival komitesi geliş günümüz için bu günü seçmiş.) Aslanım aslan burcu. Panolarda düzenlenen iki festivalin duyurusu var: En sık görüleni "Dünya Gençlik Festivali", ikincisi "Bolero Festivali" (Bolero bir dans). Bunlar yapılacakmış, yapılsın bakalım. Bizimkisi ne 'Gençlik', ne 'Bolero', anlı şanlı II. Caracas Uluslar arası Şiir Festivali". Onun afişlerini, dikkatlice bakarsanız görebiliyorsunuz. Başkan Chavez'in afişlerinin pekçoğunun da aynı ebatta olduğunu görünce, söylenmenin doğru olmayacağını kavrıyoruz hemen.

Ertesi gün akşam saat 7'de "Teresa Carreno Tiyatrosu"nda Venezuelalı birkaç şairin de katılımıyla düzenlenen bir "Açılış Resitali" ile başlayan festival 7 gün sürdü.

Üç aşağı beş yukarı İspanya'da da öyledir ya, şu Latin şiir festivallerinin düzenleniş tarzını anlatalım biraz. "Açılış" (Inauguracion) önemlidir.

Mutlaka büyük bir salon seçilir, tüm katılanlar orda boygösterir. Selamlama tarzında bir gösteri yapılır. (Teresa Carreno Tiyatrosu 5000 kişilikmiş. Tek bir kişilik yer bile boş değildi... Önden bir selam kelam yapıp şiirlerimizi okuduk. Takdim yok, bilgiler ve İspanyolca dışındaki şiirlerin çevirileri arkadaki perdede akıp gidiyor... Okuma sırası yüzünden en küçük bir dırlanma olmadı. Olsun muydu? Tabii ki hayır. Peki ya bizde..! Bizde şunlar oluyor; falanca varsa ben katılmamlar; lütfedip katıldı diyelim, o zaman da sıra beğendir bakalım; eğlenceye gelince, işin bu kısmı insanda paranoya yaratacak tehlikelerle doludur: belalı sarhoşlamalar, arsızca çapkınlık girişimleri... Kimse gereksiz yere üzerine alınmasın, onlar kendilerini biliyor... O gün aramızda Ernesto Cardenal vardı, üstad 80 yaşında, Nikaragua gerillalaların liderlerinden, hem de papaz, eski kültür bakanı, şimdi İsevi-sosyalistik bir tarikatın başı, kısacası bir efsane, 17. sırada şiir okudu, vakur ve kalender...) Ertesi günler üçer kişilik gruplar halinde çeşitli mekanlar ve şehirlerde okumalar yapılır. Bu şehirlere dağılma işi İspanya'da olmaz. (Caracas'taki mekanlar dışında Merida, Trujillo, Maracaibo, Carabobo, Amazona, Sucre adlı şehirlerde okumalar yapıldı. Yorgunluk olmasına yorgunluk ama hiç olmazsa bir iki şehir daha görüyorsunuz. Benim payıma Amazona ve Sucre düştü. Amazona'ya gidemeyenler üzüldüler. Gerçekten de ülkenin... sadece buranın mı, Amazona dünyanın en bakir yerlerinden biri, ormanlarında halen yerli kabileler yaşamakta.

Caracas'ın merkezi Orita'da Lübnanlı ve Suriyeli göçmen Müslümanların açtığı camii. Son derece modern bir yapı.

Kendimi Coşkun Aral gibi hissetmedim desem yalan olur... Arada konferanslar yapılır. (Iraklı şair Abdul Hadi Sadoum'un "Günümüz Irak Şiiri" başlıklı konferansı merakla bekleniyordu.) Bir de, bazı şiir kitapların çıkışı o günlere denk getirilerek, kitap takdim günü olur. Bazı şairler de böylece onurlandırılır... Son gün, "Kapanış" (Clausura), yine herkes hazır ve nazırdır. Törenden sonrası malüm, sabaha kadar içilip dansedilir.

(Zevzeklik olarak addedilecek belki ama yazmadan da edemeyeceğim, bizde hani şu değişik bir ağızla espri olsun diye söylenen "Zabaha kadar dans" deyişi vardır ya, dansın ortasında "Baylemos asta la manyanita!" diye bağırıyorsunuz, aynı anlama geliyor. Bunu da kültürlerimiz arasındaki ortak noktalardan biri olarak kaydedelim.)

Bir festival de böyle geçti; ne olsun; şiirler, sohbetler, halklar ve fıkraları seansları, uçuşan adresler, seni özleyeceğimler, şurada görüşeceğizler... Diyorum demesine ama İstanbul'da görüşmek üzere dileği her söyleyişimde içimi yakıyor, yalandan söylediğimi nerden bilecekler, İstanbul'da şiir festivali yok ki; gel de anlat, İstanbul öyle büyülü ve önemli ki, caz festivallerinden yıkıldığı halde (Allahım sen şu bizim küçük burjuvalarımıza ve onların peşine takılan zenginlerimize akıl fikir ver, sanki ataları New Orleans'lı. Yok böyle bir zübbelik!) yok, ilaç için olsun yok.

Venezuela'ya gidip de Başkan Hugo Chavez'den söz etmemek olmaz, nasıl ki Küba'ya gidip de Fidel'den söz etmemek olmaz ise. O bakımdan bir parantez açıp bu eski asker ve karizmatik politikacıyı satır başlarıyla da olsa tanıtalım.

Venezuela kırsalı sayılabilecek Sabaneta (Barinas) kasabasında ilkokul öğretmenliği yapmakta olan Bay Hugo de los Reyes Chavez ve Bayan Elena de Chavez'in 1954 yılında bir erkek çocukları olur. Adını Hugo koyarlar. Hugo 17 yaşına geldiğinde onu Caracas'ta Askeri Okula yazdırırlar. Hugo askeri okulda bir yandan da sosyoloji eğitimi alır. Genç Chavez'in toplumsal meselelere olan ilgisi eğitim ile daha bir artar, bilimsel disiplinle de desteklenir anlayacağınız. Hugo Chavez Latin Amerika'da güçlü bir geleneği olan katolik ve ulusal-sol politik çizgi içinde yer alır ve orada yükselir. 1983 yılında "Devrimci Bolivarcı Hareket"i kurar. 1990'dan hemen sonra bir süre Simon Bolivar Üniversitesi'nde politik bilimler okur. 1992 yılında Chavez'in politik eylemciliği kendini tartışılmaz bir şekilde gösterir; sosyal demokrat Carlos Andres Perez hükümetini bir darbeyle devirmiştir. Chavez ülkesindeki karşıtları tarafından olduğu gibi, başta ABD olmak üzere gelişmiş pekçok Batı ülkesinde değişik sıfatlarla anılır; demogog, populist gibi. Bunlara bir de "diktatör" eklenir. Ülkenin zengin petrol kaynağının üstüne oturduğunu belirtmek için de "Pet-

ERNESTO CARDENAL

20 ocak 1925 tarihinde Granada'da (Nikaragua) doğdu. İlköğreniminden sonra, 1935 yılında felsefe ve edebiyat öğrenimini görmek üzere Meksika'ya gitti. 1952 yılında "El Hilo Azul" (Mavi İplik) adıyla küçük bir şiir yayınevi kurdu. 1954 yılında diktatör Anastasio Somoza'ya karşı ayaklanmayı örgütlemek üzere yayıncılığı bıraktı. Papazlık görevine başladığı tarih 1965'tir. 1978 yılında "Sandinist Ulusal Özgürlük Cephesi"ne katıldı. Sandinist devrim sonrası kurulan hükümette kültür bakanı olarak görev aldı (1979). Resmi görevli olarak pek çok Avrupa ülkesi olmak üzere, İran, Irak, Libya ve Lübnan gibi ülkeleri ziyaret etti. 1980 yılında Bulgaristan'da "Barış İçin Çocuklar" vakfını kurdu. Birinde Mihail Gorbacov olmak üzere pek çok ünlü sanatçı ve politikacıyla çeşitli politik ve sanatsal vakıfların kuruculuğunu yaptı. Sayısız ödülün sahibidir. Almanya, Kolombiya, Amerika ve İspanya üniversitileri kendisine fahri doktora ünvanı vermişlerdir.

HUMBERTO AK'ABAL

Doğ. 1952, Guatemala. Yerli tarzı şiirin en önemli şairlerindendir. Şiirleri pek çok Batı diline çevrilmiştir. "Blaise Cendrars" (1998) ve "Pier Paolo Pasolini" (2004) ödüllerinin sahibidir.

Soldan sağa: William Agudelo (Kolombiya), Ernesto Cardenal, Humberto Ak'abal (Guatemala)

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Carabobo Parkı'nın hemen üstü

rodiktator" de denir. Latin Amerika'nın eski diktatörlerini biliriz; Stroresnerr, Videla, Pinochet gibi su katılmamış faşist olanları bizde de lanetle anılır. Chavez ulusal bağımsızlıkçı bir ana hatta demokratik sosyalizme bağlı olduğunu ilan eder.

Demokrasiye vurgu yapmakla kalmaz, 4 Şubat 1992 yılında ülkesini seçime götürür. Seçimi % 56 oranında oy alarak kazandığı için bu dünyadaki diğer bazı diktatörlerin seçim oyunlarından farklı olarak addedilir. Chavez yaptığı reformlarla bir yandan ülkesini ekonomik, sosyal ve demokratik yönlerden geliştirirken "diktatörlük" imajını da olumlu yönde değiştirir. Chavez'e Batı basınınca yakıştırılan bir başka sıfat da "referandumcu diktatör"dür. İki kez referanduma gitmesi yüzünden böyle denir. Kimilerine göre bu referandumlar da birer populist darbedir. Bizim işimiz buradan, böyle bir yazı planında Chavez politikalarını yorumlamak olmadığından, sadece gelişmeleri aktarıyoruz. Velhasıl oldukça gürültü patırtı içinde geçen Nisan 1999 referandumundan sonra, Chavez gitti geldi derken, tarih 30 Temmuz 2000'i gösterdiğinde tipik Venezuela fizyonomisine sahip bu başkan büyük gösterilerle koltuğuna tekrar oturur.

Chavez güncel politik konular ve kalkınmaya ilişkin somut projeler hakkında hararetli bir şekilde konuşurken ara ara şiirden dem vuruyor ve içimizden birine yönelip onunla kısa bir hasbıhal ediyordu. "Bakın Türkiye'den kim gelmiş. Adnan Özer aramızda," dediğinde bir başka şekilde heyecanlandım. "Selamun aleyküm, aleyküm selam!" diye bir temenna çekti ardından. Ben de uzatılan mikrofona "Sayın Başkan Türkiye sizi tanıyor ve seviyor," deyiverdim. Aslında daha başka şeyler söyleyecektim, Türkler olarak bağımsızlık tutkumuzdan, Kurtuluş Savaşımızdan, Mustafa Kemal'den söz edecektim, ama heyecan işte, karşılıklı kucaklaşma mesajlarıyla bitirdik aramızdaki konuşmayı.

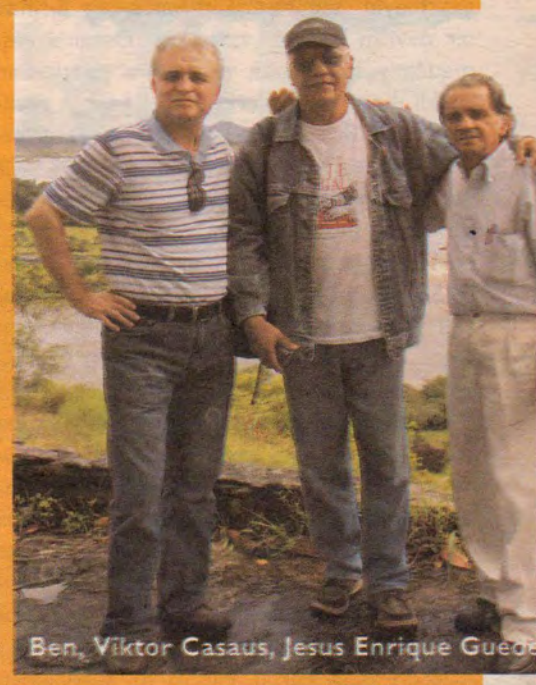
27 Temmuz gecesi mihmandarlar Yarın sabah Başkan sizi bekliyor dediğinde bizim için sürpriz oldu. 28 Temmuz Başkan'ın doğum günüymüş ve o gün ulusa sesleniş babından TV'den bir konuşma yapacakmış. Başkan "Alo Presidente" program başlığı altında sık sık böyle konuşmalar yaparmış. "Alo Presidente"nin bu seferki çekimleri yeni faaliyete geçen bir ayakkabı fabrikasında oldu. Biz bir platfomda bekleşirken Başkan önce işçilerle, ardından da fabrika yöneticileriyle sohbet etti. Bakanlarının en az yarısı da oradaydı. Hemen arkamızda çeşitli okullardan gelmiş bir grup çocuk ve sorunlarını dile getirmek için can atan halktan bir kesim. Sohbet öyle uzadı ki iki kere kumanya dağıtıldı. Tam bir curcuna. Çocuklar bağırıyor, biz de şiir okuyacağız, bir şarkım var Chavez bak, diyenleri var. Chavez Burda bu işin ustaları var dediyse de dinletemedi. Başkanla sohbetimiz müsamereye döndü... Populizm, mopulizm, bunu yaşamak güzeldi.

Venezuela ziyaretinin acı verici etkisi de oldu. Bu ülke Yeni bir dünya mümkün diyenler, Kapitalizm Allahın emri değildir diyenler için bir umut. Bu umut nasıl inşa edilmiş, bir haftalık zaman zarfında bunu anlamak mümkün olmasa da, bir şeyleri yerinde görmek önemli, önceden ilginiz, bilginiz de varsa bazı çıkarsamalar yapabiliyorsunuz. Acı şu: Bizde, sosyal dayanışma ruhuyla yeni bir idari düşünce getirecek, buna uygun bir irade ortaya koyup, kitleleri kucaklayacak bir politik hareket için hemen her şey var. Ancak bunun olmaması için de neredeyse hemen her şey var. Bu bir paradoksal durum gerçekten de, ümit kırıcı demeyelim ama yürek burkucu. Venezuela Türkiye için örnek teşkil edemez. Bunu benim gibi bir politika cahili bile görebilir. Lakin duyarlılık bir şeyler söylüyor; bu ölçüde başarısız olmak için üzerimizde nasıl bir program uygulandı..? Dahası, bu nasıl inattır ki, geleneksel bilgi yerine, onu tümüyle reddederek, uydu bir topluluğun bilgisini koymaya çalışıyoruz. Uydu topluluk; birbirine karşı vicdan örgütlemeleri, nosyon ve kavram kuşatmaları ilişkisiyle bağlı/bağımlı kesimlerden oluşuyor. Diyalog ve sentezden uzak, kriminal muhalif olmuş unsurlar; amaçsız, adeta dış gebelik gibi şişkinlik yaratan bir pseudoentelektüel kesim; halktan kopmuş entelektüeller; bir de -taçlandırmak için olacak- "kendilerinde profesyonel" olmuş birtakım ideologlardan oluşuyor. Hepsinden negatif bir ideloji çıkıyor. Bu negatif ideloji vicdanları eziyor; aklın önünde engel oluşturuyor. Bunu görüyordum, Venezuela deneyimiyle iyice emin oldum.

Juan Calzadilla ile

Festivalden bazı yüzler

Ben, Viktor Casaus, Jesus Enrique Guedez

JESUS ENRIQUE GUEDEZ

1930 yılında Barinas'a bağlı Puerto Nutrias'ta (Venezuela) doğdu. Edebiyat ve sinema öğrenimi gördü. İtalya'da (Roma) Federico Fellini başta olmak üzere İtalyan yönetmenlerle çalıştı. Venezuela Ulusal Sinema Kurumu'nun Başkanlığını yaptı. Buradan emekli oldu.

VICTOR CASAUS

1944 yılında Havana'da (Küba) doğdu. Şairliğinin yanısıra sinemacı ve gazeteci olarak çalışmıştır. Havana Üniversitesi İspanyol Dili ve Edebiyatı Bölümü mezunudur. "El Caiman Barbudo" (Sakallı Timsah) adlı dergi çevresinde yetişen şairlerin başında gelir. Bu derginin adıyla anılan kuşağın önemli şairlerindendir. Halen Havana'da faaliyet gösteren bir kültür merkezinin başkanlığını yapmaktadır.

Kasuko Shiraishi

Koulsy Lamko (Çad)

Fernando Rendon (Kolombiya) Uluslararası Medellin Şiir Festivali Komitesi Başkanı.

FERNANDO RENDON

1951 yılında Medellin (Kolombiya) doğdu. Editörlük ve gazetecilik yapmaktadır. "Clave de Sol" (1972), "Prometeo" (1982) ve "Imago" (1988) şiir dergilerinin kurucusudur. 1991 yılından bu yana her yıl kesintisiz gerçekleştirilen ve dünyanın en geniş katılımlı şiir organizasyonlarından biri olan "Uluslar arası Medellin Şiir Festivali"nin baş kurucusudur. Halen bu festivalin komite başkanlığını yapmaktadır.

Gelecek sayıda:
Venezuela Deneyiminde Sosyal Politikalar... Türkiye'deki Paradoks Üzerine...

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

RAP VE R&B BİR ARADA

Amerika'da insanlar birbirlerini öldürüyorlar belki burada da sektör o kadar büyürse biz de belki birbirimizi öldürebiliriz...

barisunal@raphaber.com

Barış Ünal

Amerika'da insanlar birbirlerini öldürüyorlar belki burada da sektör o kadar büyürse biz de belki birbirimizi öldürebiliriz...

Biraz Emir ve Doa'yı tanıyalım mı?

Emir: 98 yılından beri rap müzikle uğraşıyorum. 22 yaşındayım. Prodüksiyona başlamadan önce İzmir'de yaşıyordum. Doğma büyüme İzmirliyim. 98 yılında müzik yapmaya başladıktan sonra profesyonelleştikçe ve çevrem genişledikçe yaptığım müzikle doğru orantılı olarak değişmeye ve gelişmeye başladı.

Doa: 7–8 senedir müzikle uğraşıyorum. Ama rap söylemiyorum. Emir'le 7 senedir tanışıyoruz. Ben de R&B (Ritm and Blues) söylüyorum. Beraber güzel şeyler yapacağımıza inanıyoruz.

Emir: Benim Taşoda ile çalışmam söz konusu olduğu zaman Doa'ya, böyle bir albüm çalışması var beraber yapalım mı? dedim. Kabul etti...

Taşoda'ya gelmeden önce neler yaptın?

Diğer MC arkadaşlarla sürekli parçalar yaptık, ürettik yıllar boyu. Yener ile çalıştım, Dumanyak ile çalıştım. Ve şu an ismini hatırlayamadığım bir sürü arkadaşla parça kaydettim. Zaten bu işte sürekli ürettikçe geliştiriyorsun kendini.

İzmir'de bir handikap var mı bu müziği icra ederken?

tün şehirlerin bence bir handikabı var. Çünkü en büyük prodüksiyon açısından sektörü besleyen şehir İstanbul. Diğer şehirlerde bir şey ürettiğin zaman geniş kitlelere duyurman biraz daha zor oluyor. Genelde internetin gelişmesiyle biraz daha duyulur oldu.

Müzikal anlamda nasıl bir albüm olacak?

Daha önce denenmemiş şeyleri dinliyoruz. İçinde bol miktarda blues, reggae, raga vokaller, hem funk hem melankolik, hem sound olarak bugüne kadar yapılmamış ve genel kalıbın da dışına çıkmayı hedefleyen bir albüm olmasını istiyoruz. Bol bol etnik sentez şeklinde soundlar duyacaksınız.

Beklentilerin neler?

Biraz da bu bizim albümümüzü pazarlamak isteyen plak şirketi ile ilgili. Sonuçta o şansı biz belirleyebiliriz. Biz şu anda Taşoda ile prodüksiyonu yapıyoruz. Plak şirketi önümüzdeki günlerde belli olacak. Plak şirketi bir işe ne kadar promosyon bütçesi ayırır, ne kadar albümün arkasında durursa insanlara daha çok ulaştırır ve iyi bir plak şirketi ile iyi bir satış grafiği yakalayabileceğimizi düşünüyorum.

Feat yapıp yapmayacağın kimseler var mı?

Müzik yapanlara saygısı olan yozlaşmayan, sağda solda prim yapmak adına diss yapmayan, problemi olup diss yaparken anne gibi veya onun gibi değerlerine böyle tecavüz etmeyen insanlarla çalışmak isterim. Çünkü bu olay büyüdükçe sektör haline geldikçe kendini bilmeyen insan sayısı da çok arttı. Çünkü herkes mc oluyor, evine pc alan rapçi oluyor. Müzikal kalitesini beğenmemin yanında çalışacağım veya beat vereceğim insanların karakter yapısı ve aramızdaki elekrik de çok önemli benim için.

Peki popülaritesi arttıkça hiphop'a bir kayış söz konusu mu?

Bence her şekilde zaten bundan sonra geleceği yere geldi. Bu saatten sonra geriye gitmez. Bence her türden olması gerekiyor. Reklam müzikleri de olacak, çok fazla deep underground da olacak. Belki Cartel gibi milliyetçilik olgusunu arkasına alıp yapan gruplar da olabilir. Popülerliğin zarar

şey değil bence popülerlik. Çünkü işini iyi yapıyorsan insanlar da seni beğeniyorsa popüler olman kaçınılmaz.

Rap camiasında dostluklar neden çalkantılı?

İnsan ilişkilerindeki bozulmalar, ne bileyim bir takım çelişkiler, genelde göz önünde olduğumuz için medyada olsun internette olsun, birşey olduğu zaman hemen dedikodular başlıyor. Rapçiler de genelde dedikoducu oluyor, karı gibi dedikodu yapmayı seven insanlarız genel olarak. Bir olay olduğu zaman hemen kulaktan kulağa büyütülebiliyor. Sektörleştikçe daha da kötü şeyler olabilir. Çünkü artık bu işten para kazanılmaya başlandı. Ve para kazanılan rekabetin olduğu her ortamda çekememezlikler arkadan konuşmalar fitne fücur oluyor. Amerika'da insanlar birbirlerini öldürüyorlar burada da sektör o kadar büyürse biz de belki birbirimizi öldürebiliriz neden olmasın.

East coast West coast olayı diyorsun...

İnşallah olmaz ama olabilecek gibi. Ben herşeyin müzik çerçevesi içerisinde kalmasını isterim. İnşallah da öyle olur.

Doa sen neler yapacaksın albümde?

İlk başta MC değilim ben. Vokal, piyano ve bestelerim var albümde. Emir dışında bir albüm düşünmüyorum. Biz bir grubuz çünkü. Gruptan ayrılmam kendime albüm yapmam söz konusu değil.

Rap'in kitlesi kimler sence? Bir de varoş kelimesi seni rahatsız ediyor mu?

Geçende Taşoda'dan Savaş Abi'yle onu konuşuyorduk. Aslında Türkiye'de varoş kelimesi yanlış kullanılıyor. Varoş kelimesi beni rahatsız etmiyor. Ama aslında herkesin dinlemesini isterim. Varoş diye tabir ettiğimiz insanların 12 YTL verip bir albüm almasını falan beklemek biraz acımasızca oluyor. Onun için korsana bazen izin vermek zorunda kalıyor-

Albümden konuşalım biraz, neler var? Nasıl bir albüm?

Şu an çok kesin olmayan feat var. Sarp Keskiner, Yener olacak bayağı fazla bir track olacak albümde, 20 civarı track var. Ben İzmir'den gelirken kendi soundlarımı getirdim. Savaş Abi'yle burada mix'lerini ve düzenlemelerini yapıyoruz. İkimizin ortak çalışması gibi birşey oluyor. Feat yapacağımız kişiyi kendi kafama göre almıyorum. Savaş Abi karar veriyor. Ortak bir yön bulup karar veriyoruz yapacağımız feat'e. Sahne performansının da canlı olmasını istediğimiz için biraz davullar baslar olsun istiyoruz.

Türkiye'de Kürtçe rap olsa nasıl karşılarsın?

O dili konuşan veya sadece ana dili o olan belli bir insan topluluğu var. Bunu göz ardı etmek bence yanlış olur. O yüzden çıksa güzel olduktan sonra dinlerim. Hiç problem olmaz benim için Türkçe, Kürtçe, Arapça, Jamaikaca.

DJ'lerin sayısı az mı sence?

Açıkcası beat yapmak çok ayrı bir mevzu. Bir sample kesip altına ryme yazıp beat maker olunmuyor veya DJ olunmuyor. DJ kelimesi Türkiye'de çok yanlış kullanılıyor. DJ plakları kullanan adam. CD'leri çalan insana DJ deniyor. Benim için plakları çeviren kişi plak çalan kişi demek. DJ'ler keşke daha fazla olsa. DJ konusunda belli bir tekelin olduğunu düşünüyorum. Çünkü scratch'çi olarak DJ Mahmut ve Sagopa'dan başka bu işi yapan adam yok. Rap kültüründen gelen insanların az olması müzikaliteyi düşürüyor. MC'lerin yanında DJ'liğe de merak salıp öğrenmesi gerekiyor alttan gelen gençlerin. İyi işler çıkmadığı için aslında referans noktası farklı olan insanlar hiphop'a yönelmeye başladı. Hepsi diye bir grup çıktı. R&B diye tanıtılıyor. Soundlarını Ozan Doğulu yapmış. Ama bence R&B ile alakası yok.

İnsanların sadece gözünü boyuyorlar.

Doa: Bence de R&B yapmıyorlar. Destiny's Child özentileri olarak görüyorum. Hatta 2'nci kliplerinde Sean Paul'un Beyonce'a yaptığı vokali alıp aynen koymuşlar. Bence yapamıyorlar. Albüm çıkınca göstereceğim ben de herkese R&B nasıl yapılırmış.

Bu albümden sonra neler olacak?

Bu albümü en iyi şekilde yapıp bundan sonraki albümü diğer albümden çok daha iyi yapmak istiyoruz. 3'ncü 4'üncü albümden sonra yurtdışına açılmak istiyoruz. Bunun için İngilizce'yi çok daha iyi öğrenmek amacındayız. Gerçi Türkçe olarak da yapılabilir. Hedeflerimiz arasında bunlar da var. Bomb'un işi ne albümde?" Favori parçam **"Dünya'daki Hal." $$$$$!**

Yakında da Fuat'ın ikinci klibini televizyonlarda görürseniz şaşırmayın. Değişik bir klip olacak. Genç bünyeler ortaya çok süper bir klip çıkaracaklar! Biraz vakit var ama.

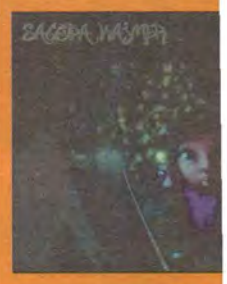
EMİR & DOA

Akşamseraat

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Camiyadan Haberler

İrem records Fuat'ın albümünden sonra rap camiyasına 2 tane daha albüm verdi. Sagopa Kajmer'den "Romantizma", Makale'den "Tamam". İrem records ile tek albümlük anlaşma yapan Sagopa albümünü göremeden vatanı göreveni yapmaya gitti. Ve gelince kendi şirketini kuracağını söyleyerek iyi haberler verdi. Albüme gelince 23 track ile insan haraketli parça bulmakta zorlansada "Baatıl Rhyme" parçası her kesim tarafından beğenilecek gibi. Featlere gelince söylenecek söz yok. Kendi çizgisi içerisinde klasik bir Sagopa Kajmer albümü biraz ağır ve underground müzik marketlerden alınması gerekir.

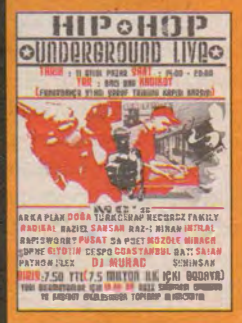
Makale-Tamam

İsviçre-Türkiye hattında derken bandrollü albümünüde piyasaya verdirler. Albümün en güzel kısmıda featlerin çok başarılı olması Azra, Dj Mahmut, S2K Tunç, Steryo Cem, Yener, Black Tiger albümün kaltesini baya bir yükseltmişler. Natacha Atlas etkisi "Biz Siz" parçasında kendini gösteriyor ve güzel bir parça olmuş. Makale'nin sloganları "gelişmeye evet, değişmeye hayır". Tek albüme söylenecek söz varsa Chilly Bomb'un işi ne albümde. Favori parçam Dünya'daki Hal.

Underground Live

11 Eylül Pazar günü Baci Bar(Fenerbahçe stadı şeref tribünü kapısı karşısı) kadıköy'de underground bir parti var. Saat 14:00-20:00 arası ben oraları bilmiyorum derseniz millet 13:30 gibi rex'in önünde toplanıp gidecek, 7.5 ytl bir içki dahil yaş sınırı yok. Kaçmaz benden söylemisi. kimler mi var?

$$$$$!

Yakında da Fuat ikinci klibini televizyonlarda görürseniz şaşırmayın. Değişik bir klip olacak genç bünyeler ortaya çok süper bir klip çıkaracaklar benden duymuş olmayın biraz zaman var ama.

BARIŞAROCK:

Cola içen Bush olsun!

Timur Danış
timurdan@yahoo.com

"Barışarock" ya da "Barışarak. Rock'n roll'un "Yuvarlanan Taş" anlamına geldiğini son senelerde öğrendim ve çok sevindim. Dağlarda, kayalarda gezerken, üstümüze gelen taşlar meğer ki Rock'n roll yapıyormuş. Öte yandan yuvarlanan taşın okunuşunda da çok sevdiğim bir anlam var, barışarak; bu yüzden ben Barışarock'u İngilizce okuyup Türkçe anlamayı seviyorum. Elbette ki festivalin adı Barışarak olsaydı daha iyi olurdu. Çünkü, baktığımızda çok sıklıkla barış diyoruz da, içini pek fazla doldurmuyoruz gibi geliyor. Halbuki "Barışarak" barışa yapılmış harika bir katkı fırsatı veriyor. Yani kavgalı da olsak, düşman da olsak, önce barışalım.

Önümüzdeki ay Tolstoy'un Kaos yayınlarından çıkacak bir kitabını dosyasından okudum. Biliniyordur, Tolstoy "Sana biri tokat atarsa, diğer yanağını çevir" diyen İsa'ya yürekten bağlı bir barış yanlısı. Zaten kitabında da, İsa'dan sonra kilisenin ilk yaptığı çarpıtmanın barış konusunda olduğunu yazıyor.

Benim kişisel düşüncem İsa'ya ve Tolstoy'a uyuyor. Ama becerebiliyor muyum? Yani biri bana şiddet uyguladığında şiddetsiz kalmayı becerebiliyor muyum? En azından yapılması gerekenin bu olduğunu benim de zaman zaman uygulamayı becerebildiğimi söyleyebilirim.

İşte bu nedenle, etraf çok kirletildiği için, çok fazla et ve et ürünü tüketildiği için, barışçıl olmayan niyetlerin pankartlardan, davranışlardan yansımasından rahatsızlık duyulmadığı için, insanlar konser dışı zamanlarda eğlenirken çok saldırgan davrandıkları için, sayılarının 50 bini bulduğu söylenen insanların barış niyetlenmelerinin eksik olduğunu söylüyorum. Öyleyse benim "Barışarak"ımı anlatarak devam edeyim.

Bu yıl Barışarak'a erken ısındım. Ağustos ayının başında Barışarak'cılar Tünel Meydanı'nda bir basın toplantısı düzenlediler. Bildirilen saatte, elli kadar barış eylemcisi, ellerinde kendi yapımları, rengarenk pankartları taşıyarak, çeşitli aletlerle müzik yaparak, onların deyişi ile "Ses Çıkararak" geldiler. İçlerinde megafonlu bir genç vardı. Beyaz kağıtlara, el yazısı ile bişeyler yazmıştı. Bir elinde megafon tutuyor, diğer eliyle de kağıtları kontrol etmeye çalışırken okuyor, anlatıyordu. Vallaha ne söylediğini hiç işitmedim ama o kadar içten konuşuyordu ki, tamam dedim bu yıl Barışarak'da başka bir enerji var. Daha ayın başında, takvimime 27-28 Ağustos'u işaretledim. Üstelik bu sefer Sarıyer-Çayırbaşı-Mehmet Akif Piknik alanındaki konsere bir gün de erken gitmeye karar verdim. Bizim Kırmızı Leman-ı Seyyare'ye çadırı, kamp ocağını, battaniyeyi, peynir ekmeği, dometesi, hıyarı, reçeli, çikolatayı, küçük içki şişesini, stantda satmak üzere Git Dergilerini yerleştirdim. Bir gün önceden tedarik ettiğim konser afişleri ile arabayı donattım. İstiklal Caddesi'ne çıkıp yürümeye başladım. Sağlı sollu geçen insanların gülücükleri ile Galatasaray'a kadar geldim. Bu yıl Barışarak'da kolaya karşı bir vurgu görememiştim. Oysaki ilk yılın söyleminde, daha işin başında kola'ya karşı tavır belirgin olarak ortaya çıkıyordu. Barışarak'ın internet sitesinde ilk yılın niyeti şöyle ortaya konuyordu: "2003 senesinde Coca Cola şirketinin Rock'n Coke adıyla 4 milyon dolar harcayıp gerçekleştirdiği festivale tepki olarak doğan Barışarock, bir anda ülke gündemine oturdu. Bir grup gencin tamamen sivil olarak başlattığı girişim, ülkede savaş karşıtı hareketlerin en büyük eylemlerinden biri haline geldi. "Rock şişede durmaz" sloganı ile günlerce Türkiye medyasını meşgul etti, şaşırttı." Bu arada iki yıldır Rock'n Coke ile aynı tarihte yapılan Barışarock bu yıl daha erkene çekilmiş. Elbette ki bizim kafamızda artık oturdu. Barışarak deyince direk olarak kokakola karşıtlığı, kendiliğinden geliyor. İlk anda anti kola tavrı pek göremedim ama fiili durum daha Galatasaray'da, sorunu çözdü. İşten atılan kokakola işçileri, meydana kurdukları masada imza topluyorlar. Zaten onlar da Barışarak'a gelerek destek vereceklerdi. "Kola içen Bush olsun" sloganı, Türkiye'nin en kalabalık caddesinde festivalin çıkış amacına tam oturarak yükseliyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ben yoluma devam ettim. Taksim, Dolmabahçe, Beşiktaş, Ortaköy, Kuruçeşme derken bir solukta Bebek'e geldim. Yol boyunca gerek bizim kırmızı araba, gerekse arabanın üstündeki Barışarak afişleri bayağı ilgi topladı. Selam verenler, destek verenler, çay ısmarlayanlar oldu. Bebek, Emirgan derken Yeniköy'e vardım bile. İçim çok huzurluydu. İçim barış doluydu ve bir barış ortamına yürüyordum. Aslında Barışarock'dan bana bu kadarı bile kalsa yeterdi. Sonra Tarabya... Tarabya'yı geçince bizim arabanın lastiği patladı. Çok zor da olsa araba aslında üç teker üzerinde de gidiyormuş. Çayırbaşı'nda bir bisikletçi tarif ettiler. Sapaktan sonra bir kilometre kadar arabayı sürükledim ve bisiklet tamircisini ara sokakta buldum. Yeniden yola çıktığımda saat 23.00 olmuştu. Yolda festival alanına giden bir arkadaş buldum. Karanlıkta otostop çekiyordu ve biraz korkmuştu.

Festival alanına girip, kendime güzel bir çadır yeri buldum. Epeyi yorgun olduğum için yatıp uyumak istedim. Cuma akşamından kamp alanına gelenler festivalin eğlence kısmını da erken başlatmışlardı. Çadırın etrafı da kısa sürede yeni çadırlarla dolduruldu. Bir süre sonra uyumuşum.

Sabah kalkıp LeMan standının yanına kendime bir yer yaptım. Her geçen dakika festival alanına yeni insanlar geliyor ve çadırlar kuruluyordu. Bir de standların oluşturduğu bir ana cadde vardı. Burası tam bir piyasa alanına dönmüştü. Önümüzden geçen insanlar standımıza uğruyor, en çok da pazar günü Caddebostan'da yapacağımız "Donuna Sahip Çık" eylemini duyuran Tuncay Akgün'ün çizdiği afişe bakıp, gülüyor, "Afiş satılık mı?" diye soruyorlardı.

Piknik alanında yemek içmek teşkilatı kurulmuştu. İki koca döner, tavuk ve et olmak üzere en baş yerini almıştı. Ortaköy kültürünün vazgeçilmezi Kumpir yemek standlarında hak ettiği önemi almıştı. Poğaça tezgahı da gerekli saygıyı görüyordu. Aslında ben Barışarak'dan bazı arkadaşlara "Karaburun'da Kazan Kaynatıyoz" tarzında bişey yapalım demiştim. Festival alanına tüp, bir kazan, kepçe, tabaklar, kaşıklar, bulaşık leğeni kurulama bezi, kurutma ipi getirelim, bulduğumuz sebzeleri kazana atalım, karıştırıp, insanlara maliyetine verelim. Biraz ben geç kaldığım için, biraz iletişimsizlik -Benden kaynaklanan- nedeni ile bu önerimizi Barışarak'a tam anlatamadık ve yapmaktan vazgeçtik. Ama bu önerinin çok doğru olduğunu festival alanında gördüm. Mesela şöyle bir slogan çok hoş olacaktı; "Barışarak Kazan Kaynatıyoruz." "Bomba Değil Yiyecek" gibi bişey yani. Bu slogan da "Dördüncü Barışarak Festivali"ne bizden hediye olsun. Dilerim seneye -benden kaynaklanan- iletişim meselesini çözerim de, kabak, patlıcan, patates, biber, kurufasülye; dönerin, kumpirin, poğaçanın karşısında bir yerde hak ettiği saygın yeri alır.

Bunun yanında ben bizim standta, arabanın içinde güzel bir mutfak kurdum ve eşe dosta çay servisi yaptım. İki gün hep arabanın içinden kahvaltı yaptım hatta bir de akşam yemeği pişirdim. Yanımda getirdiğim bir soğan ile yedi küçük boy patatesi bir kapta haşladım. Haşladığım malzemeyi süzüp bir kaba aldım ve içine peynir ilave ettim. Biraz da sıcak su. Son derece lezzetli bu yemeğe Barışarak Patatesi adını verdim. Bir dileğim de odur ki, özgürlük ve barışa giden yolun mideden geçtiği hatırlanır da, seneye, insanlara kendi yiyeceklerini kendileri yapma izini verilir.

Bu yıl katılan kuruluşların standları açısından çok başarılıydı. İstanbul Eczacı Odası ve Çağdaş Eczacılar Derneği'nin "Bebekler ve Çocuklar Adına İmza Kampanyası" çok etkileyiciydi.

Çocuklar ölebilir yarın,
hem de ne sıtmadan ne kuşpalazından
düşerek de değil kuyulara filan;
çocuklar ölebilir yarın.
...
arkalarında gölgelerinden başka bir şey bırakmadan...

Lütfen: www.istanbuleczacilarodasi.org.tr'den ya da 0212 217 61 91 nolu telefondan Burcu Hanım'a ulaşıp bebekler ile ilgili kampanyaya imza vermek istediğinizi söyleyin. Eğer yasa değişirse bebeklerin alınıp satılması daha da kolaylaşacak.

UyanaRock Grubu Cargill firmasının İznik gölü kenarında yaptığı rezillekleri anlatan bir bildiri dağıttı. "Silahlar Denetlensin Kampanyası" bir tiyatro gösterisi ve interaktif sergi ile sunuldu.

Festivalin müzik yanına pek girmeyeceğim çünkü anlamadığım bir konu. Yalnız özellikle gece karanlığından yahsıyan sahne ve ışık görüntüleri büyüleyiciydi. Bu kadar yüksek volumlü bir sesi duymak bünyeme iyi gelmiyor. Bu yüzden fesitivalin saunduna pek girmeyeyim. Ama sahneden yansıyan "Cola içen Bush olsun" sloganını defalarca duyduğumu belirteyim.

Festivalin en ilginç yanlarından biri de uzun eşşek oyunlarıydı. Hayatımda gördüğüm en uzun uzun eşşek tesisi bu festivalde kurulmuştu. Tam oniki kişilik iki ekip halinde oynanan uzun eşşek beni çok güldürdü. Bu arada kola işçilerinin akşam saatlerinde oynadıkları daha kısa boyutlu uzun eşşek de çok eğlenceliydi. Kola işçileri gündüz uzun eşşek oynayanlara göre daha mızıkçıydı. Koca adamlar her turun sonunda çocuklar gibi neşe içinde itiraz ediyor alta yatmamanın yollarını arıyorlardı.

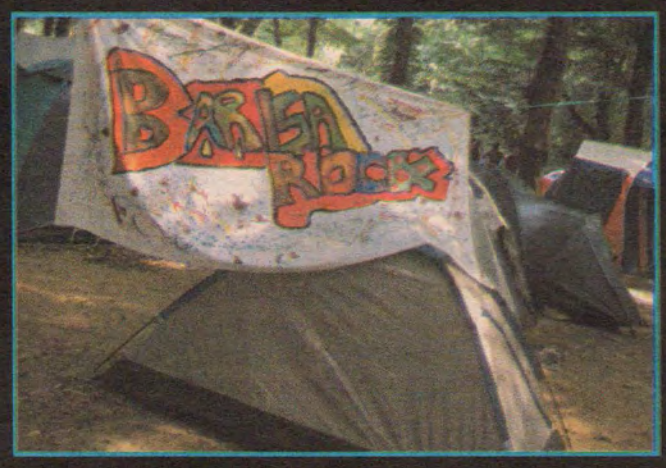
Festivalin tek korkunç yanı ise tam karşımızda çıkan kavgaydı. Bazı yayın organlarının iki grup arasındaki kavgası olarak yansıttıkları olay, benim tam karşımda oldu ve gördüğüm olayda bir grup diğerine saldırıyordu. Bu saldırı iki perde de oynandı. İşin en ilginç tarafı, ikinci saldırı sırasında ortama hakim olan paniğin içinde bir tiyatro grubunun oyunlarının beş dakika içinde başlayacağına dair yaptıkları anonstu. Olup biteni çaresiz seyrederken sanatın barışa katkısı ile teselli buldum.

Dilerim seneye Barışarock, Barışarak olur; çünkü Barışarock'u çok seviyorum.

Akşamsefası

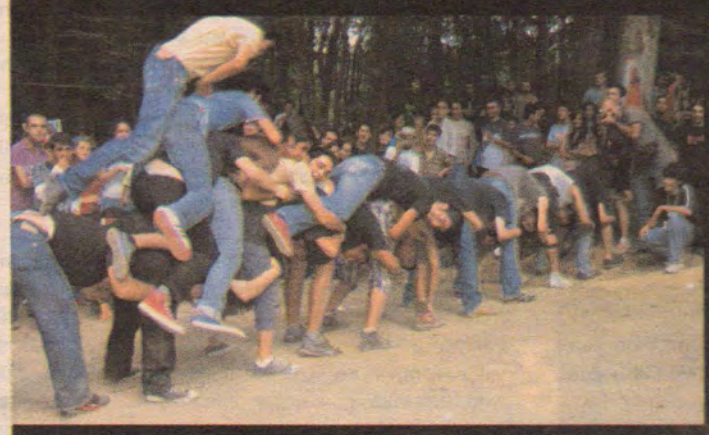

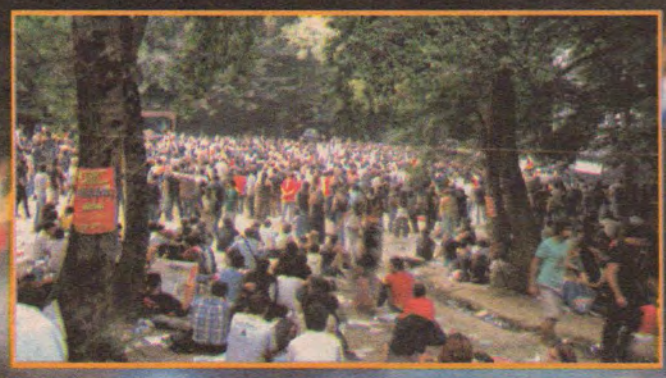

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

pelingokmen@leman.com.tr Pelin GÖKMEN

Merkez Hakem Kurulu Başkanı Ufuk Özerten:

Nasreddin Hoca'dan esinlendiğimiz oluyor

Topun içine bir mikroçip koyarak kaleden girip girmediğini ölçmeye yarayan bir alet varmış... Bu Türk Liglerine de gelecek mi?

FIFA'nın böyle bir projesi var ama uygulayalım mı uygulamayalım mı diye düşünülüyor. Bunu biz kendi kafamızdan yapıp da koyamayız, FIFA bazı şeyleri çıkartır çıkarttıktan sonra da tavsiye eder. Tavsiye edildiği zaman ister uygular ister uygulamaz federasyonlar. Ama International Board dediğimiz kararlara girerse herkes kullanmak zorunda kalır. Bence son derece gereksiz birşey, futbolun güzelliği belirsizliklerinin çok olmasında, yoksa dünyanın en kolay sporu futbol. 17 tane kuralı var, bunun 10 tanesi topun basıncı, çevresi yüksekliği...

Hakemlerin falan kararları önemli değil mi? O da etkiliyor.

Tabii.

Türkiyedeki hakemler nasıl bir teknoloji kullanıyor?

Teknoloji olarak bayraklarında "bip" var, hakemin de kolunda alet var, birşey olduğu zaman bayrağı kaldırdığı zaman o bipe de basıyor hakemin arkası dönükse orada kolunda bir titreşim oluyor.

Onu kumandadan mı kontrol ediyorlar?

Yoo karşılıklı.

Hakemlere psikolojik test uygulanıyor mu?

Psikolojik test uygulamıyoruz ama, psikolojik konularda kafalarını rahatlatmak için bir takım seanslar, görüşmeler yapıyoruz. En büyük eksiklikleri moral motivasyon eksikliği...

Hakem sayısında bir artış yapmayı düşünüyor musunuz?

Yok, klasmandaki hakem sayısını düşürmeyi düşünüyoruz, arttırmayı değil...

Ama hep aynı hakemler çıkıyor maçlara.

Bir kişinin hakem olması için, hakemliğine karar verilmesi için en az 15 tane maç yönetmesi lazım. Şu anda Türkiye'de klasmanlarda örneğin C klasmanında hakem sayısı o kadar fazla ki 2.9 maç düşüyor. Düşün...

15 sayısı internasyonel mi peki yoksa Türkiye'de mi sadece?

Yok, öyle bir kural değil de, bir hakemin hakem olduğunu anlamak için onu en az 10-15 maçta izlemek lazım şimdi sen 2 tane röportaj yapsan senede, senin muhabir olup olmadığına kanaat verilir mi? Verilmez. Belirli birtakım şeylerin yapılması lazım.

Çok önemli derbi maçlarda oynayan dünyaca ünlü futbolcular var, o kadar transfer ücreti ödenip takımlarımızın renklerine bağlanan, bu futbolculara yapılan fauller var. Bir tekme atılıyor bütün sezon oynayamıyor. Bunun için hakemlere bir telkinde bulunuluyor mu? Sonuçta bu Türk futbolunu ilgilendiren bir konu.

Neticede bu özel falanca kişiyi korumak için değil de.

Peki genel olarak deseniz bu tür sert hareketlerde hiç acımayın kırmızı kartı gösterin diyemez misiniz?

Herkese karşı o, kasti sert hareket yaparsa ona kırmızı kart vereceğiz. Aslında hakemin en asli görevlerinden biri öyle bir hareketi sezinleyip meydan vermemek.

Nereden sezinleyecek? Var mı sezinleyecek içgüdülü hakem bizde?

E tabii. Mesela futbol oynamış futbolun ne olduğunu bilen hakemler daha onun gelişinden ne olduğunu anlar.

Futbol oynamayan hakem de var mı?

E vardır yahu!

Galatasaray konusu var. Galatasaray'ın durumu hakkında ne düşünüyorsunuz?

Hiçbirşey düşünmüyorum.

Avrupa Kupasını aldıktan sonraki düşüşü hakkında...

Hiç beni ilgilendirmiyor. Tabii gönül isterki bütün takımlarımız en azından 4-5 tane takımımız katılsın Avrupa Kupalarına.

Nedeni nedir bu düşüşün Galatasaray'da?

Dediğim gibi bu benimle ilgili bir mevzu değil.

Herhangi bir tehdit alıyor musunuz?

Hiç kimseden bir tehdit almadım, hiçbir rahatsızlığım yok.

Bu pozisyon onu gerektiren bir pozisyon değil mi o zaman?

Yok. Hatta kamuoyunun neredeyse yüzde yüz desteğini arkamıza almış durumdayız.

Hakemlerin loto oynadığı yönünde iddialar oluyor.

Loto yasal bir olay.

Ama tabii lotonun sonucunu kendi belirlediği için onlar.

Herkes oynuyor. Her hakemin başına bir polis dikip loto oynattırmayacağız diye birşey yok.

Amerika'da falan jüri sistemi var ya. Mahkemede halk jürisi karar veriyor. Onları mesela bir odaya koyarlar, mahkeme gününe kadar hiçbiryere çıkartmazlar. Hakemlerin de aslında öyle bir hayatı olması gerekmiyor mu?

Ne yapalım yani. Dünyada örneği yok bunun.

Ama Türkiye farklı. Millet birbirini öldürüyor maç sonucunda.

Ben hakemleri daha insan içine çıkartmaya uğraşıyorum sen tamamen kapattırıyorsun.

Erman Toroğlu ve Şansal Büyüka hakkında ne düşünüyorsunuz?

Onlar bence böyle büyük bir coğrafyada Türkiye coğrafyasında kabul edilmiş kişiler. Erman benim arkadaşım. Gündüz bir maç oynanıyor, bir pozisyon olduğu zaman bakalım akşam Erman Hoca ne diyecek diyorlar.

Ama televizyonda en çok izlenen kanalda çıktığı için... Çıkmasa başka birisi gelse yerine aranır mı yokluğu?

Ama senelerdir o kanal onu bırakmadığına göre demek ki Erman'ın da bir kerameti var.

Şovmenliği de var tabii o da önemli.

İşini iyi yapıyor. Abant'taki hakem seminerine Erman'ı da davet ettim. Hatta Ahmet Çakar da davetliydi o gelmedi. Serdar Çakman geldi. Erman'ı hakemlerle karşılıklı diyalog haline soktum. Sen diyorsun ki hakemleri kapat bir yere. Karşılıklı konuştular. Herkes etekleri-ndeki taşları döktü.

Kavga çıktı mı?

Yoo hiç kavga çıkmadı. Erman da uygar bir insan hakemlerimiz de uygar insanlar.

Sadece televizyonda ediyorlar demek ki. Şov.

O tür şeyler olacak. Hatta ben en son lafı şöyle bitirdim. Erman Hoca hakemlere söyleyecek bir lafın kaldı mı kalmadı, ey hakemler dedim, Erman Hoca'ya söyleyecek bir lafınız var mı onlar da yok dediler.

Nasreddin Hoca gibi...

Nasreddin Hoca tabii bizim nostaljik eski büyüğümüz. Ondan da esinlendiğimiz bazı şeyler olmuyor değil.

Sen de haklısın sen de haklısın...

Yok ben ikisine de sen de haklısın demedim. Erman'dan, yani yorumculardan biz yararlanıyoruz. Türkiye gibi 70 milyonluk büyük bir coğrafyada eğitim imkanı oluyor. Bizim birtek şikayetimiz hakemlerin kişilik haklarına, şahsiyetlerini incitici söylemlerde bulunmamaları, onları da kendilerinden istedik açıkça.

30 senedir bir "ibne hakem" var bir de.

Anladım da hiçkimse olup olmadığını bilmiyor. Ne basın mensupları var.

Geçen sezonda yapılan en büyük hakem hatası neydi sizce?

Hiiç kafamı yoramam. Ben geri vitesi attım. Bizim şanzımanda geri vites yok. Bizim araba hiç geri gitmiyor. İleriye bakıyoruz.

Hakemlik müessesesine masa hakemliği gelecek mi?

Niçin?

Maç oynanıyor. Bir tane gol atılıyor ama bunu hakemin görmesine imkan yok. Ama orada bir kamera olmuş olsa onu hemen gösterir. Yaklaşık 10 saniyelik bir şey.

Futbolda bu hatalar olmazsa futbol biter. Ne yapacaklar o zaman, 4'üncü hakem var, yardımcı hakem var.

Erman Toroğlu var...

Bu futbol işine siz hiç girmeyin. Kendi branşınızda derdinizi halledin.

Geçenlerde top tam kaleye girerken patladı mesela. 40 yılda bir olacak birşey.

40 yılda bile değil. Ben 55 yaşındayım. İlk defa oldu öyle birşey.

55 yılda bir.

Futbol hatalar oyunudur. Herkes hata yapacak futbol güzelleşecek. Niye başka bir sporun peşinde değil bu insanlar?

En popüler futbol da onun için.

Niye en popüler futbol? Dünyanın en kolay sporu diyorum sana futboldan daha kolay bir spor var mı? Ha?

Seyirci için öyle oyuncu ya da antrenör için kolay değil.

Herkes için kolay. Herkes anlıyor bir kerameti futboldan.

Öyle birşey olduğu zaman mesela bir derbinin sonunda koskoca takımın başkanı maçı hakem hatalarıyla verdik diye demeç veriyor, sonra o maçın hakemi çıkıp "kardeşim ne diyorsun sen?" demiyor.

Onun yerine ben diyorum.

Diyecek misiniz yani?

Tabii ki savunacağız onun için burdayız.

Bu mahkemeye kadar gidecek bir konu. Hakaret değil mi bu?

Mahkemeye gidilmez. Eğer kişiliğe hakaret varsa..

İşini iyi yapmıyorsun diyor, burada sen şike yaptın diyor. Üstü kapalı bir şekilde.

Şike yaptın falan diye kimse hakeme diyemez.

"Hakemin kötü yönetimi" lafının altında yatan şeylerden biri de o...

Onun klübündeki yönetimi de olabilir.

Staddan çıkarken gayet rahat söylüyorlar.

Geçen senenin son 4 haftasıyla bu senenin ilk 3 haftasında hiç hakem hatalı dendi mi?

Hayır.

Haa... Ondan öncesini öncekilere soracaksın bana değil.

O zaman tamam. Bundan sonra olmayacak yani. Peki bu masa başı hakemliği olacak mı diye sorduk ya birşeye takıldım. Futbolun zevki hatalar dediniz. Futbolun zevki hakem bir hata yaptıktan sonra herkesin onun üzerine çullanmasında mı?

Şimdi diyelim ki koydun birini masa başına ekranda oynuyor maç, birşey oldu. Al geri... Bak. O esnada maç oynanacak mı duracak mı?

Mesela top çizgiyi geçtiğinde...

Adamlar geceyarılarına kadar tartışıyorlar da bir karara varamıyorlar yahu, pozisyonun ne olduğuna. Ondan sonra tribünün yarısı bir tarafa geçecek yarısı öbür tarafına. Sizinki fantazi.

Fantazi futbol. Sonuçta futbolu herkes izliyor, ben futboldan anlamıyorum ama izliyorum bu yüzden de mantık üretiyorum kendi kendime.

Televizyonun futbolun içine girdiği kaç sene oldu, ama hiçkimse çıkıp da şunu ileri geri yapalım da demedi. O programdakiler eleştirmek için yapıyor. Onun yanında bir de sahada böyle birşey abesle iştigal. Ben mesela o topa takılacak çipe de karşıyım. Bu ne kardeşim? Topun geçip geçmediğine hakem karar verir. Çok meraklıysan birer tane daha yardımcı koy.

Futbolda neticeyi belirleyen kim sizce?

Futbolcular.

Hakem değil yani. Mesela Maradona'nın efsanevi elle attığı, gol müydü sizce?

Değildi işte eliyle attı, hakem gol saydı. Görmedi.

Orada neticede demekki futbolcu değil hakem karar veriyor.

Sen şu an ben elimle arkamda birşey yapınca görebiliyor musun?

Ben hakemin hatası demiyorum zaten, orada maçın kaderini belirleyen faktörün hakemin görmeyişinin olmasından bahsediyorum. Görse tarih başka türlü yazılacaktı.

E tabii.

Eninde sonunda tarihi hakemler yazıyor futbolda.

Yoo, futbolcular yazar. Futbolun ana unsuru 2 tane takımdır. Hakemler yardımcı unsurlardır. Onlar oyunun adil olmasını, elinden geldiğince sağlar.

Bir işyerine eleman alırken patronlar ailesi olup olmadığına bakar, hakemlerde de böyle birşeye bakılıyor mu?

Tabii aday hakemlikten itibaren onlar gözlem altına alınıyor.

Ailesi var mı, içkisi kumarı var mı araştırılıyor değil mi?

Tabii.

Bunu araştıran kim?

Bizim illerde İl Hakem Kurullarımız var. Orada aday hakemliğe müracaat edilir, onlar araştırılır ondan sonra kabul edilir.

Biryerde okudum, hakemlikten hiç anlamam demişsiniz.

Hiç hakemlik yapmadım. Ben hakemlikten anlamam diyorum ama adamdan anlarım diyorum. Yani sarhoşken namaz kılmayın günahtır diyorum, onlar diyorlar ki...

Namaz kılmayın.

Adamdan anlamak hakemden de anlamaktır. 70 milyon hakemden anlayacak Merkez Hakem Kurulu başkanı hakemden anlamayacak.

Hakemlikten... O zaman hakemlikte karakter teknik bilgiden daha mı önde?

Karakteri eğitimle veremezsiniz. 18-20 yaşındaki bir insanın karakterini.

O yaşta mı başlıyorlar?

Tabii, biz şimdi onu daha da aşağı çekmeye uğraşıyoruz.

6 yaşına mı?

Yok 14'e falan.

Nasıl futbolcular o yaşta başlıyor, hakemler de ilkokuldan eğitilsinler.

Olabilir.

Rahip gibi.

Yok rahip gibi olmasınlar. Ben hakemlerden memnunum. •

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

banilu@gmx.de **Banu BİRTEK**

Misafir Odasını Oturma Odası Yapabilmek

Berlin'in **Spandau** diyarının, **Tegel** havaalanından havalanıp, İngilizce port sözcüğünün bire bir çevirisiyle, son zamanlarda havalimanı olarak telaffuzunu, kırk yıllık alanı olur mu limanı şeklinde esefle kınayarak, **İzmir Menderes Havaalanı**'na indiğimizde; sabaha karşı saatlerinin güneş ışığı açısından pek bir cılız olduğu kentimde yol alırken, babam; "İzmir daha bir güzelleşiyor, her yere bakım yapıyorlar, yakında üniversite oyunları var" diye kısa bir açıklama yaptı. Vaaay, demek çocukluğumun, ilk gençlik yıllarımın geçtiği; Ege'nin incisi, hali hazırda yurdumun en güzel kentlerinden biri olan memleketim, daha da güzelleşiyordu demek. Daha doğrusu bakımdan geçiyordu. Bakım yapmak **Mine Kırıkkanat**'ın bahsettiği gibi sadece kıllarla dolu bacakları kısa olan değil, uzun bacaklı, Balkanlardan göçmüş Slav ırkı mensubu yurdum insanına, hayli Amerikan işgali Irak'tır. Satınalmayı, aldıklarımızla hava atmayı biliriz de, iş bakımına geldi mi, yan çizemeyecek kadar aklımızın ucundan teğet bile geçirtmeyiz bu eylemi. Konu; bağımsız! yaşadığımız ülkemizde, kendi kendimize ve kendimiz için değil de, AB'ye girebilmek uğruna götümüzü, onların istediği normlarda yırtmamıza benzerlik taşıyor ama, **korku bazlı örülmüş iki çift bi ters Evropa birliği** dilenciliği, oldum olası midemi kaldırdığından, midemi başka açıya çevireceğim. Avrupa ülkelerinin ensest dillerinde olmayan 'misafir odası' kavramına sahip dilimiz ve kültürümüz var. Korku tüneli havası estirir bazı evlerde bu odalar. Haftada bir gelen gündelikçi teyzemiz bütün evi siler süpürür de, bu misafir odaları, hazine gibi korunur, evde en az anne baba kadar hak sahibi çocukların; sair günlerde bu hazine odalarına girmeleri cıs ki ne cıstır. En azından bizim zamanımızda böyle hayat süren tanıdık evler vardı. Çocuklara, misafirler geldiğinde, "koş misafirlere kolonya tut, hadi bakayım misafirlere çikolata ikram et" vizeli giriş-çıkışlar uygulanırdı. Ev; ev ahalisine değil de, gelme potansiyeli yurdumda her daim yüksek olan misafire; **hizmette kusur etmemek** için yaşanan, kutsal hazine gibi korunan misafir odalı yuvadır. Sıcaklardan bir hayli nasibini aldığı için, okul tatili 3,5 – 4 aya varan yurdumun, dar gelirli, bol gelirli, iç göçü sırtında taşıyan büyük kentlerinden, kırsalına kadar, psikolojik ve fizyolojik gelişimi sağlıklı olmasının devlet tarafından garantiye alınması gereken her çocuğu, genci, spor tesislerine ihtiyaç duyar. Tamam Universiade, Türkiye'nin bugüne kadar evsahipliği yaptığı en büyük organizasyondur (Ahmet Priştina'nın ruhu şad olsun) ama, illa dünya bizim misafir odamızı göreceği zaman mı eve gündelikçi, tamiratçı çağırılır? Irak'ı işgal eden Amerikalı, İngiliz atlet, dünya standartlarında koşabilsin diye mi, ülkemin potansiyeli coşa getirilir?

2000 Liselerarası Türkiye gülle şampiyonu **Seda Beyaz**, bu yıl Universiade'da görev alan yüzlerce gönüllüden biriydi. Görevini gururla yaptığı her halinden belli. Yıllarca Kahramanlar'daki **Atatürk Stadı**'nda idman yapan genç kızımız, zamanında soyunma odalarının yanındaki tuvaletleri bırakınız kullanmayı; tuvaletlerin önünden geçerken burunlarını nasıl tıkamak zorunda kaldıklarını ve koşar adım geçmek mecburiyetinde olduklarını, ama şimdi Universiade bünyesinde, stadın bütünüyle harika bir duruma getirildiğinden bahsetti.

Bu ülke zaman gelir de sadece kendi zevki, kendi menfaati, kendi hoşluğu için, sırf kendi zevkinin doğrultusunda, ama sadece kendi için, kendini sevdiği, kendini saydığı için bir şeyler yapıp, kendi insanına yatırım yapma isteğine kavuşur mu? Hiç misafir gelmeyecekmiş, bir Birliğe (ki her kafadan ayrı ses çıktığına göre birlik olamayan bir topluluğa) dahil olmayacakmış gibi, kendisi için odalarını temizleyip, ne bileyim bakımını yapıp, kendisi sefasını sürer mi? Yüzlerce yıldır birey olarak görülmeyen çocukları: "sus bakayım, senin aklın ermez", "bak bir de cevap veriyor", "ne diyorsam onu yapacaksın" diye eğittikçe, minicik yapılarına rağmen ellerince gönüllerince eriştikleri küçük başarıları "aferin ne kadar güzel yaptın" yerine dalga geçip, aşağılayarak, ufaklıkların kendine güvenlerini zedeleyip, aşağılık komplekslerini besledikçe, kendimiz için bir şeyler yapabilme olasılığı daha uzak görünüyor. Özgüvene sahip sağlıklı nesiller yetişecek ki, birey önce kendini sevsin, sevilmeye layık bulsun, ardından doğayı, hayvanları, insanları, başkalarını sevsin. Misafire **görev icabı** yapay bir ortam sunulabilir tabii ama, güzel bir ortamda yaşama hakkını kendimize de reva görebildiğimizde, misafirimiz zaten sevgi dolu bir ortamda, en az bizim kadar mutlu olur.

Not: Hiç Universiade olmayacakmış gibi misafir odan olsun, yarın Universiade olacakmış gibi spor tesislerine, sokaklarına bakım yap.

ymaz54@hotmail.com **Yılmaz ŞEN**

İade-i itibar

Galatasaray'ın emektar kaptanı **Bülent Korkmaz**, Galatasaray forması ile değil de Milli Takım forması ile, Türkiye'de değil de **Sofya**'da ve **Fatih Terim**'in kanatları altında "bu aşk burada biter ve ben çekip giderim" diyerek alkışsız ve yalnız bir jübile ile veda etti. Galatasaray'ın minik takımında başlayan futbol hayatında Sarı Kırmızı ona çok yakıştı. Gün geçtikçe geri dörtlünün vazgeçilmezi, pazu bandının sahibi oldu. Bireysel yetenekten daha çok sistemli ve takım oyununa yönelik futbolun değişim aşamalarında, Galatasaray'ın sahadaki cengaveri oldu. Görev adamı, silip süpürücü, kesici, top geçer adam geçmez değimlerinin karşılığı, profesyonelliğin örneği oldu Bülent Korkmaz.

UEFA ve Süper Kupa'yı kazanmış, 100. yılını kutlayan Galatasaray kulübünün yönetimi mi yoksa Bülent'mi haklı tartışmaları gerekli yerler için güzel malzeme olmuştur. Lakin gerçek şudur ki, bu değerler kolay yetişmiyor. Kurumsallaşma adına borsaya açılan, yabancı şirketlerle ortaklığa girip gelir alanlarını çoğaltarak, ürünlerini başarıyla taraftarlarına pazarlayan kulüplerimiz, bu tıkanma noktasını nasıl yaşarlar? Ömrünü **Florya**'da geçiren kaptanlarıyla nasıl bir iletişimsizlik içersindedirler? Kendisine gönderilen iadeli taahhütlü mektuplar, iade-i itibar olarak geri mi gelmiştir? Taraftarlara (yani kendilerine göre müşteriler) bir açıklama borçları yok mudur? **Van Hooijdonk** jübilesi için ilk formasını giydiği takıma geri dönerken, başka bir formayı giymemiş Bülent Korkmaz neden sessiz sedasız ve küskün bir biçimde, bize böylemi olacaktı dedirtmiştir. Şimdi UEFA kupası posterlerinden de Bülent'in resmi çıkarılır mı acaba? Kulüplerin gerçek sahiplerinin, oğluna Bülent ismi koyan taraftarların kaptanlarına bir jübile isteği 100. yılda bu kadar önemsiz midir? Bu popüler kültür dünyasında Bülent bir defans oyuncusu değil de, bir santrofor olsaydı, Galatasaray forması altında yüzlerce gol atmış olsaydı yine böyle mi olurdu acaba? Yıllarca tünelden takımın önünde çıkmış kaptanın görüntüleri hafızamızdan silinir mi ki?

Siz sayın Galatasaray yöneticileri, bu işin sonunun buraya geleceğini biliyordunuz, istekli olsaydınız önce futbol adına, Galatasaray adına, taraftarınız hatırına bu işi çözümlerdiniz. Yoksa siz değil miydiniz, **Pires** transferi için yollara cümbür cemaat düşenler. Futbolda hep kazanmak yoktur, bazen beraberlik bile işe yaramaz. Ama öyle yenilgiler vardır ki umurunda olmaz taraftarın. Sahadaki mücadele, dökülen ter onları tatmin eder, kulüplerine bağlılıkları daha da artar. Sahada hep bir Bülent arar gözler. Futbol asla sonucu için futbol olmamıştır. Eski Türk filmlerinin acı sonu gibi oldu kaptanın vedası. Ağlayanlar ise yine filmi seyredenler, makinisti ve yönetmeni yuhalayanlar oldu. Peki sonuç böyle olacaksa, ahde vefa bir işe yaramayacaksa neye gerek alt yapı, neye gerek özkaynak söyler misiniz? Eski açık sarı demiyor ne zamandır, büyük kaptan takımı getirmiyor. Sahanın her cephesinde savaşan Bülent tek celsede Galatasaray'dan ayrılırken, binlerce şahidin "biz herşeyi gördük, herşeyi biliyoruz ve kaptanımızı istiyoruz" haykırışları eski açık inşaatında çalışan dozer sesleri arasında kayboldu.

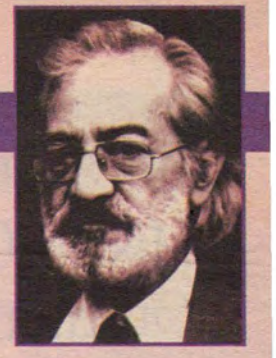

yeniHarman
Sahibi LM Basın Yayın Ltd. Şti. adına Tuncay Akgün
Sayı: 86 - 1 Eylül 2005 Perşembe
Aylık Yerel Süreli Yayındır

Yayın Yönetmeni Tuncay AKGÜN Yazışleri Müdürü Ayhan ERDOĞAN
Haber Merkezi Pelin GÖKMEN Tasarım Tanzer ERCANPOLAT Desen Elif NURŞAD
Fotoğraf Editörü Sinan GÖKSEL Müessese Müdürü Ali YAVUZ
Tel: 0212 292 94 50 - 0212 292 94 51 Adres: Firuzağa Mah. Defterdar Yokuşu No:47 Beyoğlu/İstanbul E-mail: yeniharman@leman.com.tr
Baskı: LeMan Matbaası Tel: 0212 858 00 93 (Pbx) Dağıtım: M.D.P. Avrupa Distrbution: ASV

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Benim Adım Eflatun

Yıl 1946. Tam yarım asır evvel... Sirkeci'den yukarıya çıkarken, Semih Balcıoğlu'nu gördüm. Yanında Doğan vardı. "Konya Lezzet Lokantası"nın kapısında karşılaştık. Ellerinde birer kürdan, dişlerini karıştırıyorlardı. Ben elimdeki, yarım simidi arkama sakladım. Doğan "Konyalı"nın oğluydu, ikisi de Nurullah Berk'in galerisinde süsleme bölümündeydiler. Semih:

- Sen nerelerdesin yahu? Okula uğradın mı? diye sordu.

- Yoo! Şimdi vapurdan indim, evden geliyorum, dedim.

- Nereye gidiyorsun? dedi.

- Cağaloğlu'na. Bir yerden para alacağım, iki aydır bugün vericez, yarın vericez diye sallıyorlar, dedi.

- Bugün yarın seni de sallıyacaklar! Bak, seni severim Eflatun; kendine dikkat et! Senin akademiden kaydını silecekler. Burhan Bey seni arıyor, haberin olsun. Biz okula gidiyoruz, hadi seni de götürelim.

-Kararsızım, siz gidin, dedim.

Onlar bir arabaya atladılar, gözden kayboldular.

Sirkeci Meydanı'nda elimde yarım simit, heykel gibi kaldım! Düşündüm, çıkar yol yoktu. Sirkeci'den Beşiktaş tramvayına bindim, Akademi'de indim. Akademi'nin, iki üç basamağını yavaş yavaş çıktım. Boş bir sayfa gibiydim, üfleseler uçup gidecektim.

Büyük kapıdan içeri girdim, uzun koridorun sonunda Cemal Tollu Bey'le karşılaştık. Kendisi, mitoloji hocamızdı, ayrıca akademinin müdür muaviniydi. Sessiz, sakin, iyi bir insandı.

- Ah!... Ah!... dedi. Hem kendi başını, hem de bizim başımızı yakacaksın! Hemen Burhan Bey'in odasına git, bütün gün seni sorup durdu.

Bende şafak attı, doğru müdürümüz Burhan Toprak'ın odasının kapısında aldım soluğu. Derin bir soluk daha aldıktan sonra kapıyı tıklattım, "Gel." sesiyle beraber, bir ruh gibi içeri süzüldüm. Burhan Bey, sert bir sesle:

- Gel buraya dedi. Sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum! Burası neresi? Burası koskoca "Güzel Sanatlar Akademisi" değil mi? Sen kimsin? Sen bir talebe değil misin?

Titrek bir sesle:

- Talebeyim efendim... dedim.

- Hayır değilsin, senin ne kaydın, ne de kuydun var? Sonra Akademi'nin bütün duvarlarına da afişler yapıştırmışsın, Akademi içinde de öğrencilere "Gıcık" diye bir siyasi gazete dağıtmışsın. Dün akşam buraya kimler geldi, biliyor musun? Emniyetten üç polis seni arıyor. Senin adın ne?

- Benim adım Eflatun efendim.

- Hayır, Eflatun diye biri yok, tamam mı? Ben de Eflatun diye birini tanımadığımızı, bu isimde bir öğrencimizin olmadığını söyledim. Bu konumdaki bir adamı, yani beni düşün, senin gibi ipe sapa gelmez biri için değil, Akademi'nin şerefi ve haysiyeti için ilk defa yalan söylüyor; utan!.. Bütün öğrenci kayıtlarına baktılar. Düşünebiliyor musun benim o anki durumumu? Allah'tan, Eflatun Nuri diye birinin kayıtlarda ismi olmadığı ortaya çıktı da, içim rahatladı. Ama iki yıldır okulda Eflatun Nuri diye biliyoruz seni, peki bu ne iş? Senin burada ne işin var? Kimsin yahu sen?

- Efendim, benim adım Eflatun Nuri değil ki!.. dedim.

Burhan Bey birden ayağa fırladı. Dehşet içindeydi, alnındaki terleri sildi:

- Hoppalaaa!.. dedi.

- Asıl adım, Adil Nuri Erkoç efendim. Akademi'deki kayıtlarda adımı görebilirsiniz, Eflatun Nuri de benim takma adım.

Burhan Bey yerine oturdu, alnında gezdirdiği mendilini katladı, cebine koydu.

- Peki bu Eflatun nereden çıktı başımıza? diye sordu.

- Anlatayım efendim... dedim. Bir gün ortaokulda jimnastik dersindeydik, öğretmenimiz, "Herkes soyunsun," dedi. Ben "Hastayım hocam, ateşim var" dedim. Elini alnıma koydu. "Hayır, bir şeyin yok" dedi. "Ama... hocam" filan dediysem de inanmadı. "Döverim, soyun," deyince pantolonumu indirdim. Bütün arkadaşlar "Eflatuuun!, Eflatuuun!" diye hep bir ağızdan bağırdılar. Çünkü afedersiniz, haminnemin eflatun renkli paçalı donunu giymiştim. O günden sonra herkes bana Eflatun dedi.

Burhan Bey'in sinirleri bozuldu, fena halde gülmeye başladı.

- Efendim, o akşam karpuz yemiştim... de...

Burhan Bey gülmekten kırılıyordu:

- Tamam!.. Tamam!.. Anladım...

- Anlatayım efendim, bitmedi. Afedersiniz tuvalete kalkamadım, gece karanlığında haminnemin dolabından...

Burhan Bey tekrar ayağa kalktı, gülme krizine yakalanmış gibiydi, elini sallıyordu. "Tamam, tamam anladım yeter artık git," der gibiydi. Selam verdim. Burhan Bey hâlâ gülüyordu. Kapıya doğru yürüdüm, kapının koluna tam uzandım...

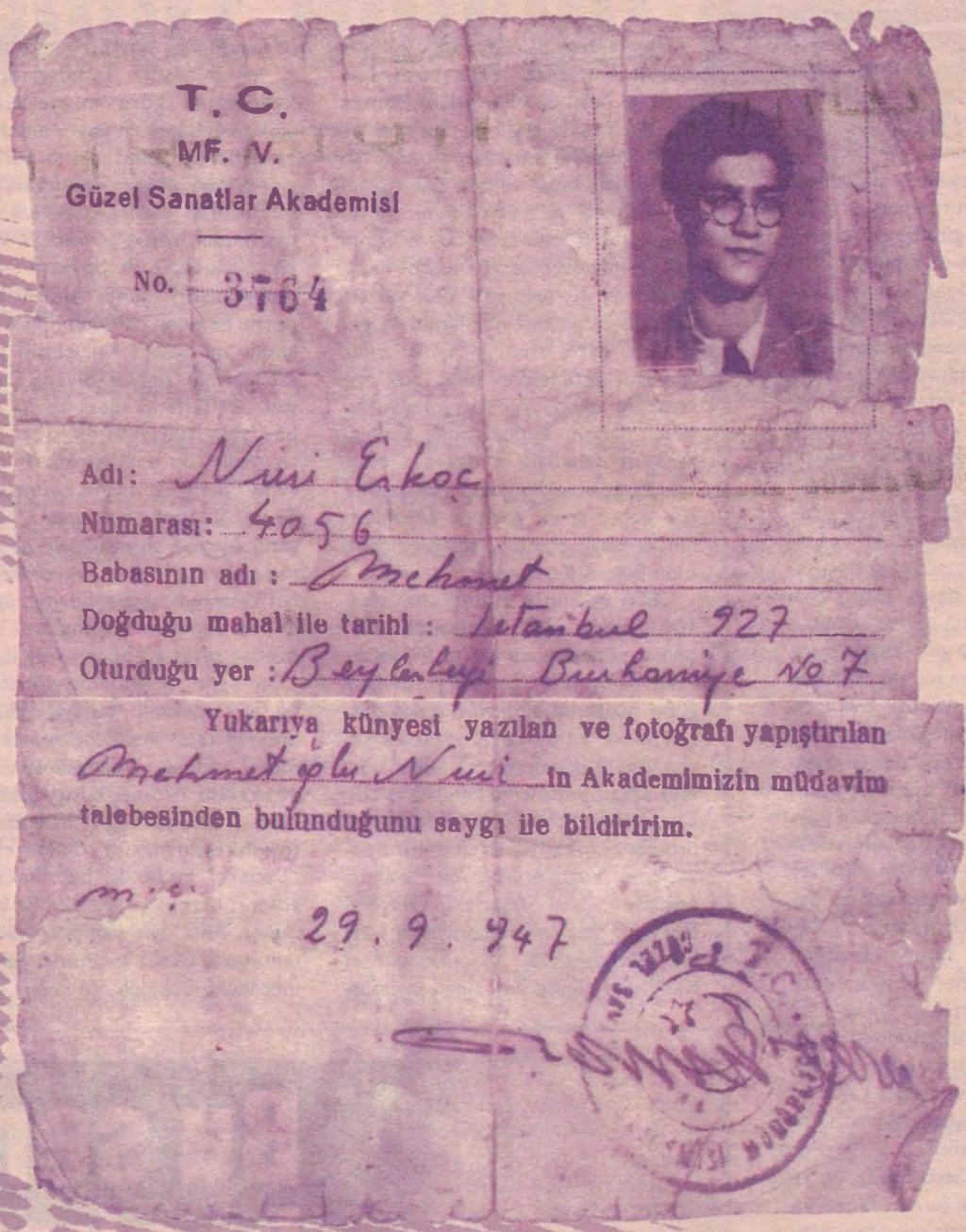
Burhan Bey:

-Eflatuuun!... Eflatuuun!... deyince döndüm, içimden, "Galiba işi tatlıya bağlayamadım," diye düşündüm! Yavaş yavaş yürüdüm, masasının önüne kadar geldim!

- Yok bir şey!... Yok bir şey!... dedi.

- Beni çağırınca, ben de bir şey söyleyeceksiniz zannetmiştim efendim! dedim.

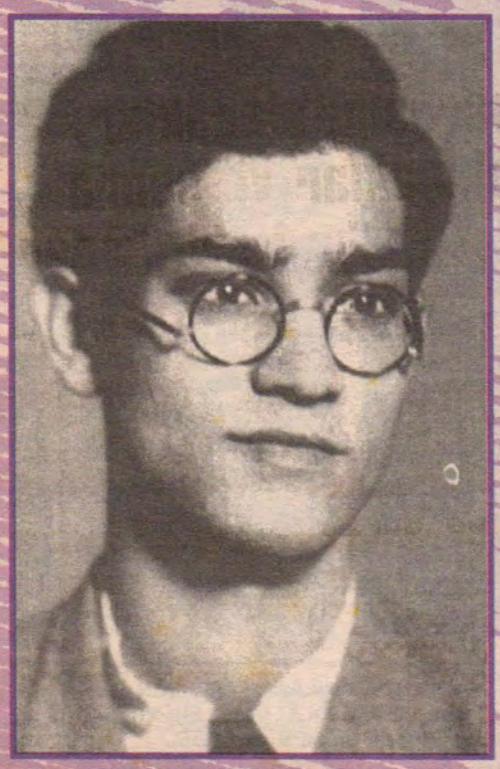
Gözucuyla Burhan Bey'in masasının üzerine baktım, ikiye katlanmış "Gıcık" gazetesiyle masanın üzerinde duvardan sökülmüş, bazı yerleri yırtılmış "Gıcık" afişini gördüm! Afişin üzerinde "Lütfen bir dakika durur musunuz," yazıyordu. Altında dur işareti yapan bir el (Bu dur işareti yapan el yıllar sonra Demokrat Parti'nin 'yeter söz milletin' afişi ve amblemi olmuştu) O elin altında da "siyasi mizah gazetesi" ve onun altında da çıkaranlar: Bülent Ecevit, Eflatun Nuri" adları kocaman yazılmıştı. En altında da, bu yazıyı yazanın kayıtlara geçmemiş adı yazıyordu.

T. C.
MF. V.
Güzel Sanatlar Akademisi
No. 3764

Adı: Nuri Erkoç
Numarası: 4056
Babasının adı: Mehmet
Doğduğu mahal ile tarihi: İstanbul 927
Oturduğu yer: Beyleroğlu Burhaniye No 7

Yukarıya künyesi yazılan ve fotoğrafı yapıştırılan Mehmetoğlu Nuri in Akademimizin müdavim talebesinden bulunduğunu saygı ile bildirirm.

29. 9. 947

Adil Nuri Erkoç (**Eflatun Nuri**)

Havva Erkoç (**Haminnem**)

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org